UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Fasti Mariani

Brunner, Andreas

Antverpiæ, M.D.C XXX III.

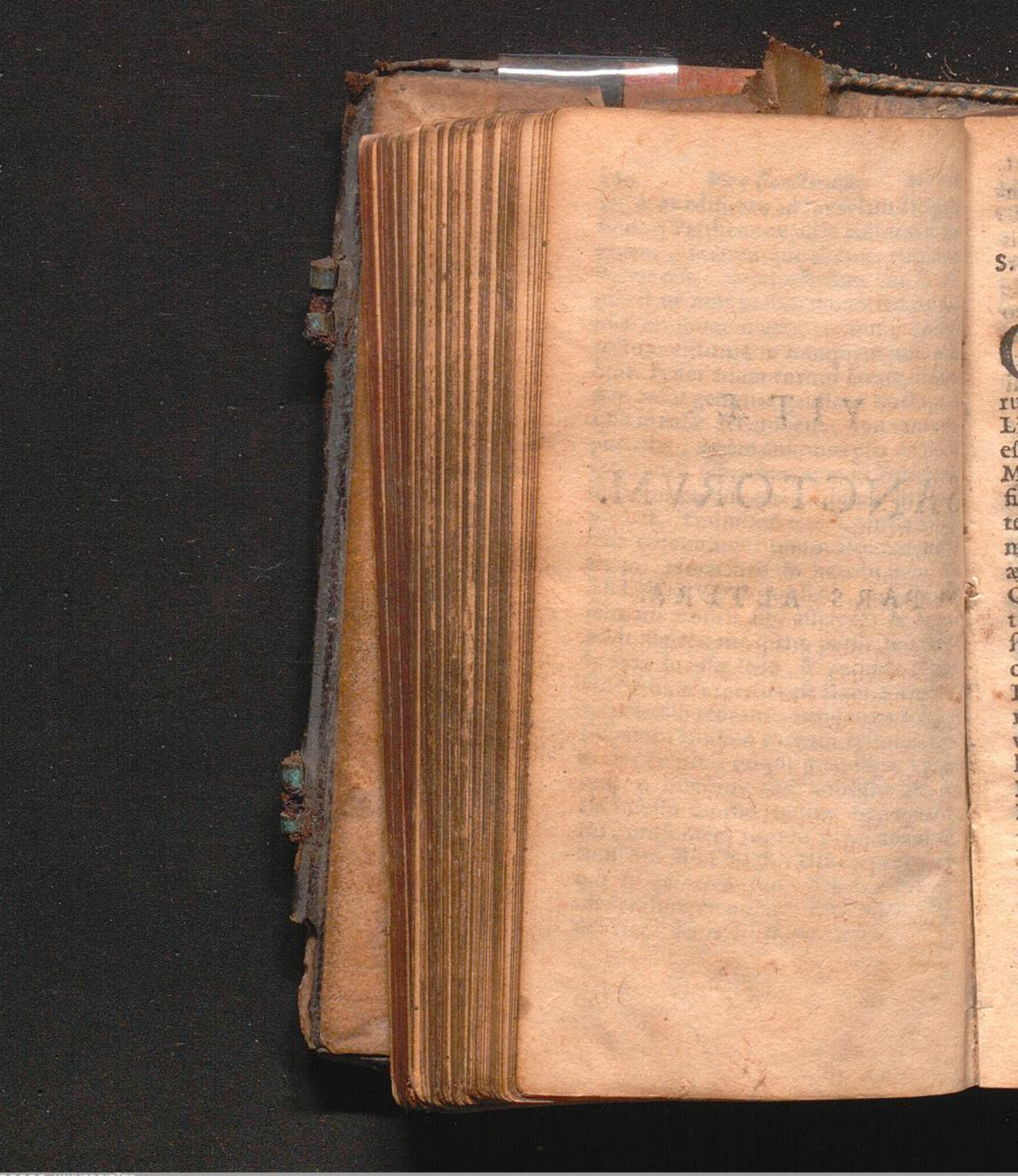
Vitæ Sanctorvm. Pars Altera.

urn:nbn:de:hbz:466:1-70962

Visual Library

VITÆ SANCTORVM.

PARS ALTERA.

IVLIVS.

S. RVMOLDVS EP. MART.

1. Iulii.

QVid mirum, ô parentes, si quos vobis DEVS tantisper concedit filios, cùm lubet, aufert iterum? Suum ille repetit, & quas vos in Liberis delicias quæritis, amore, si fas est dicere, etiam ille deperit. Ita RVMOLDVM Davidis Scotorũ Regis filium, non nisi precibus extortum, in tempore sibi iterum vindicavit, Angelo misso, qui juvenem edocuit, quantum æternatura regna perituris antistarent. Quare RVMOLDVS cælo jam tum oculos circumferens facilè Sponsam, sceptrum patrium & adeò humana omnia despexit. Sed & Pontificatum Dublinensem, cùm patre demortuo ad regni gubernacula abstrahere illum Cives vellent, fugâ deseruit, iterum ad hoc optimo consiliario Angelo usus. Hoc tam bono Duce Romam, inde in Brabantiam profectus Adoni Comiti precibus suis apud DEVM filium impetravit, & hunc ipsum, ut bis se RVMOLDO deberet, aquis haustum in vitam restituit. Inter hæc dum templum alienâ liberalitate, sed suis curis, ædificat, geminæ operæ consilium viri è

medio tollendi ceperunt, opũ, quas ingentes penes ipſum credebant, hereditatem paricidio adituri. At tanti ſceleris merces fuit nummus tergeminus repertus. Corpus in fluvium abjectũ cæleſte prodidit lumen, quod omnem ab eo loco noctem fugabat. Extraxere igitur piſcatores RVMOLDVM mortuum, ingentẽ tamen vel talem Adoni comiti prædam. *Ex Lippeloo.*

S. EBERHARDVS EP. 1. *Julii.*

EBERHARDVS gente Bojus, genere Comes, cùm è Collegio Bambergenſium Canonicorum ad Religioſorum ſe juvenis tranſtuliſſet, à ſuis inde nolens extractus & in Gallias eſt amandatus; ut (quod hodie etiam amat fieri) cum veſte mores ſanctos & ſanctiora propoſita poneret. Sed non prævaluêre Numini amicorũ inimica conſilia. Redux enim in idem monaſterium ſe abdidit; Biburgenſi dein Aſceterio, mox etiam Salisburgenſi Epiſcopatui juſſus præeſſe, in miſeros, ſi quiſquam alius, pius fuit. Itaque Promum Condum etſi ſeniculum inſequi hoſpitem Biburgo Ratiſponam uſque compulit, &, quem tranſeunti negaverat, vini hauſtum deferre: ipſe, cùm Italiam peteret, ægræ mulierculæ equum ceſſit, & pedes Apenninum conſcendit. Elephantiacorũ cùm & corpora & animos

cura-

curaret, reddente ex his uno cum vomitu Divinum Epulum, ore ſuo omnia excepit, nec multò pòſt cognovit, ſub ægro illo CHRISTVM latitaſſe virtutis ſuæ exploratorem. Dum vixit, nulli unquam quidquam MARIÆ nomine petenti denegavit, ideoque mortuum nonnemo ſinu MAGNÆ MATRIS velut infantem foveri vidit, & nectare, quod ipſa illi VIRGO libavit, inebriari. Quid hîc agitis Sodales Mariani? Matrem eſſe veſtram MARIAM vultis? pauperum patres eſte. Et profectò aut filii MARIÆ non eſtis, aut Fratri EBERHARDO ſinum invidetis.

Ex tom. 2. Henric. Caniſ. & to. 1. Bav. S.

S. SIMEON SALVS C. 1. *Iulii.*

QViſquis veſtium ſplendorē quæris, cum SIMEONE, ſi oculos habes, videbis, ſi animum, etiam indues. Nempe cœnobium ingreſſo cùm adoleſcentulus nuper religioſâ veſte indutus occurriſſet, vidit cæleſtē inter comitatum multo lumine inſignem & Angelico habitu regiâque coronâ exornatum incedere. Quare eandem dignitatem cum IOANNE fratre tam diu ambivit, dum uterq; eſt potitus. Sed & Philoſophum videſis in uno SIMEONE geminum. Heraclitum inquam & Democritū, ſed Chriſtianum. Nemo alius tam doctè aut flendo riſit, aut ridendo deflevit,

mundi insaniam. Nempe Emesam urbem ingressus mortuumque canem funе trahens omnes pueros post se, mox omnem civitatē traxit, fuitque Sapientiæ Magistro risus, plausus; convitia & verbera, merces, & ingens quidem nihil aliud quærenti. Interea risum comitati sunt compluria miracula, dęmones mali alapâ pulsi, cantu proscripti; carbones sive in pallio sive in manu, innoxii splēdorem virtutis prodidere. oculi sinapi, aceto, allioque curati, hæretici & infames mulierculæ sapere à Stulto docti, qui scilicet jam oracula etiam dabat. Et fuit cum flagello urbis columnas aliquammultas castigavit, illud addens *state: saltandum vobis est.* & ecce saltarunt illæ terrâ movente, sed steterunt cadentibus aliis. Pueros alio tempore quamplurimos perbenignè salutans in ludo supplicavit pro his Magistro, ne cæderentur, quòd longum illis iter instaret. Et hoc eis nimirum mors indixit paulò pòst per urbem grassata. SIMEONIS quoque funus cùm pauculi homines curarent, adfuere Angeli, &, lessum an epinicium? cantarunt totius Orbis Mimo. *Sur.*

PRÆSENTAT. B. MARIÆ V.
2. Iulii.

REDIBAT in astra Numinis ad MARIAM legatus, quem venturum

rum terris nuntiaverat, cælo venisse nuntiaturus. At VIRGO DEO jam plena visendi ad cognatã Elisabetham studio in viam se dedit. Hanc monstravit, qui sub utero ivit comes, ingens MATRI, sed dulcis sarcina. Hic viæ laborem temperabat, hic properantibus pedibus alas addebat, ut expeditior nunquã iverit MARIA, quàm sic onerata. Iam sub aspectũ mutuũ venerant geminæ cognatæ, jam in Amoris vincula brachia coiverant, cum gaudio gestiens in Elisabetha infans VERBVM in utero latens ex utero prodidit, jam tum vox clamantis. Tunc novo prodigio Virginitas sterilitati, & sterilitas Virginitati fœcunditatem est gratulata: tunc, quas texere Angelus cœperat MARIÆ laudes, pertexere Elisabetha, Domini Matrem salutare, quæ Ancilla venerat, super omnes illam mulieres efferre, ipsum cumprimis laudibus in cælum tam sancti uteri hospitem tollere. Itaque oraculis domus personare, VIRGO lætitiã etiã ipsa exultans, quo DEVM Magnificaret, carmen canere, cui omnem palmam vates concedent. Certè ut Superi delicati sint (quippe dulci semper Musicæ assueti) tunc tamen Terræ cantus probarunt: nec hodie puto faciliùs aures Marianis præbent, quàm MARIAM MARIÆ verbis laudantibus, tunc præsertim, si vox

Virgo accedat, quam dicere auſim tam libenter audiunt Angeli, quàm nos Angelorum audimus. *Ex Hiſt. Evang.*

S. OTHO EP. POMERAN. APOST. *2. Iulii.*

OTHONEM Pont. Bamberga Suevia donavit. Præter Xenodochia, ſtructaque vel reparata templa quàm plurima, monaſteria exædificavit XXI. hominum DEO ſacratorum aſpectu præcipuè delectatus gaudebat his ſive ſacrificaturis, ſive ad menſam accubituris miniſtrare & fercula oſculo condire. In Pomeraniam cùm moviſſet ſuperſtitionem expugnaturus, multæ illi pugnæ fuere, ſed victor etiam, cùm vapularet, abivit. Tandem manus dedit Regio, poſtquàm Pont. verbis blandis & munuſculis captos duos adoleſcentulos, illi alios, hi alii iterum alios & parentes denique ipſos ad ſacra noſtra induxerunt. Ita poſt OTHONEM Apoſtolos Pomerania pueros habuit, quos, ubi ſacro fonte luſtrati ſunt, à profanorum ſocietate remotiſſimos voluit, ut neque jam luſus illis communis eſſet, quorū mores diſſimiles eſſe oportebat. Bambergam redux vitam reliquam egenorum ſubſidio porrò impendit, magno operæ pretio. Nam vidit nonnemo in altiſſimo monte (Olym-

(Olympum diceres) ab omnis ætatis & sexus hominibus palatium OTHONI è solidis gemmis adornari. Quid igitur superbia architectos toto orbe conquiris, ut cælum tibi in terris struas, quando obvios hos quotidie habes? Si nescis, cœci sunt, qui aream rectè designabunt: claudi sunt, qui tam pulchra saxa convehent; manci debilesque rectè absolvent, & in cælum tam nobile ædificiū educent. *Ex DD. Bamberg. Gretseri.*

S. LANDFRANCVS EP. 3. *Iulii.*

NObiles cunas LANDFRANCVS Papiæ Italiæ urbe habuit, nobiliores nutrices, Musas. Harum in sinu non profanam modò, sed & sanctiorem sapientiam imbibit, ut *lumen Magisterq;* Theologorum jam tum audiret. Sed poterat hic Magister ampliùs in fortunæ ludo quid discere. Ecce enim dum Gallias petit, in uno omnes captivæ bonæ artes abducuntur. Tulit ægrè ab initio servitutem tam liberaliter educatus; obstrepentibus puto in vinculis, liberioribus, è novem, Sororibus. At rectiùs severiores monuêre. *Et, nimirum, aiebant, hoc tu fortunæ didactron etiam Magister debebas; discipulus sanè huius, si in captivo liberum errare animum nescias; Si poëta es, absolves fabulã: si orator, persuadebis animo deditio-*

nem. Iam philosophus Orbem, etiam in hu angusto carcere perambulabis; denique si Lumen es, si Magister, pulchriùs in tenebris lucebis, & DEVM è vinculis laudabis. Ad hæc LANDFRANCVS tam cœpit amare servitutem, ut amissus ex hac continuò cœnobio se mancipaverit, utque in scholâ tam sanctâ rectiùs proficeret, illiteratus videri voluerit. Sed Itali institores, quibus iter illàc erat, aperuere, quàm doctæ merces sub rudi cucullo laterent. Itaque primò scholis, mox asceteriis, tum etiam Cantuariensi Ecclesiæ præfectus, anno MLIX. nobilem hæreticũ Berengarium, spectante & applaudente Româ, devicit. Triumphum tamen illi Mors in annum LXXXIX. distulit. *Ex Arnoldo Wion.*

S. VDALRICVS EPISC.

4. Iulii.

MVltum Ætas tenera nutricibus debet, quæ lac dederunt; plus illis, quæ pietatem instillarunt. Ipse è cælo VDALRICVS adstipulabitur. Hunc puerum Wiborada sanctissima Virgo leviculè fortè cinctum castiore de lino cingulo donavit, jussitque primò liberioribus sermonibus nec linguam daret nec aurem; tum, quos Mundus socios dictitat, hostes duceret; mollem Cupidinem cilicio absterreret, ejus flammis sub pectore grassantibus, verbis

bis Eccleſiæ in Adjutorium DEVM exciret, ſimul digito in focum immiſſo incendiis incendia opponeret; fæminas denique, vel ſe fæminâ auctore, fugeret. His monitis velut lacte virtus VDALRICI crevit ridentis irridentium coævorum turbam, qui cum ludibrio, ſed ſine mendacio, Sanctum jam tum clamabant. Sed graviora teſtimonia jam Pontifici cælum dedit, è quo manus delapſa ſacrificare cum VDALRICI manu eſt viſa: Fluvium nunc in perforatâ navi, nunc ſine illâ ſiccus trajecit: Contra Barbaros Auguſtam Vindelicorũ obſidentes Ottoni Imp. præſentiâ ſuâ nobilem victoriam peperit: VIRGINIS Auguſtanæ bona adverſus rapaces manus tutatus commilites Cœlites habuit, qui variis pœnis in prædones pugnarunt. Multis aliis miraculis illuſtris faſſus tamen eſt pœnas ſe Numini debere, quòd ſucceſſorem ſibi Nepotẽ (ceterà dignum) legiſſet. Proinde non Nepotes ſed pauperes fecit hæredes, in quos moriens etiam ſupellectilem ſparſit. Sed nimirum ſic vaſa colligunt Pontifices in cælum migraturi. *Ex vitâ.*

S. WILHELMVS ABB. *5. Iulii.*

BOjariæ hic WILHELMVS debetur, ex qua oriundus Monachum Ratisbonæ induit. Hîc omnibus omni-

omnino artibus excultus, Matheſin tamen præ cæteris coluit, quod multa atque præclara monumenta ipſius loquuntur literis conſignata. Eloquentiæ tantæ erat, ut ſanctiorem Orpheum diceres, qui ſaxa etiam traheret. Præſul Hirſaugienſis in miſeros tam pius fuit, ut his veſtiendis non ſemel pænè ſe ipſum nudarit. Sed nimirum fœnus à nullis majus, quàm ab his ipſis, qui reddere nihil poſſunt, avarus ſperet. Hoc certè WILHELMVS tunc tulit, cùm in ſuorum uſus pondo argenti V. ab ignotâ terris ſed non etiam cælo manu abſtulit. quid jam horrea memorem, quæ, quòd WILHELMI liberalitas exhauſiſſet, ſubitam miramque meſſem; quid cellam, quæ effuſo per negligentiam vino, novam in dolio vindemiam viderunt? quid piſcatum feliciſſimum? cùm miſſum ſæpiùs in aquas rete præter laborem inanem diu nihil, pòſt imperio Divi Chriſtique nomine immiſſum ingentem piſcium prædam retulit. Taceo hæc aliaque à morte miracula; & revocatam per WILHELMVM ad primas leges D. Benedicti per omnem ferè Galliam & Germaniam familiam, & ad Religioſæ vitæ amorem viliſſimaque in hac munia excitos Nobiliſſimos juvenes laudo, piſcatum priori longè præferendum. Cæterùm aſtra ſua

WIL-

WILHELMVS propioribus oculis aspexit anno Christiano MXCI. *Ex Trithemio.*

S. GOAR CONF. *6. Iulii.*

IVre meritissimo inter Apostolos suos GOAREM numerant Trevirenses, ut quibus ille superstitione implicitis inter primos DEVM nuntiavit. Sed dum illũ æquis auribus vel maximè audivit populus, iniquis invidia oculis spectavit. Quare more suo subornavit, qui apud Archiepiscopum innocentiã ejus insimularēt. Gemini erant è fraudibus & mendaciis compositi. Eos GOAR ad se venientes, ut vindictam Christianam sumeret, amicè accepit & ad mensam invitavit. Sed eadem invidia, quæ non nisi infelicitate GOARIS pasci, nec bibere nisi hujus sanguinem avebat, respuit aliis famem aut sitim pellere. Quare ex itinere defeciissent scilicet, nisi semper ad vindictam vigilans GOAR feras Christi imperio advocasset, & earum lacte recreatos hostes animam sibi feciisset debere. Ad tribunal Archiepiscopi ubi ventum, luce clariùs meridianâ apparuit innocentem esse GOAREM, quando palliũ suũ in ipsius solis radiis suspendit. Adhæc ex puero projectitio cùm jussu Archiepiscopi nomen parentis quæsiisset, ecce facundissimus infans linguâ digitoq; ipsum

Archi-

Archiepiscopum prodidit. Erat hoc scilicet absolvere reum & Iudicem damnare. Quare populus ad insulam GOAREM velle vocare, & cùm respueret, vim amicam inferre. Sed ab hac iterum illum ægritudo absolvit, quam precibus à cælo extorsit. Præstare credidit morbo quàm ambitione laborare. *Ex Surio.*

S. GODELEVA M. *6. Iulii.*

QVoties fallit Amor positâque larvâ tyrannum se ostentat? Ecce hic etiam dies exemplum oculis exhibet. Adverte animum quisquis blanditiis ejus credis neque fallacias caves. Deperibat GODELEVAM nobilem Virginem nobilis item juvenis Bertulphus. Verùm cùm primùm ex voluntate parentum domum Sponsam deduxit, amor ille omnis in odium degeneravit, & primâ jam nocte aspectum non sustinuit ejus ferre, cujus absentiam mortem nuper crediderat. Quare vel enecare vel certè à sese abigere aggressus, non nisi unicum panem quot diebus dedit. At illa patientiâ ad omnes injurias obarmata, cùm multa animi grati significatione accepit, & hunc ipsum cum pauperibus sibi communem esse voluit tam diu, dum fugam ad parentes nudis pedibus coacta fuit arripere. Cæterùm cùm sacri homines

sese

sese interposuissent, iterum domum GODELEVAM duxit Bertulphus, sed efferendam. Siquidem binis servulis ad omne scelus exercitatis, ut laqueo, dum ille domo abit, suffocarent innocentem, imperavit. Virtuti cælum pluribus portentis parentavit. Nam panes, qui sub funebrem diem in miseros erant spargendi, in furno numerum suum longè superaverunt. Aqua, in quam abjectum funus erat à parricidis, medicinam morbidis propinavit. Ipsa humus in loco supplicii egesta in lucidissimas gemmas abiit, ne ampliùs quisquam dubitaret pretiosam in conspectu Domini mortem Sanctorum esse. *Ex Surio.*

S. WILLIBALDVS EP. 7. *Iulii.*

ANimæ cælo natæ eheu! exilium amamus, patriæ obliviscimur. At non ita WILLIBALDVS è regiâ Anglorum stirpe pulcherrimus floscu-lus. Vix enim mundum seque adeò circumspexit, cùm illico peregrinum agnovit, ideoque exire hinc quàm ocyùs, nec solus voluit, sed in laudatissimi facinoris societatem Wunebaldum Fr. & Walpurgam sororem, quin Richardum etiam regem parentem excivit. *Si nescis, Pater, peregrini hic etiam reges sumus. Quin igitur is, quo SS. virorum per omnem orbem vesti-*

gia,

gia, atque adeò Christi te ducunt. Exi, ah! exi regno? nisi exiu, scilicet esferent. Ergo purpura penulæ, sceptrum baculo, corona galero cedit; atque ita digna Regibus Anglis expeditio Romam, inde Hierosolymam adornatur. Vltimùm, ut hanc etiam suæ peregrinationem cruces comitarentur, in illo itinere patrem, in hoc oculos amittit. Recepit tamen hos ad urbem sanctam appulsus, viditque deinceps tam bene, ut excæcatis tum à Gentilitiâ superstitione Germanis dux à Gregorio Pont. datus fuerit, quem quidem annis XXXVI. egregiè præstitit, & nobilem hodie Episcopatum Eystetensem condidit. Sed inter omnia ejus (quæ multa & immortalia) facinora, illud princeps est, parentem è regno secum ad DEVM abduxisse. Eant nunc deliri senes, querantur ultimo ætatis adminiculo orbari sese, ubi è mundo filius abit. Abeundo WILLIBALDVS, an non parenti Scipio fuit? *Ex Philippo Eystet.*

S. PROCOPIVS M. *8. Iulii.*

SAulum aut Saulo simillimum Neaniam vides: quippe à Diocletiano Alexandriam missus, quò Christianos illîc exscinderet, & ipse Christum obvium habuit, & quidem è cruce sibi loquentem. Multùm igitur se aberrasse animad-

animadvertens aliam viam deinceps ingressus est, & fabrefieri sibi ex auro crucem fecit illi geminam, quam nuper viderat. Hæc signa vix intulit Agarenis, cùm nobilem victoriam abstulit. Sed, quod mirere, victori bellum alterum, bellum crudele mater movit, quæ pietatem filii, qua fractos pedibus aureos argenteosque DEOS pauperum manibus in spolium jussit cedere, sub impietatis nomine ream egit. Sed victo omnibusque tormentis exercito patronus cum Cælitibus Christus adfuit & sanguine jam suo pulchrum sacrâ undâ amplius lavit & abhinc PROCOPIVM dixit. Atque hic ille Procopius est, qui unus contra omnes Carnificum manipulos stetit, quique priùs quàm gladio cervicem ipse, sibi Tyrannum non unum subjecit. Qua in re iterum Paulo similem illum rectè dicemus; in illo etiam superiorem, quòd Christo moriturus filius matrem peperit. *Ex Metaph.*

S. CHILIANVS CVM SOC. MM. *8. Julii.*

VTi Hiberniæ Italia Columbanum, Gallum Suevia, ita Francia Orientalis KILIANVM debet. A Musis mansuetioribus ad omnē humanitatē efformatus Monachum induit & Sacerdotio initiatus cœnobii præfecturam

accepit. Sed ingenuus qui in pectore bulliebat sanguis majores ausus est honores sperare & generosâ morte Martyrum nobilitatem velle mercari. Igitur in Britanniam, mox inde in Galliam, per hanc in Germaniam se penetravit, & Herbipolim Franciæ orientalis metropolim pervenit, Colomanno & Tornano viæ propositiq; pulchri comitibus. Vix crucis signa explicata, cùm debellata superstitio, & ipse Dux Francorum Gosbertus sub jugum Christi est missus. Sed restabat cum Muliere bellum, semper viris etiam periculosum. Geila hæc fuit fratris olim Gosberti conjunx, tunc pellex hujus, & quia hanc consilio KILIANI Dux ædibus parabat ejicere, ipsa priùs KILIANVM sociosque (absente Duce) vitâ ejecit, & corporibus Divorum stabulum superædificavit. Monitus KILIANVS ab Angelo de morte obviam hostibus processit, iisdemque verbis, quibus Christus Iudam, salutavit. Martyrum porro sanguinem linteo excepit Matrona Burgunda. Locum stabulantes equi nullis sordibus contaminarunt. Sicarii malè omnes perierunt, fuitque qui sceleris sui furiis agitatus clamaret, nunquam non sibi imminere gladium KILIANI sanguine calentem. Ipsa Geila pœnas datura carnificem dæmonem habuit. *Ex Surr.*

S. LAN-

S. LANDRADA V. 8. *Iulii.*

SCitè LANDRADA Virgo genus ſuum, quod è Principum Gallorum ſtemmate ducebat, novit æſtimare, dum deſpectis, qui multi illam deperibant, terræ filiis omnibus, uni Agno intactā ſervavit ſeſe. Doluit id multùm parentibus, ut qui generos, qui nepotes ſperabant. Sed maluit illa familiam emori, quàm Virginitatem; & ſatis ſe oblectabat numerosâ, quam domi alebat, pauperum ſobole. His illa ultima ſervitia exhibere, interim pretioſum pudorem ſub vilibus ancillularum pannis tegere, deniq; quò tutior hic foret, in ultimas ſolitudines aſportare; ſi tamen ſolitudines rectè dicimus, quas ab adventu ipſius cęlites deinceps cantu ſuo frequentarunt, lumine exhilararunt. Et fuit, cùm hi ipſi, feſtiva inter tripudia, Mnemoſynon illi à ſponſo crucem artificioſam è cælo detulerunt. Huic illa mox Aram; Aræ templum; templo ſe ſuaque dicare ad ultimū vitæ diem uſque. Ab hoc ſpectabilis Lamperto Epiſcopo tumulum eo in loco ſe velle ſignificavit, in quem delapſa primùm Crux foret: quod ne fieret, cùm homines interceſſiſſent, bonam operā boni Angeli locarunt, ſuiſque manibus caſtiſſima mēbra eò deportata compoſuerunt. Tam nobiles Virtus Veſpillones habet. *Ex Sur.*

S. ANATOLIA V. M. *9. Iulii.*

REctè Lilium dixeris Virginitatem, sed spinas easque plurimas inter. Vel ANATOLIA palàm id facit, pulcherrimi candoris & ipsa lilium, quod ubi carpere procus impudens desperavit, ex amatore hostis factus; Fidem apud Iudicem accusavit, cujus castimoniam non potuit. Itaque ex veteri sed pessimo more in exilium virtus mittitur. Sed fallor. patriam putasses, ita in honore etiam ibi fuit. Etenim cùm Diodori Viri Consularis filius (Anianum dixerunt) à malo genio correptus sæpenumerò discruciari ab ANATOLIA se clamitâsset, quin ruptis subinde vinculis ad illius pedes abjectus, missionem tandem accepisset, ilicet ea fama totum Piceni agrum pervasit, ut jam commune omnium Morbidorum asylon Virgo Exul esset, jamque tam felix exilium invideret Decius, ideoque huic vincula, equuleos & flammas superadderet, quin etiam Audacem nobilem magum evocaret, qui immanem in Virginem serpentem armaret. Sed pepercit hic Virginitati, non item Magistro suo Audaci, utpote in cujus collum ita invasit, ut nisi manum auxiliarem Virgo tulisset, pereundum illi ab hoc collari fuisset. quam tamen sic Audax cervicem ser-

serpenti, Christianus posteà gladio non subduxit, quo ANATOLIA denique etiam trajecta pudorem sanguine tinxit, hoc est Liliis Rosas miscuit. *Ex Surio.*

S. FELICITAS M. *10. Iulii.*

FELICITATEM in manibus habes, matronam in quâ unâ omnē Spartam Roma extinguit. Stat ecce ad tribunal plena animis, &, qui matrē coronat, globum filiorum in tyrannum agit. *Ne, ne oculos in tyrannum filii, aut quas hic minatur pœnas, sed cœlum, sed quæ cœlum promittit gaudia, defigite. Ite, ostendite etiam suos Romanis Machabæos esse, implete nominis mei omen; facite ut sim, quæ dicor, Felicitas. Septem estis, si pueri, certè numero tyranno superiores. Sed & mater adero, pugnabo in singulis, in omnibus triumphabo. Votum pugnæ hoc est, ut nostrûm ex acie vivus nemo discedat.* Talia mater filiis: at matri tyrannus colaphos ingerebat. Mox IANVARIVS virgis cæsus ridet puerile tormentū. Negant FELIX & cū PHILIPPO SILANVS sive à fratribus sive à Christo avelli posse. Iam ALEXANDER clientelā Imperatoriā offerenti Christi se Libertū respondet. VITALIS porrò edicere Iudicē jubet dæmoníne malo an DEO Opt. serviendum? Deniq; rectissimè MARTIALIS caffis minis serias Orci pœnas opponit.

Has itaque inter pugnas, plumbatis, fustuario, præcipitio ferroque omnis fraterna acies cadit. Et potuit in septē Germanis trecentos Fabios spectare Roma. FELICITAS certè spectavit, & oculis suis tot sibi oculos erui videre sustinuit, dum ultima à ferro est mortua. Si tamen mori jam potuit septies mortua. *Ex Surio.*

S. GOLINDVCHA M. *11. Iulii.*

PArciùs multi cœnarent, si cum GOLINDVCHA nobili apud Persas Matronâ, Epulo assidebat illa, cùm ecce tibi, dum alii gulam, ipsa Superis invitantibus oculos suos pascit. Tollit hos Cælo, & quæ Cælites convivia actitent, spectat; poni Ambrosiam, misceri nectar videt invidetque. Inde ad inferos demittit, & esurire micam, sitire guttam epulones, interque hos, prô dolor! etiam parentes suos advertit. Ipsa scilicet ad Christum Christique fidem se vertit. Succensuit conjunx, sociamque thori ad Saporem Regem fide minimè maritali defert. Hic octo ipsos annos in carcerem; tum quatuor Menses in antrum compingit à dracone insessum. Cùm hoc etiam monstrum virtus domuisset, in infamem cellam abducitur; sed hinc à Tutelari Angelo educitur. Inde ad supplicium rapitur; sed ab hoc iterum eripitur. quòd tamen nimium quan-

quantum sanguinem pro Christo gestiret fundere, vulnus in jugulo, sed ab hujus cruore medicinam omnis id loci æger accipit. Hoc porrò monili superba GOLINDVCHA cùm locos à viris Sanctis nobilitatos permultos adiisset, cælo tandem se intulit, & inde ad Saliares epulas suas etiam oculos Marianorum invitat. *Ex Menæis & Theophyl.*

S. IOANNES GVALBERT.
12. Iulii.

EN vatem, en pauperum Patrem, en Ascetarum Magistrum, miris multis maximisque illustrem! Nosse vis unde illi hæ artes? semina audi melioris vitæ. Petit IOANNES armigero stipatus Florentiã patriam Vrbem: angusto in calle obvium habet hostem à cognato sanguine calentem. Scilicet in iras animus, in gladium GVALBERTVS assurgere, & parricidiũ certè homicidio velle pensare. Quid ageret saxum inter & aram hostis? Ecce bonũ in arenâ consilium! ad genua irati descendit, utq; ignoscat per orantem è cruce pro hostibus suis Patronum Christum orat. quid exspectas? vincit brevis sed fortis eloquentia, iris animũ, ferro manum exarmat. verbo, amici discedunt. Sub hæc in ædem sacram IOANNES pergit, & ecce Icon suffixi in crucem Christi capite annuens gratias habet ex suo nomine

inimico veniam non neganti. Quid ad ista, ô Pyrrhæ genus? vos inquam, quibus pectus immite plusquàm æs triplex asperat, jurati hominum & in homine DEI hostes, & quos hoc unum juvat, non solos perire. Iudice precante, reo non ignoscitis rei? tantus è cruce Orator, tot ora vibrans quot vulnera non persuadet? lignea movet se imago, vos duratis? annuit Christus, vos abnuitis? Ite, ite Sampsones egregii, & tumulum hosti, sed unà vobis parate. *Ex Surio.*

S. IVSTINA V. M. *13. Iulii.*

GEmina Dorotheę IVSTINA est, consimili ferè morte & prodigio à morte consimili illustris. Parentibus orba cùm esset, forma tot hostes illi conciliavit, quot procos. At illa, ut cui in amoribus solus IESVS erat, suam etiam Christianis Penelopen ostendit & mortales procos facilè cæteros eluſit; cum Fabiano Præsidę plusculum fuit luctandum. Devorandæ enim alapæ, ferenda verbera, & uberum carnificina. Atqui hæc inter supplicia talem IVSTINA vultum præ se ferebat, ut inter paradisi amœnitates, quas unas tunc loquebatur, obambulare sit visa. Et oportebat alteri Dorotheæ alterum etiam Theophilum esse. Zeno hic fuit è judicii sub-

subselliis primus. Is, cùm Virgo ad supplicii locum ridens contenderet, rogavit fructus peregrinos sibi è Sponsi hortis transmitteret. Annuit capite truncanda IVSTINA. Mox latus Zenonis pusio molliter pulsat, & donum à mortuâ Virgine strophium missum exhibet. Tunc quoque risit, cùm strophium acciperet, qui horti munera sperabat. Sed nesciebat ille sub strophio fructus latere. Hoc enim dum frontem ridens tergit, ecce omnem animo superstitionem abstergit, Christum & se Christianum tam diu clamat, dum lingua è faucibus exsecaretur. Caput demum pro Christo ponit, &, quod alii tam grave putant, cœlum ridendo meretur. *Ex Ferrar.*

S. HENRICVS IMP. *14. Iulii.*

GEmmam Romanæ Coronæ unicam hîc exhibeo HENRICVM. genuêre Bojorum Duces, D. Wolfgangus educavit. Quid ni ab his bonum Imperatorem speres? Certè imperium à se ipso auspicatus Virgo idemque conjux in triumphum Cupidinem duxit. Hoc subacto, facilè alios Imperii hostes omnes fudit, tum præsertim, cùm Æther illi militavit, & aciem, cui votum ante pugnam fecerat, D. Laurentius & cujus gladio accinctus erat, Adrianus, tum Georgius Angelusque

præiverunt. Sed ô lepidam fortunæ faciem! Tantus belli Imperator ecce à pueris vincitur. Obsidebat Trojam Apuliæ urbē, juratus nec imbelli ætati parcere. Cives sive armati, sive supplices in urbem repulsi. Ad triarios nempe res rediit. Erumpit ergo apertâ portâ puerile totius Vrbis agmen: signum Crux præit; barritus unus omnium, idem Kyrie eleison auditur. quid multis? primâ pugnâ HENRICVS capitur & Vrbs libertate potitur. Adhuc gravior ille conflictus fuit, quem Mortuus cum acie infernâ habuisse, Dæmonis, qui rem in suis oculis gestam narravit, fide creditur. Is enim viro Religioso exposuit, nutasse illic cum Lance HENRICI causam, donec iterum suppetias ferens Laurentius calicem sibi donatum pro clypeo objiciens rem restituit. Id nisi more suo Dæmon confinxit, præsidentem esse oportet, cui cor non palpitat. *Ex DD. Bamberg. Iac. Gretseri.*

S. BONAVENTVRA EPISC.
14. Iulii.

COntra quàm hodie fieri amat, BONAVENTVRAM mater ultrò Deo & D. Francisco devovit. Apud hunc pietatem doctrinæ ita junxit, ut dubiam altera alteri palmam faceret. Magnum testimonium Alexander de

Ales

Ales est, non peccasse Adamum in BONAVENTVRA. Ipse D. Thomas miratus raram in viro doctrinam, bibliothecam suam ut monstraret, rogavit: ille digitum in Crucifixum intendit. Tantus ad purpuram tamen plus ipsâ purpurâ erubuit, quin quod aliquoties indignum se putavit, qui sacro Epulo accumberet? Sed dignum esse Angeli monstrarunt, cùm felicem sportulam ad os BONAVENTVRÆ ultrò portarunt. Moriturus cùm vomitu laboraret, lateri Cibum Divinum jussit admoveri, & ecce inde ad ipsum Cor se EVCHARISTIA penetravit. Quid jam miramur hoc (vti & caput) multis annis à morte integrum ab omni tabe repertum esse? Porro, dum vixit VIRGINIS unicè studiosus fuit. Itaque auctorem eum Sodalitatum inter Laicos, quos vocant, faciunt. Certè in D. Lucam ideò libentiùs lucubrationes scripsit, quòd is de VIRGINE plura suggereret. Pulsum quoque æris campani, quo excitis sub noctem venerabundi ter MARIAM salutamus, BONAVENTVRA instituit, rectè, cùm humanas linguas laudibus VIRGINIS succumbere videret, in auxilium vocans ferrea ora & ferreas linguas. *Ex vitâ & Thom. Boz. 10.*

S. TVS-

§. TVSCANA VID. *14 Iulii.*

AVdite qui vestrâ jam expugnati, alienam oppugnatum itis pudicitiam ; pugnæ vestræ aleam ex aliorum fortunâ colligite. In TVSCANÆ oculos sed castos conjicite ; cui ad miraculum formosæ nihil è toto muliebri mundo ita ut Virginitas placuit. Ergo ad nuptias nobiles imprimis adduci non potuit ; trahi, cogi debuit. Et jam liberaverat longiore metu mors conjugis pavidam, cùm amor infestus aliâ ex parte bellum intulit. Tres, qui sub Venere merebant, juvenes, impetum in ædes castissimæ facere, & diripere pudorem constituunt. Addit animos visa TVSCANÆ forma, imò audaciam pudor proscriptus. Dum precibus illa pugnat, fenestra ordine proditores accipit. Sed ecce ut primùm princeps è hostibus intrat thalamum, cadit humo afflictus à malo dæmone. Eadem secundi, eadem tertii fortuna. Adsunt interea parentes, veniamque atque adeò vitam victis à victrice TVSCANA exorant. Nam hæc precibus suis lacrimisque omnibus vitam infundit. Ergo à morte tergemini adolescentes surgunt, narrantque cum lacrimis, quibus illîc suppliciis mulctetur Venus. Mox animos expiant, & jam victuri moriuntur. At TVSCANA

tot

tot periculis pudorē expositum videns, precibus & assiduis jejuniis munivit, dum à præsentibus in morte cœlitibus ad stipendia illis verbis est evocata: *Veni Sponsa Christi* TVSCANA, *accipe coronam, quam tibi Dominus præparavit in æternum.* Similem cupis Mariane? vincenti dabitur. *Ex Ferrar.*

S. IACOBVS NISIB. E. *15. Iulii.*

ILle IACOBVS est, qui Pontifex Nisibensis mira oppidò egit. Pauca è multis hæc habe. Contra jus & æquum sententiam nescio quis Iudex tulit. Hîc contra Iudicem IACOBVS testem produxit saxum verbo in sexcentas partes diffractum. Sub aliud tempus hominem Divo objecerunt fictè mortuum. Ille precibus primò verè mori, tum precibus iterum non fictè fecit in vitam resurgere. Iam Sapori Persarum Regi urbem obsidenti, ita Numine volente, ex muro ipse Imperator esse est visus; mox in ejus exercitum ingens culicum agmen armavit, castrisque tam levi milite exuit. Illud non minùs lepidum est. Lavabant ad fontem non Dianæ sed Veneres. Et facilè, ne Actæon fieret, IACOBVS oculis imperasset, sed aures invitas procax sermo & leno risus pulsabat. Succēsuit improbitati & suas fonti aquas ademit, puellis intempestivos canos addidit.

dit. Ilicet ad horum aſpectum erubeſcere denique leviculè, & lacrimis fontem velle reparare. Et hunc quidem reſtituit civibus Pontifex, at canos (quos cum his ſaltem ſaperent) perpetuos eſſe juſſit. *Ex Surio & Virid. Raderi.*

S. VITALIANVS EP. 16. Iul.

CAput natus VITALIANVS virtutis præmium à patriâ Inſulâ tulit. Fuerunt tamen qui decus hoc inviderent alieno capiti, ſuo quærerent. Et placuit inſuper, cùm vel maximè ſeriorem agerent, fabulam tamen dare. Dormienti veſtes ſuas auferunt & in locum muliebres reponunt. Has ad preces matutinas vocatus imprudens induit, & templum petit VITALIANVS. Enimvero ridentibus aliis non riſerunt ſcelerum ſartores. Meretricio habitu contemeratam Infulæ majeſtatem clamant. Proditam tandē hiſtrionicam vel ab ipsâ nocte ſanctitatem. Parum fuiſſe cum mulieribus noctes, dies agere, niſi totus denique in mulierem abiret. Viderent nunc Cives an non rectiùs colum quàm pedum mulieri committerent. Si viri eſſent, non laturos ſic ſtolatum Epiſcopum. Si expiare urbem vellent, monſtrum (Epiſcopum fœminam) aquis ſepulturos. Quid multis? dum patrono caret Innocentia, in mare abjicitur, non jam eluente

ſed

sed faciente parricidium culeo. Sed quis Innocentiam mergeret? Emersit more suo; & cœlum ingratis Civibus aquas & cum his segetem negavit, dum VITALIANVM revocarent. Vnà igitur VITALIANVS & imber è cœlo missi exceptique. Sed ille non fidens honoribus, DEIPARÆ Templum struxit, vivensque in hoc privatus Invidiam sub VIRGINIS pallio impunè jam risit. *Ex Ferrario.*

S. ALEXIVS CONF.

17. Iulii.

THeatrum est Orbis, in quo sæpiùs malè multi divitem, sed bene pauperem egit ALEXIVS. Patrem Romæ habuit Euphemianum senatorii Ordinis, Sponsam Regii sanguinis. Sed quâ nocte Hymenæus pedem thalamo inferebat, sponsum non reperit. Nempe noctis beneficio elapsus Edessam aufugit, ibique inter mendicabula tam diu latuit, dum ab effigie DEIPARÆ, ad cujus templum assiduus excubabat, est proditus. Tunc Romam rediit, & (quis credat?) in patriâ domo feliciùs personam dissimulavit. Hîc cum è tantâ hæreditate vix ultimum angulum ædium impetrasset, risit scilicet, cùm domi se agentem quæri in alieno orbe videret, cùm parentes se orbos, sponsa viduam se lamentarentur, cùm utrique præsentem

tem inclamarent, vivum lugerent. Spectabat interim ſiccus ſuorum lacrimas, vivus ſuas exequias; appellabat patrem matremque, nec filius audiebat; baſiabat ſervorum ſuorum manus & ab his ſervilia multa patiebatur, jam pugnis contuſus, jam ſordibus perfuſus. Sed demum mors ſiparium reduxit. Vox etenim humanâ major Romanum & Pont. & Imp. ad demortuum excivit. Ibi ALEXIVM prodiderunt vultus aſtro ſimilis & literæ in manibus repertæ, quibus ipſe fabulæ totius argumentum deſcripſerat. Et placuiſſe fabulam Cælum oſtendit, cùm miraculis applauſit, toties plauſus repetiturum, quoties fabulam juventus. *Ex Metaphr.*

S. SYMPHOROSA CVM VII. FF. MM. *18. Julii.*

RElinquit Getulius M. poſt ſe conjugem SYMPHOROSAM & VII. filios. Bonum factum! è tantâ familiâ neminē reperias degenerem. Scires illam Martyris uxorem, hos filios eſſe, qui ſanguine tincta parentis veſtigia fortiter inſiſterent. Ergo Adriano Imp. ſiſtitur animoſa cohors; & ecce mater ducit. Blanditiis, minis, tormentis omnibus pugnatur. Sed vincunt in filiis mater, in matre filii, dum ante oculos patris volat memoria, & Martem ejus, quem fundi viderant, ſanguis accendit.

Cum-

Cumque mater in præterfluentem cum appendice saxo abjicienda esset, *præco*, clamabat, *filios ad victoriam mater. Si filii estis, ad patris dexteram & matris sinum etiam per tela & ignes curretis. Ecce morior; pulchræ mortis heredes quos nisi filios dicam meos? Iamq; valete: ego mulier per undas portum peto. Si viri estis, per vulnera viam in cælum animo facietis.* Dixit & undis mersa, quò voluit, enatavit. Postridie fortissima turba iterum producitur, singulique ad palum ligati statuuntur, quasi verò in hâc pugnâ tyrones & non veterani jam essent. Inde CRESCENTIVS ferro guttur, IVLIANVS pectus, PRIMITIVVS umbilicum, NEMESIVS cor trajicitur, & omnes adversa vulnera sibi gratulantur. Iam EVGENIVS in duas partes, at IVSTINVS, ut amplius augeret fraternam aciem, membratim dissecatur. Deniq; STACTEVS omniū telorum stat scopus. Neq; jam Tyrannus prohibere potuit, quo minùs fratres secutus ad astra evolaret: pennas tot sagittæ addiderunt. *Ex Rom. Brev.*

S. ARSENIVS C. *19. Iulii.*

ARSENIVS bonis artibus & virtutibus juxtà clarus Arcadium & Honorium Theodosii Aug. filios literis imbuēdos & pietate accepit: quod muneris tanti pius Imp. fecit, ut cum non

filiorum modò sed suum etiam parentem dici voluerit. Quid? quòd ubi sedentes pro dignitate stans docuit, interveniens Theodosius stare imposterum filios & audire sedentem jussit, timendas imperii secures literatis scholæ fascibus submittens, quos cùm in gravius delinquentem Arcadium strinxisset ARSENIVS, necem ille Doctori inferre molitus est, penè Nero ex Arcadio factus. Adeò non jam primùm bonorū Magistrorum didactron odia & insidiæ sunt discipulorum. ARSENIO interim vox cælo hæc accidit: *fuge, tace, quiesce*. Fugit itaque sed aulæ servitutem: tacuit Eremi discipulus, sed Doctorem Angelum habuit. Hic vana hominum studia illi depinxit primò in Æthiope, qui levando, cui impar erat, oneri, alia atque alia identidem ligna adjiciebat; tum in homine, qui aquas ridiculè cribro hauriebat: demum in duobus, qui cum tigno transverso angustam subire portam contendebant; è quibus primus peccantium, alter ambitiosorum, duo alii invidorum erant typus. Denique beatâ morte ARSENIVS quievit annos natus CXXI. & tunc etiam talisque mortem horruit. Certè vivus semper cum strophio visus est, quod lacrimas biberet, quas Mors exprimebat, expressura etiam nobis, si cum ARSE-

NIO

NIO memoriæ impressam altiùs gestaremus. *Ex Metaphr.*

S. MARGARITA V. M. *20. Iulii.*

MARGARITAM in manus damus, vel cælo judice pretiosam. Adolescentula clam parentibus Sacra nostra edocta est. Eam ob causam ad Olybrium Præsidem raptata fuit, ipso (nefas!) parente filiam accusante. Gravius etiam periculum cudebatur, quando Iudex à formâ MARGARITÆ captus amatorem induit, & mollibus armis, blanditiis pugnam movit. Elusit tamen insidias Virgo prudens, & Præses larvâ Amoris positâ tyrannum prodidit Virgis initio cæsa, tum uncis lacerata & in carcerem data. Ibi quoque fatigatam recens hostis Orcus excepit, Draconis exuviis horrendus. Sed hunc objecto scuto Crucis repulit precumq; jaculis confixit. Victrici Superi trophæum posuerunt Crucem mirè splendentem, & è cujus apice columba solatia dedit & omnibus vulneribus Medicinam. Triumphum hunc primum ornarunt XV. millia hominum in libertatem Christianam è Deorum servitute asserta. Non multò pòst iterum pugnatum, & in triumphum ducti ignis & aqua. Nam & faces ardentes pectori admotas in sancti Amoris flammas, & aquas, in quas abjecta erat, in baptis-

mum vertit DEVS. Iterum ergo triumphanti columba illa divina palàm coronam impoſuit. Invidit Olybrius, & caput laureatum gladio abſtulit. Sed imprudens alteram coronam adjecit, *Ex Surio & Lippeloo.*

S. DANIEL PROPH. *21. Iulii.*

AGite Mariani, ſi virtutis ardua, ſi teſqua piget calcare, ecce ille magnorũ regũ vates, ille leonũ & adeo Deorum domitor per pomaria illuc vos ducet. vos modò ne oculos otioſos afferte, ſed obambulando ipſum pudicitiæ florem Suſannam ſpectate. Anne videtis, uti nec formæ decor, nec locus ſolus, nec blanditiæ minæve hunc poſſint decerpere? nempe ſola non fuit, quæ ſecum in oculis ubique Numen circumtulit. Certè hoc ſuis in oculis Suſannã tulit. Etenim, agite modò capita ſceleſta, eja populũ in veſtrã perniciem cogite, accuſate innocentiam damnandi à puero ſenes. Et, quid tu ais? ſcelus. ubi facinus patratum? ſub *ſchino*. euge! & tu Orci ſilicernium, ubi? ſub *prino*. papæ! neque mentiri ſcitè didiciſtis. Io! Innocentia triumpha. nunquam patrono cares. At vos capulares Veneris Columbos jam lapidantium manus palpabunt. quid ſaxa, quid moras trahitis? obruite eja improbas Cupidinis victimas. Epitaphium ego dabo. SVB SAXIS AMOR HIS IACET SEPVLTVS. *Ex Dan. ipſo.*

S. DANIEL ABB. *21. Iulii.*

IMpetraverat à Deo DANIEL hæredem viro, quocum illi hoſpitii familiaritas interceſſerat. Itaque hic eum patronum, at malevoli patrem etiam pueri vocabant. Sed pro innocentiâ pronuntiavit Innocentia altera. Infans nuper natus, qui juſſus à DANIELE patrem palàm edicere, digito in verum parentẽ conjecto, *hic*, ajebat, *pater meus eſt*, atque ita ſimul patronum ſuum abſolvit, ſimul calumniatores improbos damnavit. Sub hæc cùm DANIEL Eulogium latomum cerneret in egentes præ aliis pium, precari apud Deum inſtitit, plures opes ſubmitteret tam bene prodigo. Et annuere DEVS eſt viſus, ſi pro Eulogio ſponderet, divitias fraudi morum integritati non futuras. Convenit, ſpopondit DANIEL. Igitur Eulogius cũ ſaxis theſaurum eruit, ad aulam abit, honores mercatur, ſtruit palatia, emit mancipia, ſplendidè ac lautè victitat. Adeſt DANIEL officii ſui amicum commonefacturus, ſed ſurdã ad pauperis vocẽ januam reperit, verberibus pro ſtipe oneratus. Anxius proinde cũ à CHRISTO crucifixo exſolvi vadimonio poſtularet, annuit Filii nomine MATER MAGNA, mox etiã ipſe FILIVS eâ lege ne ſimile poſthàc vadimoniũ faceret

imprudens. Interea Eulogius mortuo Imperatore, honorum fastigio opibusque omnibus excidens in latomias suas postliminiò devolvitur, mox cum paupertate pauperum amor & unà virtutes omnes ab exilio revocantur. Tam malè, ô Divites, vitæ sanctitati cum divitiis, tam bene cum paupertate convenit. *Ex Pet. de Nat.*

S. WANDREGISILVS C.
22. Iulii.

EXemplo in paucis memorando WANDREGISILVS nobilissimam Sponsam conciliavit Christo; ipse Dagoberti aulam, cujus comes erat, Asceterio posthabuit. Inde revocatus regis imperio ad ipsa palatii limina currum rusticelli eversum magno labore, majore sui contemptu, è luto sustulit. Risêre scilicet aulæ mancipia, cùm principem animum in cœnum abjicere se viderunt. At intempestivos cachinnos castigavit DEVS censor, quando, qui vestes purgaret WANDREGISILI luto aspersas, è cœlo palàm Ephebus adstitit, & servitia tam nobilia rex ipse Dagobertus invidit. Cum bonâ igitur hujus veniâ deinceps compluria Cœnobia WANDREGISILVS nobilitavit, unum etiam ipse extruxit Fontinellense dictum, & sub signis monachos CCC. numeravit.

Habuit

Habuit verò ad hæc hortatorem Angelum, qui & teſtem ſe rectè factorum & verò apud Superos præconem etiam fore pollicitus eſt. Interea, qui Divo necem parabat regio ſaltui præfectus, à malo genio correptus, Soſpitatorem WANDREGISILVM ſenſit. Annonam egenti monita à cœlo Regina Blitildis miſit, Æger acie tamen Dæmonum aciem vicit, & de victoriâ gratulantes Cœlites audivit. Demum ne de cœlo ipſo dubitaret, triduo antè hoc viſum eſt morituro patere. *Ex Sur.*

S. MARIA MAGDALENA.

22. Iulii.

MAGDALENA, quæ omnium in ſpem peccantiũ animos erigit, utinam etiam in pœnitentiam erigeret. Tantum lacrimarum potuit lavacrum, cùm aquas Amor oculis deplueret à flammis ſuis calentes, cùm ingenioſus è capillis lintea texeret. Ergo tot dæmonum malorum nuper hoſpitium, CHRISTI ſit hoſpita, hujus ſermonibus frui & amoribus digna eſt, ab hoc apud Simonem de audaciâ, apud ſororem de otio, apud Iudam de prodigalitate accuſata defendi ſemper meretur, apud hunc Fratri defuncto vitam exorat, hunc nardi odoribus recreat, miniſtra per Iudæam ſequitur, & in crucem ſequitur; hîc pedes lacrimis ite-

rum lotos, iterum osculis siccatos tumulo condit dolore plena, mox redivivos ambit gaudiis ebria, & lætissimi nuntii ad Apostolos nuntia. Quid? quod hunc etiam ipsa Apostoli vices functa in ipsas usque Gallias Massiliam portavit, & populos nova Amoris magistra amare Crucifixum docuit. Hunc illa inter silvas maximè & loca sola venabatur, & in nudo lectulo Crucis, quam illic loci Angeli defixerant, indagabat. Audires jam saxa edocta & littora barbara IESVM suspirare, IESVM ingeminare; cùm interim sæpiculè hic ad Dilectam è cœlo inviseret, illa sæpè sæpiùs ad Dilectum ab Angelis in aëra, tandem in cœlos etiam raperetur. *Ex Evang. & Silv. Prierate.*

S. BRIGITTA VID. *23. Iulii.*

VIxdum septennis erat BRIGITTA, cùm jam coronâ donari meruit à cæli IMPERATRICE. Hæc eadem acu pingenti in opere adesse Magistra visa est. quidni ab hac Pallade edocta pulchrè pingeret? Eodem ferè tempore CHRISTVM velut tunc primùm in crucem suffixum vidit, dictitantem facinus hoc eorum esse, qui suos amores negligerent, mundi sectarentur. Inde illa dolenti tam condoluit, ut quoties patientis mentio fieret, testes continuò doloris lacrimas daret, feriâ item

item VI. semper plagas animi nudaret, corpusculum ardenti cerâ perfunderet, herbas ore manderet amarissimas gustui, sed quas medicus Amor condivit. Viro nupta vitam egit tam sanctam, ut obstetricantem è cœlo manum commodare VIRGO parienti non dubitarit. Ipsa Matris officio tum se functam putavit, cùm DEO prolem transcripsisset. Filium certè, cui lacrimis cælum emollierat, ipse DEVS filium lacrimarum vocavit. Iam quoties illam loqui homini contigit graviori labe aspersо, oberrare ipsam naribus Mephitim credidit, adeò malè olentes animas scelerati trahitis! A morte conjugis novas religiosè vivendi leges viris virginibusque scripsit, quas ipse Legislator CHRISTVS illi dictavit, cui etiam præsenti, Anno suprà M. CCC. LXXIII. animam reddidit. Mortem illius orbis ideò minùs tunc ægrè tulit, quòd vivere etiam mortuam in filiâ Catharinâ crederet. *Ex Surio.*

S. CHRISTINA VIRG. M.

24. Iulii.

DIcite, quotquot Musas colitis, quid Virgine felicius, si Doctorem habere Angelum meretur? Certè Virgo CHRISTINA habuit, & Christianæ doctrinæ rudimenta cùm ediscceret,

ab ore Angeli pependit. Nempe sic ipsis Diis quoque (quos argenteos aureosq; parens habebat) rectè uti didicit, quando fractos in frusta pauperibus jussit cedere, docuitq; hos ipsos rectè deniq; mortalibus propitios esse. jam parentis furorem ut fortiter excepit? Alapæ, vincula, unci, rotæ, flammæ velitationis speciem præbuêre. Et in hâc ipsâ cùm truncas corporis partes in vultum (hostis dicam an parentis?) projiceret, an non invito extorquere verecundiam potuit? Angeli deinde manu persanata an non iterum provocare hostem? Sed totâ ecce acie mors occurrit: in lacum Vulsinum præceps agitur, molari collo appenso. Vincit videlicet mari etiam virtus, & gaudet CHRISTINA à Christo toto lacu nunc baptizari, quæ omni sanguine nuper. Quid quòd incolumis enatat, parens morte infelici stygiis undis mergitur? Quid ages, qui in officio pariter & odiis succedis Dioni? quid Iuliane? oleum iterum ardens affundis? cum operâ perdis, picem ingeris? Christo adhæret, fornacem paras? iterum cantus inter flammas audis. serpentes cogis? jam stygios vicit. Vbera resecas? non eget his Virgo. Sagittis denique petis? pennas addis in cœlum volanti. Si nescis, illa tibi, illi meta cœlum est. *Ex Mart. Rom. Adone & Petr. de Natal.*

S. CHRI-

S. CHRISTINA MIRABILIS, *24. Iulii.*

RECTÈ Orbis CHRISTINAM mirabilem dicit, quando talis etiam est vita ejus. Tu quoque mecum mirare. In Hasbaniâ & nata & denata postquam oculis purgantium animarum in piacularibus flammis tormenta arbitrata est, patulum cælum habuit, nunquam excludenda, si semel modò ingredi libuisset. Sed commiseratio, quam in animo visa supplicia reliquerant, tantum potuere, ut elegerit in vitam redire & alienas noxas in suo corpusculo plectere; probante ipso Christo Iudice pium consilium. Horrescit animus narrare, quæ deinceps viva iterum Virgo facere non exhorruit. Vnum vita tota portentum fuit. Nam ut alia omittam, volucrem illa pernicitate suâ vincere, & jam fornaces succensas ingredi, jam glacie duratas aquas subire, modò è patibulis se suspendere, modò facinorosorum rotis membra illigare, interdum per sentes & vepreta volutari, canumque dentes in se armare. Porro vaticinia complura edidit. De decretorio illo Iudicii die magno animorum motu concionari solita, scelera omnia, sed luxuriem potissimùm, assiduo fletu gemituque damnavit. In supremo tamen morbo recreata est Angelicis

gelicis modulis, iterumq; è vitâ abiens non unam jam animam cœlo intulit. *Ex Surio.*

S. IACOBVS APOSTOLVS. *25. Iulii.*

LAudes IACOBI scripturo pennam ultrò IACOBI volucres ingerunt. Audi juventus, & patronum tuum mecum lauda. Ibant conjuges pii Compostellam, & trahebant pietatis suæ comitem filium formâ liberali juvenem. O ut periculosè Castitas peregrinaris! Hospitis filia oculis capta adolescentis, capere etiam ipsum nititur. Evadit hic muliebris amoris laqueos, sed non odii. Subdola enim inter sarcinulas castissimi aureum craterem condit & abeuntem de furto accusat. Damnatur, ducitur, & in crucem tollitur. Sed non moritur Innocentia. Dum enim mœsti parentes iter relegunt, dum ægrè & pedes trahunt & animas, senectutis scipione filio amisso, dum frui illos vel pendentis aspectu juvat, ecce ab infelici arbore filius: quid lacrimis vivo parentas mater? vivo DEI MATRE & IACOBO succollantibus: i, Iudici dic, ne damnare pergat, quem mors absolvit. Vix hæc ille ad matrem, cùm mater hoc ad Iudicē mensæ accumbentem. Hic, tam scilicet filius tuus vivit, quàm assus hic

cum

cum gallinâ suâ gallus, qui lautus unctusque sepulchrum stomachum expectat. Iam carpere parabat, cum gallus & gallina in vitam se erigunt, Innocentiæ victrici alis applaudunt, gallus etiam Pæana canit. Ergo damnat se ipsum Iudex, & Innocentem missum facit, volucrum verò proles posthuma etiam hodie plumas suas cum laudibus IACOBI in omnem Orbem spargunt, nunquam omnes, licèt tot quotidiè vellicent, evellendas. *Ex L. Marinæo l. 5. de reb. Hisp. c. ult.*

S. CHRISTOPHORVS M.

25. Iulii.

CHRISTOPHORVS sive corporis sive animi spectes robur, semper magnus, nomen hoc suum reportasse tunc creditur, cùm CHRISTVM sub pueri vultu per aquas transportavit, non magni laboris maximum naulum. Certè CHRISTVM per Lyciam circũtulit, cùm, ut auctor S. Ambrosius est, hominum millia IV. suprà XL. ferre CHRISTI jugum docuit. Virgam manui familiarẽ cùm ad concionẽ dicturus aliquando humi defixisset, confestim frondere vidit, & miraculo etiamnũ pictores favent. Sed & ad tribunalia tulit CHRISTVM. Captus enim & in vincula conjectus, Decio imperante, immissas ad se geminas & perfrictæ

fictæ frontis Mulierculas à Venere ad CHRISTVM perduxit, cui etiam sanguine suo mox litarunt. Ipse candentem ab igne galeam indutus & in ferreum, cui flammæ suberant, lectum abjectus dormire scilicet suaviter in his tormentis visus est. Inde jaculis militum stetit expositus, ingens Meta, sed prorsus innoxia. Quid? quòd ajunt sagittam reversam domini sui oculo perniciem attulisse, & medicinam eidem CHRISTOPHORI sanguinem fuisse, qui tandem cervices gladio fortiter dedit, quod unum restare videbatur, ut humilem cæli portam tam magnus subire posset. *Ex Sur. & Lippel.*

S. GLODESINDIS V.
25. Iulii.

FRustra estis DEI rivales homines, Nemo Christo Sponsam suam eripiet, quando contra hæc pugnat, & propugnat ille pugnantem, id quod GLODESINDIS Virgo jam olim fecit manifestum. Natam in principe familiâ domum ducebat ex parentum, non Virginis, voluntate, Obolenus homo non tam sanguine, quàm sceleribus nobilis, cùm ecce rege jubente nuptialis pompa in funebrem abit, & hujus imperio Obolenus in carcerem non thalamum ducitur, sceleris convictus, mortem subit non lectum, lessum

sum audit non hymenæum. Vix hanc pugnam castitas pugnavit, cùm altera excipit Victricem. Despondent iterum homini GLODESINDEM, & melioribus jam, ut ipsi putabant, auspiciis. Quid ageret pudor bis proditus? more Parthi fugiendo vincit. ad D. Stephani contendit, asylon aram prehendit, &, quem unum deperibat, Sponsum IESVM complectitur. Hederam viti illigatam dixisses. Et jam septimus dies ierat, & Virgo cæli deliciis plena non senserat famem, cùm apparantur palàm & in conspectu populi nuptiæ placituræ tandē ipsi etiam Virgini. Adsunt è cælo nitidissimi duo Ephebi Paranymphi, tertius flammeo inde etiam allato non repugnantem obnubit, jamque urbe attonitâ, jam parentibus etiam gaudentibus, GLODESINDIS in thalamum suum (Virginum Collegium) abducitur. *Ex Surio.*

S. SIMEON CONF. *26. Iulii.*

MVndum omnem suis beneficiis obambulare voluisse SIMEON videtur, etiam postquàm exivit è mundo, & vel inter Monachos vel Eremicolas vixit. Inter hos agenti cùm fames ultima minaretur, cervus Divo sponte suâ victimam se stitit. Hierosolymæ hospes cùm degeret, malos hospi-

tes

tes Dæmones ſeptem ſibi fecit cedere, Romæ hæreſeos accuſatus, accuſatorem, quem malus genius corripuerat, precibus ſuis reus abſolvit. Plura alia mira cùm celebrem illîc facerent, honores fugâ eluſit. Fugientem cùm Monachi ex itinere verberibus malè accepiſſent, conjectiqúe eam ob rem in vincula ab Epiſcopo fuiſſent, SIMEON noctu hoſtes ſuos è carcere exemit, & gloriolam iterum fugiendo vicit. Piſas cùm ingrederetur, obvium è Styge nuntium habuit illud rogantem: *quò tendis Monache?* SIMEON hoc tantùm reſpondit, *quò me Chriſtus duxerit*, & ecce moleſtus rogator viam ſuam illico in orcum relegit. Hinc Lucam venit. Ibi cùm Iudæorum Anteſignanum bellum Virginitati DEIPARÆ moventem morte ſubitâ ſterneret, reliqui manus dederunt. Placentiæ noctu oraturum ſuopte motu apertum templum recepit. Padum pedes trajecit tam citò ut velis & remis uſum crederes. Iamque quocunque iret, è viâ morbi cedebant. Sed nos ſiſtimus calamum feſſum. Tu quoque Lector, ne orbem nobiſcum perambulare cogaris, ſimilia illum in Galliis & Hiſpaniis factitaſſe puta. *Ex Ferrar.*

S. PAN-

S. PANTALEON M. *27. Iulii.*

PANTALEON sive PANTILEEMON (namque hoc illi nomē morituro cælū fecit) Adolescens medicinę operam dedit. Sed compendium illi ad hanc artē rectiùs Hermolaus in Christi scholâ ostendit, quando in hujus nomine latere panaceam edocuit. Experimentū à puero sumptū, quem vipera morsu enecarat. Hunc uno Christi nomine viræ reddidit, & succedaneam victimam morti viperam dedit. Eâdem medicinâ noctem oculis excœcati pepulit, gemino miraculo; nam hoc tenebras etiam parentis animo discussit, fidemque fecit aspicere. Verùm his rectè videntibus, oculi ipsis Medicis cœperunt dolere, cùm Æsculapium suum ad Christianos transisse viderent. Quin invidiâ excœcatus etiam Imp. Maximianus in medicum cœpit furere, cùm paralysi afflictū in pedes erexisset, quem in opem à sacrificulis vocatus Phœbus destituerat. Ferro igitur & ignibus sævit, liquato oleo perfundit, ex equuleo suspendit, undis mergit, rotæ innectit, necquicquā ingeniosus in pœnas; cùm medici vulneribus medicinam Christus semper faceret, & diras omnes carnificum turbas averteret. Spiculator quoque ad primum ictum ferrum suum ceram esse, & collum martyris marmor

deprehendit. Resectum denique caput lactis liquorem, & Oleaster ad quem vinctus Martyr steterat, subitas frondes dare visus est. Voluit Herculum suum coronare. *Ex Metaphr.*

SEPTEM DORMIENTES. *27. Iulii.*

INgens hi sancti Ecclesiæ negotium etiam DORMIENTES confecerunt VII. erant omnes germani fratres, quos Decius à patre fide minimè paternâ proditos obstructo spelæo conclusit. Iverant secula jam duo & amplius, quando hæresis ab orco surrexit, quæ surrecturos olim à tumulo mortuos negavit. Somnium hoc esse, VII. hi, quos DORMIENTES dicimus, monstrarunt, qui tum in tempore sive à morte longâ, sive somno prodierunt. Illi noctem se unam dormisse rati Decium adhuc somniabant. Quare MALCHVM ex suo numero adolescentem, quem ætas & morum suavis elegantia omnibus charum fecerant, exploratorem in urbem mittunt & commeatui præficiunt. Hic dum vigilare pro urbe Crucem videt, dum nullum tonare Jovem sed CHRISTVM audit, mirari immius noctis metamorphosin, & vel adhuc dormire, vel in alterum orbem aut certè urbem delatum se credere. Mox cùm monetam antiquitate suâ incognitam protulisset, suspicionem reper-

reperti thesauri dedit. Hîc ille apud Procos: ad Decium provocare, qui utiq; nosset adhuc, quem heri unà cum fratribus, quòd CHRISTO militarent, balteo spoliasset. Obstupuit ad hæc urbis Antistes, & MALCHVM ad montem secutus è ruderibus æneas laminas, cum his rem omnem in lucē profert. Adest ipse Imp. Theodosius, quo spectante beati juvenes eodē loco longiùs jam dormituri oculos morte clausērunt: sed cum sic mortuis etiam hæresis est mortua. *Ex variis apud Raderum in Aulâ S.*

SS. NAZARIVS ET CELSVS MM.

28. Iulii.

HOs etiam flosculos barbarus Neronis gladius demessuit. Sed tamen sanguine suo rigati vivunt illi etiamnum in manibus tuis. Vtinam & odorem virtutis sentias. Audi saltem. Spinæ rosam esse proximam ajunt, id quod NAZARIVS probat ex Iudæo patre sed matre Christianâ genitus. Anceps diu in utrius religionem pedibus iret, demonstravit tandē plus matris se bibisse, fontiq; sacro admotus à Lino Pont. Mediolanum abiit. Ibi non multo tempore patrimonium omne in egenos effudit, cumq; vinctis pro Christo animū faceret, mercedem nobilem magniq́ue martyribus æsti-

matam fuſtuarium accepit. Sub hæc monitus à defunctâ matre in Gallias contendit. Hîc à nobili matronâ nobiliſſimum puerulum CELSVM accipit inter bonas artes educandum. Quantum, Superi! Indoles pulchra diſcit probo Magiſtro uſa. Neronis imperio ad tribunal uterque raptatur. Dubito an Magiſtrum, an diſcipulum plus laudem. Ille pedum calcibus affligitur, nec tamen ſibi, ſed animulo ſuo CELSO timet. Hic virgis atrocè in modum cæditur, nec tamen ſibi, imò oculo ſuo Magiſtro NAZARIO ingemiſcit. Mox uterque illatam Chriſto injuriam in Diis ulciſcuntur, rectiuſque hos humi affligunt. Mari deinde velut prato inambulantes vidiſſes. Mitto cætera. NAZARIVS cervicem gladio præbuit. Idem CELSVS fecit, tantillus diſcipulus Magiſtro tanto non impar. *Ex Lippeloo.*

S. OLAVS MART. *29. Iulii.*

SI ulli magnatum profuit alienas terras luſtrare, OLAO profuit Norwegiæ Regi. Fortè Angliæ regnum hoſpes intravit, cùm oculis, non ut hodie fit, ad curioſitatem abuſus, inter peregrina decora Fidē noſtram aſpexit. Placuit; ac proin Rothomagi poſteà ſacris undis ablutus alius in regnū ſuum rediit, aulæ comites permultos Epiſcopos & fidei

fidei præcones trahens. Sed & ipse glorioſum duxit dignumque rege munus, Evangelii preconiũ facere; quæ quidem inter Imperii curas prima jam illi erat. Altera ab hac, cùm otiũ bella dabant, purgare regnum ab Ariolis & incantatoribus, quos ille, quia fumos vẽdunt, digniſſimos ignibus judicavit. Leges quas Eccleſia ſanxit, quàm ſanctas à ſuis haberi voluerit, ex eo perſpicies, ſi ſcias quàm ſeverè neglectas in ſe ipſo vindicârit. Nam fortè feſto die cortice bacillum nudabat. Monitus ſtatuit à malè otiosâ manu pœnas continuò expetere. Itaque aſſulas in ipsâ manu incendi voluit & peccantem ignibus expiari. Cæterũ quia juſtitiæ amans cum primis erat, nihil mirum ſi poſt hanc terris proſcriptã etiam ipſe in exilium eſt pulſus. Rediit tamen poſtliminiò in regnum. Verùm, quòd ſecum reducere etiam juſtitiam laboraret, concitavit in ſe Danorum arma. Contra hos dum movet, videt in ſomnis ſcalam ad cœlos pertingentem, dumque illuc connititur, ecce à legato expergefactus conqueritur nimirum cœlo ſe detractum. Sed eodem mox ſubiit, cùm proditus à ſuis in pugnâ cecidit. Noſtri tamen ævi principibus ſcalam, hoc eſt, vitæ exemplum reliquit. *Ex vit. Aquil.*

S. LVPVS EPISCOP. *29. Iulii.*

LVPVM dixi. Tu, si vitã leges, ovem, scio, dices, ita placidis moribus hic LVPVS erat. In conjugio annos egit septẽ omnino. Dehinc inter Cœnobitas cœpit vivere, & conjunx in virginũ collegio, gratissimo Superis divortio. Verùm Trecenses ex cœnobio extraxerunt & quamvis invitũ LVPVM pastorem sibi legerunt; felicissimo eventu. Alter enim lupus sed longè crudelissimus gregi imminebat Attila, ille orbis prædo, ebrius semper, sed nunquã satur humano sanguine. Et jam infesta signa urbi inferebat, cùm obvius irato cum suis sit Pontifex, rogatq; quem deniq; sese esse putaret Rex, qui mundum sic omnẽ fulminis instar pervaderet? Attila nihil humile spirans, *flagellum* DEI se esse respondet. Hìc enimverò Antistes portas pandi omnes civitatis jubet & modestissimis verbis avere multũ jubet DEI *flagellum*. Quid expectas? verba hæc ferociſſimum & ultima minitantẽ animum demulserunt, & LVPVS tyrannũ cicuravit. Cæterùm huic verborũ modestiæ victus quoque ratio & vestitus respondebant. Et cibum quidem tertio primùm die sumpsit, Sabbato cibario pane contentus. Vestẽ quoque unicam gestavit, sed subditiciâ alterâ (cilicio) superbam. *Ex Surio & Nauclero.*

SS. AB-

SS. ABDON ET SENNEN MM. *30. Iulii.*

CEnsebantur ABDON & SENNEN inter primos Persiæ purpuratos. Et verò nisi cunæ in patriâ, mors Romæ purpuram donasset. Nam quòd Christiano principe non indignum officium arbitrarentur, Martyrum esse vespillones, suisq; manibus terræ mandare horum corpora gauderent, vinctos Decius Romam adduxit. Ibi ad tyranni tribunal steterunt auro gemmisque splendidi rei; sed extinguebant harum lucem catenæ ferreæ, quas nimiùm quantum glorioſi jactabant. Itaque cùm munera ingentia promitteret tyrannus, si ad Deos transirēt, risere scilicet, & ad omnia tormēta provocarūt. Plumbatis igitur tentati, contrà ferreos se præbuerūt. Inde in theatro feris objecti; sed plausum meruère & victa Martyribus colla leones submisere, feræque cicures hominem contra feros homines vitæ defendere. Reperti interim qui necem inferrent gladiatores. Sed & Martyres tales se probarunt, cùm jugulum fortiter gladio dederunt. Extincti triduum tumulo caruere, dum Cyrinus plumbeis loculis clausum aurum defodit, quod iterum deinde erutū est in lucem, cùm Orbi Christiano Sol suus Constantinus luxit. *Ex actis S. Laurentij.*

S. GERMANVS EP. *31. Iulii.*

GErmanum Musæ ad summos honores evexerunt. In his positus cùm animum ad indigna munere suo studia dimitteret, & venandi amore illectus Palladi jam Dianam præponeret, monitor adfuit Amator urbis Pontifex & arbore, in quâ ferarum capita defixerat, excisâ, insanum etiam venandi studium ex ejus animo extirpavit. Etsi enim iratum fugere aliquandiu Amator est coactus, rediit tamē paulò pòst, & inermem in templo GERMANVM aggressus captum amicâ vi in sacerdotem attondit, infulæque suæ moriturus heredem fecit. Inde alium jam vidisses GERMANVM. Nemo modestior illo. Nulli digniores infulâ mores, ille cilicio corpus vestire, ille præter panem hordeaceum & mortis monitorem cinerem nihil in mensam admittere. Ille reditus in pauperes dispensare, & cùm ex his uni tres reliqui aurei essent, jubere, ut hi etiam illis in prædam cederent. Verùm cùm ex his unum minister servasset. Numenque pro binis ducentos dono submisisset, notavit scilicet GERMANVS avaritiem illius, qui ingens fœnus (quod trecentorum aureorum futurum erat) imminuisset. Obiit anno CCCCXXXV. patriæ suæ unicum præsidium. Nam dum vixit

xit contra imminentes urbi hostes ipse exercitum duxit, signa ipse tulit, utque animos civibus faceret, sæpè sæpiùs cum suis *All-luia* insonuit, itaque ferè unus rectè Epinicium ante victoriam cecinit. *Ex Surio.*

S. IGNATIVS LOYOLA C.

31. Iulii.

IGNATIVS è nobili milite Societatis IESV Dux animi sanitatem pedum debet vulneri, hujus curationē D. Petro, vitæ immutationem piorum librorum lectioni, Castitatis verò donum Virgini MAGNÆ, quæ cum Filiolo suo spectandam illi se dedit. Ad hujus aram cùm opima spolia, (arma sibi detracta) suspendisset, inter miros pœnitentiæ rigores, MARIA dictante, libellum illum Asceticum scripsit, quem ne libro satis laudes. Cùm horas VIRGINIS percurreret, ad arcanum S. Triadis aspectum admissus est; Ejusdem Sabbatho extra se raptus, non nisi altero Sabbatho ad corpus rediit, Animarum lucro inhians, vir annorum XXXIII. literas discere est aggressus; mox socios scribere, parvas copias, sed ingens orbi laboranti præsidium, & cui IESVS ipse propitium Romæ se fore appromisit. Vnicum ei symbolum fuit, *Maior* DEI *Gloria*; perquàm familiaris illa cum lacrymis

vox: *Heu quàm sordet terra, cùm cœlum aspicio!* Hoc obtinuit Anno MDLVI. vir divinis ostentis, vaticiniis, miraculis clarus & natus Ecclesiæ bono. Nam sanctior juventutis educatio, reductæ ab exilio Musæ, proscriptæ hæreses, assertus DD. & templorum cultus, frequens iterum Sacramentorum usus, demum uterque Orbis, ille CHRISTO subactus, hic servatus, & quicquid in utroque filii vel faciunt fortiter vel patiuntur, id omne IGNATII est opus. De Sodalitatibus VIRGINIS quid dicam? quisquis ex his MARIAM Matrem clamas, rectè IGNATIVM patrem dices. *Ex vitâ.*

S. IOANNES COLVMBINVS C.
31. Julii.

OSi Lector iis oculis vitam IOANNIS legeres, quibus ille Divorum legit! Et leges puto iisdem, si leges. Succensuit hic uxori cœnam seriùs apparanti. Illa, ut matrona erat præ aliis pia, jubet, dum famem rectiùs opsonet, oculos pascere legendis Divorum factis. Non erat hoc pro stomacho IOANNIS: abjicit librum. Mox tamen curiositate ductus tollit, legitque in quam primò oculis offendit Mariæ Ægyptiacæ vitam. Hîc verò aliâ jam fame stimulari animus, & nauseare omnia terrena. Iam templa & preces amare, bene

benè egenis facere, asseri incubare, castitatem cum conjuge colere, ædes in publicum peregrinorum stabulum vertere, denique ille nuper in pietate discipulus vel magistram conjugem superare. Et forte leprâ horridum homuncionem domum portaverat, cujus nec aspectum conjunx ferre poterat. At IOANNES oculis etiam dignatus balneo recreatum in uxoris thalamo deposuit, eidemque, dum à sacris rediret, enixè commendavit. Interea dum hæc cubiculum petit, omnes odorum delicias obvias habet. Supervenit IOANNES cum bellariis, sed præter vestigia, nobiles, quos diximus, odores nihil reperit. Christus fuerat. IOANNES rebus omnibus abjectis pauperem etiam ipse induit, Societatemque condidit, quam Vrb. V. Pont. probavit, patrocinio infantum inductus, qui matres suas, ut IESVATIS (ita is Ordo appellatur) benefacerent, monuerunt, tam magni oratores quàm parvi fuerunt. *Ex Ferrar.*

AV-

AVGVSTVS.

SSS. FIDES, SPES, CHARITAS. VV. MM. *1. Augusti.*

FElix Roma, cui, quas nullus unquam pingere satis belle pictor potuit, vivas spectare virtutes licuit, FIDEM inquam SPEM & CHARITATEM SOPHIÆ filias, Charitum Christianarum ipsissimam trigam. Ex his maxima XII. altera X. natu minima IX. omnes paucos annos, sed plurimas palmas numerāt. Ecce enim Virtuti, ut solet, Tyrannus bellum movet. sed matre duce & junctis copiis omnes vincunt. Igitur duello singulas aggredi Vrbi Præfectus statuit, & primo quidem FIDEM. Contra hanc flagris pugnat, at tergum pro scuto objicit FIDES. Sartaginem admovet ardentem ille. hęc ridet arietem. Vbera resecat gladius; gaudet FIDES ostentare hęc cælo vulnera. Caput rescinditur, & coronatur scilicet. Ergo SPEM aggreditur tortor, & nervos in Virginem armat. at his ipsis fortior puella est. Iubetur proin ignis sævire, sed ad Virginem hic deficit & in hostes ipsius pugnat, pice ardenti & bitumine perfunditur; nempè ad novam luctam inungitur. In hac sororis mortuæ amplexibus inhærens ense vincit etiam ipsa, dum

dum cadit enſe. Iamque ad tertiā gradum facit Tyrannus bis victus, ſuſpenditur CHARITAS ab equuleo, laniatur flagris. Sed ne audacter iviſſe in hoſtem credas, noveris in rogū ſuapte ſponte inſiliiſſe terebrâ pòſt perfoſſam & gladio cæſam. Porrò mater magnanima SOPHIA, quæ & filias præſentiâ ſuâ & ſeſe filiarum virtute hucuſq; animaverat, triduo pòſt inter funera ſua funus etiam ipſa deprehenditur. Sed tamen ne tu, ne luctu credas hoc factum Roma. Hanc enim ego, vel nullam aliam Matronam gaudio emori potuiſſe Livio credam. *Sur.*

S. THEODOTE CVM FILIIS MM.

2. *Auguſti.*

NVmerabat THEODOTE in viduo thoro filios, quos è conjuge de mortuo genuerat, duos, quos vero Chriſti amore adoptaverat, vinctos ac captivos longè plurimos. Talem Diocletianus Leucadio, qui mirè ejus nuptias ambiebat, tradit, qui dum nullis eam blanditiis capi videt & domum ducere jam deſperat, vinculis certè captam ad Bithyniæ tribunal adducit. Hic Matris pectus per filiorum latus oppugnaturus EVODIVM primò, tum minimum natu filium cuniculis verborum ſubruere annititur. His ubi nihil proficere ſe videt, in apertā vim, ver-

verbera atrociſſima prorumpit. Sed plena animis verba, quibus mater ad conſtantiam ſuos firmabat, plus poterant apud filios, quàm verbera tyranni. Interea Hyrtacus homo non jam ſceleratus ſed ſcelus, pudicitiæ matronali manum afferre attentat. Sed qui pro hâc tuendâ excubabat Angelus, irruentem ita pugno excepit, ut quantumvis impudentis vultum largo ſanguine erubeſcere tamen faceret. Poſt hæc Præſes matri geminam mortem minatur, dum hanc ſub oculis ejus filiis geminis intentat. Sed illa Spartanâ voce hoc unicum votum ſuum eſſe dicebat, bis antè, quàm ſemel mori, & filiorum priùs oculos, quàm ſuos claudere; ſcire ſe ad hoc filios genuiſſe, ut eſſent qui pro patriâ, Cælo, occumberent. Ergo in flammantem fornacem unà omnes injiciuntur. Et ecce continuò Superi probarunt & ad ſeſe rapuerunt aurum. *Ex actis S. Anaſtaſiæ.*

S. PETRVS EP. 3. Auguſti.

EX principum Salernitanorum ſtirpe ajunt oriundum PETRVM. Sed ut in nobiliorem etiam familiam tranſiret D. Benedicti, non dubitavit purpuram cum cucullo mutare. Attulit tamen hic alteram illi purpuram, cùm Pont. Anagniæ ab Alex. Pont. Max. datus eſt. Sed nos illud multò pluris facimus, Cælitibus tam familiarem

PE-

PETRVM fuisse. Etenim cùm dubitatio suborta esset Agnanienſibus, num D. Magni ossa penes se haberent, eam ex omnium animo delevit ipse Magnus & testis suus ipse verissimus fœminæ à paralysi afflictæ (excubare eam PETRVS ad tumbam Divi jusserat) sub noctem conspicuus suam præsentiam Episcopo, simul sanitatem ægræ nuntiavit. Idem D. Magnus PETRO oranti visus iter illi Constantinopolim indixit & simul itineris rationem edixit, ut quòd valetudinem Imperatori allaturus, & invicē, quidquid postulasset, esset ablaturus. Itur ergo Constantinopolim ad Michaelem. Sed negat hic se vel Anagniam vel Medicum D. Magnum nosse. Vt igitur nosceret, nocte insequenti cum morte luctanti Imp. spectandum se obtulit ipse Magnus & cum Magno VIRGO Maxima, monuitque PETRO crederet, medicinam morbo facturo. Accersitur igitur hic & valetudini restituitur Michael. Rogas, quâ medicinâ? Saluberrimo MARIÆ & Magni nomine. Pretiū operæ porrò PETRVS suæ Anagniam hoc retulit, ut sumptus Imp. Michael faceret in ædem maximā ædificandam suffecturos. Sed neq; hæc licèt magnifica explere oculos potuit PETRI. Ad cæli igitur tēpla abiit. Eodē tendis? per nostra in illa itur. *Ex Ferrar.*

§. DO-

S. DOMINICVS CONF.

4. Augusti.

ALterum ecce Orbis labantis columen DOMINICVM. Certè Innoc. Pont. Max. ſubjicere humeros ruinam meditanti Lateranenſi Ædi vidit. Certè flagrantem à tergemino vitio orbem totidem telis caſtigaturo FILIO MATER clypeum cum FRANCISCO DOMINICVM objecit; ut jam minus mirer necdum natum ſive ore facem, ſive fronte ſtellam prætuliſſe. Et verò etiam hodie lucet in Filiis, qui dum ſanctioribus roſis Lilium (VIRGINEM) colunt, dignos ſe probant, quos (quemadmodum ipſe DOMINICVS habuit videre) velut pullos ſuos nunc pallii ſui alis foveat MAGNA MATER, nunc dormientes inviſat benè precabunda. Illud omnium bono ex *Virgine* Divus intellexit, toties advocationem pro nobis in Cælis ad Filij pedes facere, quoties è terris ADVOCATAM ſolenni formulâ *clamamus*, ut qui rei non clamant, ſibi, non Advocatæ adſcribant, ſi pereant. Porro DOMINICVS quatuor omnino Infulas, quas alii tam ſtudiosè capiti quærunt, generoſo faſtu pedibus ipſe ſubdidit, ter noctu pœnas à tergo ſuo, pro ſe primùm, tum pro viventibus in gra-

grauiori noxâ, demum pro agentibus in igne piaculari Manibus expopoſcit. Mitto in homines, dæmonas, adeoque Superos imperium; quippe cùm toties jam hos exoraret quos oraret. Illud memorandum, qui MARIÆ vixerat, non ſine MARIA demortuum eſſe. Affuit hæc, neque ſola, ſed inter *Filii* & Cælitum comitatum ad aſtra abduxit. Viam inquiris? per Roſaria ivit DOMINICVS. *Ex vitâ.*

DEDICATIO S. MARIÆ AD NIVES. *5. Auguſti.*

ANnus agebatur Chriſtianus ſupra CCCCLXV, quando Romæ Civis fuit Patricii ſanguinis, & huic IOANNES vocabulum. MARIAM puto expectas Mariane, cùm IOANNEM audis? Rem loqueris. Fuit huic conjux digna conjuge ſuo, fuere opes ingentes, ſed ſpes natorum nulla, & in his etiam nepotum decollaverat. Tandem, quid ô! quid terris, ait IOANNES, ignobiles & mecum morituros hęredes quæro? quin cælo adſciſco? & an explere dignioribus nominibus ceras poſſum? Certè opibus vnica MARIA digna omnibus eſt. Imò IOANNES non ſum, ſi hæredem MARIAM non ſcribo. Eia igitur Virgo, tu ſola jam tabulas imple. Filio ſi careo, certè tu non cares,

qui cum animum æternùm oblectem. Audiit IOANNEM MARIA & assem omnem in mõtem Exquilinum conferre jussit templo exædificando eo in loco, quem postero mane nivibus insignem esset factura. Et erat tunc æstus longè maximus & faciliùs utique grandinem quàm nives daturus. Adit tamen IOANNES locum & reperit undique niveo vellere vestitum. Sed & Liberius Pont. Max. in somno à VIRGINE monitus accedit & fundamenta templi jacit, quod per omnem orbem hodie clarum MARIÆ MAIORIS nomen gerit. Miraris, Sodalis, miraculum? laudas templum? At tu castas ostende sis mihi in animis nives plures; plura ego VIRGINIS templa monstrabo. *Ex Brev.*

S. OSVVALDVS REX. *5. Augusti.*

PVrpuram qui bis tingunt, etiam OSVVALDVM laudabunt, Angliæ Regem, qui suam suo iterum sanguine tinxit. Dubiũ planè reliquit, an Christi hostes vicerit, an ab his victus deinde sit glorioſiùs. Pugnaturus tum parvâ manu cõtra ingentes Britonum copias trophæum tamen ausus est ante victoriam ponere Crucem, quam adorasse illi cum suis, vicisse fuit. Abhinc Regni Christiani proferendi cupidissimus dignum rege munus est arbitratus, dicenti

centi ad populum Aidano Antiltiti interpretem assistere. Pium animum illud prodit, quòd sub solemnes Pascatis dies non modò qui mensæ illati erant, cibos, sed ipsam etiam argenteam lancem in frusta cedere & abluti à rogatoribus voluerit. Aidanus, quem tum mensæ adhibuerat OSVVALDVS, tam benignam manum amplexatus atq; exosculatus fertur jussisse nunquàm exinde putrescere. Et parere hæc visa est, cum cæso sub annũ DCLH. à barbaris domino, loco infami unà cum capite suspensa annum integrum integra (uti & deinceps) perduravit. Ipse OSVVALDVS tunc quoque cum in acie occumberet, supinis pro more in cælum manibus orare in genibus deprehensus est, eodemque loco ad hominis altitudinem egesta humus omnes morbos vicit, ut vel ideo voluisse illic cadere OSVVALDVS videatur, quò ægri tot inde surgerent. *Ex Sur. & Graf.*

S. AFRA MART. 5. *Augusti.*

QVam neque Naso dedit Metamorphosin, nos damus ex Venere Dianam, AFRAM inquam Augustæ Vindelicorum probrum primò, pòst unicũ decus. Magdalim diceres alterã, nisi quos hæc lacrimis, illa ignibus etiã ignes plecteret. Diis devota omnẽ jam

pudorem malè prodigalitaverat, cùm Narciſſus Præſul fidem Chriſtianam exul circumferens tectis impuris ſucceſſit. Hîc AFRA, dum prædam captat, precabundi primò ad menſam modeſtiâ, dehinc verborum de Deo, quibus cibos identidem condiebat, ſuavitate illecta ipſa capitur; ſimul Amoribus nuntium mittit, ſimul Chriſto totam ſe dedit, exemploque ſuo mox matrem Hilariam & ſcelerum nuper ſocias tres ancillulas trahit. Tantum odor caſtus unius Narciſſi potuit! Doluit ſanè hoc nequam Genio, qui propalam viſendus multis queſtus eſt animam olim ſuam AFRAM ſibi extorqueri. Hęc interea opes malè partas benè inter pauperes dividens, vitamque veterem caſtiſſimis coloribus emendans, jubetur à Prætore Cajo, miſſo Chriſto, ad Veneris ſacra redire, Vulcano, ni pareat, ſacrificanda. Maluit hujus quàm illius ignes ferre. Itaque palo alligata cùm e pyrâ ardente fumos dæmonis æſtusque Cupidinis riſiſſet, flammas inter cælo ſe intulit, quò mox mater etiam & ternæ famulæ, quòd lacrimas rogo & tumulo AFRÆ affudiſſent, alio ex rogo evolarunt. Ipſa Venus puto mirabatur ad tot ignes frigere ſeſe. *Ex Surio.*

SS. IV.

SS. IVSTVS ET PASTOR MM. 6. *Augusti.*

IVSTVM & PASTOREM germanos fratres: duo sidera, Castorem & Pollucem dicerem, nisi fæliciori sorte unà uterque è cælo adolescentiæ præluceret. Involverat velut turbo omnem Hispaniã furor Daciani, & Complutum jam pervenerat; cùm hi pueruli, abjectis ultrò tabellis, è ludo literario in campum prodire properarunt, factis ostensuri, quantum in Christianâ Philosophiâ profeciſſent. Dixisses ad gremium matris currere, ita ad carnificum manipulos parili cursu contendebant. Dacianus ubi hæc inaudiit, virgis cædi imperavit. Sed illi ad imbellem scholæ metum ridere scilicet, supplicia hæc timidæ ætatis dicere, quæ sæpè nec pueris lacrymas excuterent. Alia itaq; tormenta promeret, Tyranno digna, & cum iis rem sibi cogitaret, qui prætextam cum superstitione jam posuissent. Et verò victoriam jam tum desperans Dacianus non admissos educi extra urbem ad supplicium jussit. Illi in amplexus ruere, novo more frater fratri mortem gratulari; hoc demum Christianæ Philosophiæ esse, mortem pro Christo contemnere; hoc germani fratris, germano immori, nec fatis disjungi, quos uterus matris

junxissent. Ita animosi, & pleni, quæ in vultum etiam promicabat, lætitiâ, caput securi subdiderunt. Age nunc, quid ad hos discipulos Complutum, vel ipse Cordubensis Philosophus? Certè Dacianus quamprimùm aliò se contulit, non ausus porrò cum viris congredi, tam turpiter à pueris victus. *Ex Baron. & Lipeloo.*

S. ALBERTVS C. 7. *Augusti.*

ETiam ALBERTI splendorem prævia ab utero matris lux indicavit. Et rectiùs MARIÆ, quàm hujus filium dixeris, quippe quem sterili eâ lege illa dedit, ut bonâ fide suo servitio olim hæc redderet. Moram ipsis, quibus jungere se ALBERTVS parabat, Carmelitis quos vocant, interponentibus, graviter nihilominùs Deipara parentes objurgavit. Nimirum furtum hoc esse, cælo dicatum terris velle mancipare. quid simiæ catulum amarent? parum interesse veneno an amplexu partum enecarent. ut dare prolem, ita auferre, cùm luberet, Superos posse. Audite parentes omnes: his monitis illi manum Deo, filium omnibus disciplinis excultum, posthabitis etiam regiæ puellæ nuptijs, religioni dederunt, quoque magis jam Virgini sacrificium placeret, suismet manibus ad ejus Aram candidissimam hostiam stiterunt. Hîc ALBER-

BERTVS Orcum rivalem sponsæ vultum præ se ferentem res sibi scilicet jussit suas habere. Subinde fatigatis obsidione & fame civibus tres cum commeatu triremes cælo remige impetravit. Hebræos complures aquarum vi abreptos in sicco destituit sicco ipse pede undas percurrens. Iam mortem, quam cælesti voce edoctus obiit Anno MCCXCII. æs campanum sponte sonans, integritatem corpusculi odor suavissimus, beatitatem animi duo Angeli prodiderunt, qui dubiis an ut cælitem colerent, an ut mortuum lugerent hominibus, sub initium rei divinæ illa verba *Os iusti* præiverunt. Nostras Mortes ô quam rectè lugemus! *Ex Surio.*

S. MYRO EP. 8. *Augusti.*

NVlliæ ceræ ornarunt MYRONEM, sed virtutes multæ, quas quidem neque numerare in hâc pagellâ possumus, uti nec pauperes, quos pulchro ordine stantes per atria quotidie laudare nobilem ejus manum vidisses. Seminabat ille in hos, quidquid ager, quem colebat, dives dedisset; in fures etiam liberalis. Nam fortè ex his XII. in horreum se penetraverant MYRONIS. Ibi cùm saccos frumēto, scelere animum oneraſſent, injecit Deus furacibus manib⁹ arcana vincula,

crevitque in tantum facinoris pondus, ut ne humo jam tollere onus possent. Intervenit interea MYRO, & cùm illi trepidi alia vincula sperarent, ille missionem dedit, & tergo improborum non, quod meruerant, patibulum, sed saccos, de quibus diximus, benè fartos suâ manu imposuit, emisitque gravi supplicio mactatos. Interea nihil decessit de MYRONIS opibus, quas ille scilicet eo loco, ad quem fures non adrepunt, cælo recondebat. Sub hæc Virtus sacerdotio, mox Episcopatu & miraculis est honorata. Nam & per medium fluvium Tritonem viam sibi fecit, & misso pòst, pro suo in illum imperio, scipione, coire iterum Moyses noster jussit. Sed & Herculem in illo agnovisses, cùm ingens monstrum draconem clauâ, hoc est, oratione dejecit. Exinde reliquam vitam transegit tumulis Divorum exornandis, dum centenarius eundem honorem etiam ipse meruit. *Ex Menæis.*

SS. FIRMVS ET RVSTICVS MM. *9. Augusti.*

SOciarunt & pugnas & triumphos FIRMVS & RVSTICVS, ipsamque adeò, quod vitio aliis datur, patriam Veronam triumpharunt. Verberibus hæc primò pugnavit, sed illi glorioſum ducebant patriæ plagas ostentare

ſtentare acceptas à patriâ. Iam in carcerem cùm deſcenderent, Capitolium videbantur petere. In carcere cùm cibum victoribus Tyrannus victus negaret, triumphales epulas Angeli parabant. Ad has in teſtarum fragminibus velut in roſis ſuaviter illi accubabant. Fame ſic pulsâ ſanguinẽ ſitiebant fundere. Et verò gladio cæſi hunc quoque libarunt. Porrò funus utriuſque Cælites curarunt Mercatorum os habitumque induti, & nobiles merces (oſſa Divorum) non procul Carthagine depoſuerunt. Horum pretium indicavit Genius malus ex alieno ore locutus, præſentiaq; horum mirè diſcruciatus. Itaque in Iſtriam tranſlata corpora. Sed & Iſtri tanti hæc æſtimarunt, ut expetenti Veronæ (cui imbrem cælum tam diu negaturum ſe edixerat, dum in urbem Divi exules revocarentur) non aliter vendere voluerint, quàm auro tanto appenſo, quantum corpora penderent. Sed faverunt patriæ potiùs licèt ingratę Martyres, cumque ad libellam examinarentur, tam leves ſe præſtiterunt, ut ex corrogato auro triens ſufficeret. At verò tunc primùm magni ponderis apud patriam fuerunt. *Ex Mombrit. & Pet. de Natal.*

S. LAVRENTIVS M. *10. Augusti.*

DVcebatur ad mortem Sixtus Pont. Max. & ecce LAVRENTIVS expostulare cum hoc cœpit, non quòd ad præmia iret, sed quòd sine filio pater iret. Enimverò qui ad aram socius fuerit, ad crucem se futurum. Ad hæc Sixtus: suum esse præire, ministri sequi; suum, hæredem vitæ relinquere, cujus si fuisset, propediem etiam mortis futurum; thesauros interim Ecclesiæ tyranni manibus subduceret. His lætior LAVRENTIVS confestim opes omnes sacras in pauperum sinus abdit, hi cælo condunt. Valerianum deinde hiantem & inhiantem ad templum ducit, & pauperem longo ordine de ponte gregem monstrans, hi inquit, thesauri, quos orbis habet, sunt maximi. quin tu hos ambis avarus, hos foves, &, si sapis, his tuum etiam jungis ærarium. Hîc Imperator virgas, flagra, ignes inclamare, & hæc omnia cõtinuò LAVRENTIO carnifices admovere, ut jam abeuntem animam Deo Martyr commendaret. Sed è Cælitibus adfuit, qui sudorem Athletę & sanguinem linteo abstergeret. Tyrannus interim os LAVRENTII saxis, hic verò aures tyranni verbis liberrimis pulsavit. Ad extremum craticulæ super injectus, & lento igne tostus, non tamẽ insultare Va-

Valeriano deſtitit, ſed ſubinde arridēs illi, *verte* exclamavit, *& manduca*. Et ille quidem hoc epulo indignus fuit. At cæli, quos jam dudum odor nobiliſſimi convivii exciverat, ad ſe tam nobile ferculum rapuerunt, & convivas, ſi modò placet, etiam nos habere peroptant. *Ex Lip. & Baron.*

S. ALEXANDER EP. *11. Aug.*

IN uno vultu & Philoſophum & Carbonarium & Epiſcopum & Chriſti Martyrem agnoſce. Poterat equidem ALEXANDER inter ſapientiæ candidatos facilè princeps eſſe, cùm ipſi jam honores ſuum clientem ambirent. Sed maluit ille honeſtiore ambitu ſordidatus cælum prenſare & inter ſilvas abditus, quibus ſtultiſſima mundi vota notaret damnaretque, carbones facere. Interea advenit Gregorius Pont. (is qui à magnis mirisque factis nomen habet) Comanis Præſulem daturus. Hîc cùm omnium vota in opulentos & genere ac clientelis nobiles ſpectarēt, unus Gregorius virtutem potiùs ait in ſolium extollendam, ubi ubi demum illa etiam ſub lacero pallio latitaret. Quin igitur (cum riſu è turbâ neſcio quis ſubdit) dictatorē ab aratro nobis, aut certè à carbonibus ſuis ALEXANDRVM adduci imperas ſplendentemque jam antè à rogo ſuo infulâ inſuper exor-

exornas? Enimvero Numine ita suggerente jubet adduci hominē Pontifex: mox indolem & modestiam altiùs æstimans pro imperio vitæ ordinem sibi explicare; eâ intellectâ & sordibus absterſis mitrâ indui, indutum ad concionem dicere jubet. Tunc enimverò ALEXANDRVM Præsulem suū cives jam non inviti salutarunt, finiitq; cum plausu fabula. Ille cùm sanctè diu munus suum administrasset, à fidei hostibus demum igne exustus iterū carbones dedit, sed quibus Ecclesia hunc diem pulchriùs quàm gemmis suos olim Antiquitas signat. *Ex S. Gregor. Thaum. & Virid. Rad.*

S. SVSANNA V. M. *11. Augusti.*

VNam lex vetus nobis SVSANNAM laudat, pudicitiæ matronalis exemplar; multò rectiùs nos alteram, Virginitatis speculum & post sanguinem pro Christo fusum longè pulchriorem illâ alterâ. Quare oculos etiam Maximiani in se, sed longè antè Christi rapuit; cujus thalamo ut servaret sese, illius amores cōtempsit. Quid, quòd eos, qui conciliare SVSANNAM Maximiano adlaborarunt, priùs SVSANNA Christo conciliavit? Eam ob rem cùm grave Virgini certamen immineret, ab Imperatrice Serenâ (Christo clàm jam tunc addicta

hæc

hæc erat) in aulam evocata est. Ibi cùm totos dies precibus se & adhortationibus mutuis armassent, in pugnam deniq; proditura SVSANNA domum concessit. Nec multò pòst adfuit Maximianus & malis auspicijs Amoris ædes castas nec quicquam oppugnavit. Nam rectiùs SVSANNA Angeli ductu pugnavit, qui ab ædibus repulit profanum. Successit Maximiano Imp. Diocletianus, Macedonio misso, qui ad Deorum sacrificium velut ad fœdus invitaret tam fortiter decertantem. Sed nimirum geminum hostem triumphare etiam hæc SVSANNA debebat. Et verò triumphavit, rectiusque Deo ipsam humi afflictam dæmonis statuam sacrificavit. Mox eidem post multa verba gladio cæsa sanguinem etiam suum litavit. Istum peplo suo excepit Serena, domumque veluti ingentem thesaurum reportavit. Et reverà purpuram, qualem nunquam antehac etsi Imperatrix, & in eâ tot gemmas, quot guttas portabat. *Ex Sur.*

S. CLARA V. 12. *Augusti.*

FRanciſci illustris partus Virgo CLARA est, mater eadem omnium Virginum, quæ Franciſci institutum æmulantur, jam antè parenti suę, quàm nascerętur, à Christo è cruce laudata. Ergo unicum sexus sui miraculum ea facere

cere molles Virgunculas docuit; quæ multi in viris miramur, panci imitamur. Asperrimam vitæ rationem, atq; ultimam, quam in ordinem suum invexit, paupertatem cordi DEO esse, vel tunc probavit, quando abundare in vacuo etiam vase oleum fecit, & dimidiū panem quinquaginta omnino Virginibus sufficere. Neque erravero, puto, si Moysi etiam fœminam æquiparavero. Certè obsidione gravi cùm Assisium cingeretur, precibus ante Eucharisticum epulum CLARA depugnans omnes in fugam hostes egit, certiorque de victoriâ ab ipsomet sponso Christo est facta. Ab hoc aliàs nunc ad Nascentis cunas, nunc ad Patientis tormenta spectanda cùm evocata esset, Crucis deinceps signo ita usa est, ut contra morbos Alexiteriorum, contra Orci minas Panopliæ vicem esset. Iam moriens uti è terris cum purpurato senatu summum Pont. ita è cælis cum candido Virginum agmine Virginum Reginam, & cum hac summum Numen ad se pertraxit; itaque in cælo fuit, antequàm fuit. *Ex Surio.*

S. CASSIANVS EP. ET M.

13. Augusti.

PVlchriùs longè CASSIANVS post Pontificatum, quem apud Brixentas gesserat, quàm post Regnum olim Dio-

Dionysius, ludum in foro Cornelii exul aperuit, non ignarus has demum illas esse rasas tabulas, è quibus nec senectus mores expungat, quos olim infantia inscripsit. Sed heu quoties juventus indignum tuis Doctoribus Minerval ingrata persolvis? Rapitur ecce ad judices Cassianus, & impietatis in Deos damnatus pueris traditur excarnificandus. Nulla mora. Convolant velut ad ferias literarias pessimè feriati, & ad pœnas magistrum nudum discipuli vocant. Pars tabulas capiti illidunt franguntque, pars graphiis, nunc punctim, nunc verso stylo cæsim invadunt, vulnera identidem convitiis interpolantes. Alii nunc demum sibi literatum videri præceptorem clamare; alii rogare, num Rubrica hæc placeret? num amplus satis latusque stylus esset? satne acutum foret epigramma, quod exararent? Alii denique hortari se mutuò, ne otiosi essent; hoc præceptoris semper unicum præceptum fuisse, nunquam stylum ponere, semper aliquid scriptitare. Et fortè unus è turbâ aliquis: ingrati non erimus Cassiane magister, multas fateor tibi debemus, sed, hem! quas accepimus omnes reddimus, & cum fœnore, plagas. Quærebat interea per mille vulnera exitum ingens anima, nec reperiebat, usque dum omnia in unum

confusa victrici in cælum viam fecerunt. *Ex Prudent.*

S. RADEGVNDIS REGINA.
13. Augusti.

SAlve nitidissimum coronæ Gallicæ Lilium, salve RADEGVNDIS! & tu Mariane, eia mecum odoribus pascere, quibus cælum gaudet. Superi! Regis filia, & Regi nupta ecce Mendicabulis famulatur, opobalsama ducit pædorem & nauteam: exesa scabie capita & quas lingua nominare fugit ultimas sordes dignas gemmas putat, quas regiâ manu tractet. Inter delicias esurit, inter falerna sitit: purpuram pulchrè cilicio suffulcit: superbit tergemino torque, sed ferreo, sed carni nudę jam innato potiùs quàm illigato. quid? Anne regnum etiam calcat generosa? ecce aulam Asceterio, Clotarii lectum Christi thalamo permutat. Quid amplius à fœminâ sperem? & tamen nescio quid amplius amor ingeniosus meditatur. En flammas hic subdit, manum armat, æneam candentemq; plus à suis quàm alienis ignibus Christi effigiem corpori inurit, dum cordi cupit. Falleris ô RADEGVNDIS si animo insculptum necdum credis. inde prototypon manus sunt mutuatæ. Nimirum hæc cælo vim faciunt. Adest Deus amatus & amantis etiam ipse

vul-

vultum indutus blanditiis amantem demulcet, & coronæ ſuæ pulcherrimũ eam unionem appellat. Sed & paranymphi Angeli Sponſæ morienti adſunt, & cantu ab nimiùm ſuavi animulam evocant. Quid ô Angeli! quid ſuum terris lilium eripitis? Ah alia ſaltem cælo ſemina ſpargite, deſpero. imò ex horto Mariano ſpero. *Ex Surio.*

B. STANISLAVS KOSTKA.

14. Auguſti.

STANISLAVS ex illuſtri apud Polonos Koskarum familiâ, cùm Viennæ Rhetoricæ operam daret, Mariam ferè laudandam ſibi ſumpſit, latum videlicet Oratori campum. A fratre majore etiam verbera paſſus non tamẽ ideò minùs aut virtutem coluit, aut ſacrum epulum frequentavit, ad quod ſemper pridiano jejunio famem acuebat. Inde hoc ipſum ægro, cùm terriruentem in ſe Stygis Cerberum Crucis ſigno fugaſſet, D. Barbara inter Angelos miniſtravit; mox ipſa MATER languentem recreavit, collocato Puero IESV in decumbentis lectulo; abiens deinde monuit, Societati IESV nomen daret. Cui rei cùm obicem poſituri eſſent frater ac parentes, fugâ elapſus Dilingæ in Convictorum ædibus tam Nobilis hoſpes mediaſtinum egit: Romæ in Societatem receptus iis divini

A moris facibus arsit, ut recreare frigidâ pectus æstuans fuerit necesse. Itaque cælo jam maturus cùm prælegi sibi Patronorum nomina (Menstruorum præcipuè) jussisset, nunc in IESV effigie vulnera, nunc in MARIÆ ubera deosculans, & utriusque nomina inclamans expiravit, pridie VIRGINIS ASSVMPTÆ; quam num amaret rogatus, quid ni, inquiebat, MARIAM amem Matrem meam? ita enim eam appellitabat novos semper de illâ titulos & magnifica verba excogitans. Vtique igitur MARIA Mater STANISLAI, sed & filius STANISLAVS MARIÆ fuit. Vtinam plures fratres numeraret! *Ex Franc. Sacchino.*

ASSVMPTIO B. M. V. 15. *Augusti.*

AGe penna, quid humi repis, dum VIRGINEM laudas? altiùs vola, & supra cælos laudibus hodie merentem tolle. Sequimini Sodales, si Germani MARIÆ pulli estis. Crescebant, & oculos cæli multùm delectabant primi Ecclesiæ flosculi, cùm hos è cælo Filius, in terris MATER foveret. Sed denique ille matrem terris, hæc filium cælis invidebat. Ergo igitur iterum boni nuntii bajulus Gabriel adest, & ad suavissimum mortis somnum invitat. Adsunt interim divino nutu, qui toto orbe divisi erant Apostoli, & lectulum abi-

abiturientis ambiunt. Cerneres pro Virgine certantem cum cælo terram. Hinc filii lacrymis retinent, & amplexu morantur; illinc suavissimi Cælitum moduli animam beatam proliciunt, trahuntque ah! sponte properantem. Suscipit proinde Matrem Filius, sinumque pro sinu rependens illuc evehit, unde unum illa Deum suspicit, alia omnia despicit. Solabatur terra luctus suos opimo spolio, corpusculo Virgineo, sed etiam hoc brevi spolianda. Etenim cùm, ira Numine volente, serius è XII. proceribus Thomas advenisset, & amissam Matrem etiã in tumulo mœstus quæreret, præter lintea, tam magni thesauri nuper involucra, nihil reperit; quòd cælum etiam Corpus subduxisset. Ah liceat amplexis pedes, & in hederæ morem alligatis dicere. Nunc, si terram nauseas, Virgo, Scande Cælum. *Ex Brev. Rom. &c.*

S. ARNVLPHVS EP. 16. *Augusti.*

SÆpè matres & viva filiorum funera malè rident & malè lugent mortua; id quod ARNVLPHI etiam mater primò factitabat, dum quem primum enixa est filium, spem unicam familiæ, sed morte intempestivâ sublatum non posse deflere satis sibi videbatur. Sed monuit bonus Genius æquo

animo ferret, quod non posset non ferre; qui maximè oculis arriderent flores, hos primos carpi. Non invideret filio Cæli contubernium, in omnia vitia, si porrò iviſſet, atq; adeò latronum ſocietatem abripiendo. Potiùs naſcituri alterius filii ſpe animum erigeret, qui vitæ ſanctioris famâ orbem eſſet impleturus. Atque hic ARNVLPHVS noſter fuit, aulam primò & militiam, tum monaſticen ſecutus, eo ſemper vitæ tenore, ut dubium pænè fecerit, ſanctiórne miles an monachus fuerit. Ex hoc Abbas, ex Abbate Pontifex Sueſſione ita ſe geſſit, ut extremùm ægro ter concuſſum cubiculum ter ſpectaculum objecerit jucundiſſimum morituro. Nam primò videre Apoſtolorum Principem habuit, qui noxarũ veniam largiſſimam nunciabat: mox cæleſtium agminum Primipilũ, qui commeatum in cælum promittebat; demum ipſam cæli Reginam, quæ feſto ſibi, quo cælo recepta fuit, die, recipiendum cælo etiam ipſum indicavit. Tanti, ô Superi! tanti ægrotare etiam mihi foret! *Ex Sur.*

S. ROCHVS CONF. *16. Auguſti.*

NAſcitur ROCHVS loco perilluſtri in Gallià, portentosâ Cruce à Matre rubens: ætatis anno duodecimo amiſſis parentibus etiam opes in pauperes

peres abjicit; ipse ditione suâ patruo commissâ, Italiam Religionis caussâ petit. Hîc dum laborantibus peste servitium suum addicit, magnâ omnium admiratione quàm plurimos sanitati Crucis signo restituit. Secundùm hæc divinitus edoctus, quibus malis porrò exercendus esset, acutâ primùm febri tentatur, mox sagittâ coxam trajicitur. Sanus boni Angeli ope, dum in patriam repedat, iterum æger ex itinere sub arbore decumbit, Annonam in dies singulos panem unum cane subministrante. Redux denique in suam ditionem, eandem domi, quàm foris fortunam, hoc est iniquam reperit. Grassantibus enim per ea tempora ubique bellis, pro exploratore habitus captusque ab ipso patruo hospitio publicitus, hoc est, carcere excipitur. Hoc cùm mille modis absolvere seipsum posset, quinque ipsos tamen annos delitescit. Tandem cùm nomen tabulæ suum inscripsisset, simul amplam spõsionem, quâ cælum omnibus peste correptis Medicinam ROCHI intercessionem fore edixerat, peste ipse Medicus pestiferorum decedit. Sed tanti fuit, ut liber animus è gemino carcere evolaret. *Ex Lipeloo.*

S. MAMMAS M. 17. *Augusti.*

QVi puerum MAMMANTEM Martyrem miraris, noveris lac Martyris bibisse. In carcere quippe natus primas cunas vincula habuit, primùm ridere inter utrumque parentem mortuum visus est, cùm pater ante ejus ortum, mater non multò pòst obiissent. Talem matronæ commendavit Angelus educandum. Mox cùm annum ageret quintum decimum, virum jam se tyranno & contra verbera Spartanum, contra ignes Romanum præbuit. Vidis deinde suffocando iterum Genius Tutelaris adfuit, actisque in fugam tortoribus Martyrem in montem duxit. Hîc generosus puer tot jam penè nutrices, quot silva feras numeravit; cùm hæ ultrò Divi mulgentis manum ambirent, iisdemque deliciis & famem nobilem & sitim pellerent. Atque hujus miraculi fama cùm aures Præsidis pulsasset, equites misit, qui MAMMANTEM sisterent. Excepit MAMMAS ignaros, primumque lacte & caseo, tum ipse ferarum spectaculo recreatos in urbem est secutus. Iterum ergo plagis sævitum, sed quas inter rideret MAMMAS; iterum fornax succensa, sed in quâ quartum puerum Babylon agnosceret. Feris quoque cùm objectus esset, ursus pardusque sudorem

rem Athletæ abstergebant; leone interim, qui comes Martyri è monte iverat, in carnifices grassante. Denique tridente confossus MAMMAS ilia effusa extra urbem extulit, & morituras ipse sepulchrum speluncam subiit. *Ex Metaphr.*

SS. PAVLVS ET IVLIANA MM. 17. *Augusti.*

PTolemaidem urbem Aurelianus Imperator ingrediebatur, Christianos, si ita Diis placeret, triumphaturus; cùm inter effusos obviam cives PAVLVM conspexit signo Crucis contra minas improbas se armantem. Primum igitur impetum Tyrannus in hunc fecit, suspensumque cædi atrociter imperavit. Interea Soror PAVLI adest IVLIANA geminâ planè virtute, & iisdem armis in hostem armata. Ea verbis pro innocentiâ germani pugnans acriter in tyrannum invehitur. At hic eodem supplicio jubet affligi. Sed aërem verberabant carnifices. Hinc in liquatam flammis picem mittuntur; sed ingressos Bajas crederes. Mox in sellas imponuntur ab igne subjecto ardentes; sed illi inter pœnas has verè otiosi assidebant. Ergo in carcerem compinguntur fame longâ expugnandi. Sed ecce nocte intempestâ Angelus adest & expeditis è vinculis epulum

triumphale ſtruit. Ab hoc veteres iterum pugnas pugnant, inter viperas incolumes, inter omnia tormenta ſalvi. Illud IVLIANÆ peculiare, è lupanari pudorem ſalvum aſportaſſe, Angeli præſidio, qui luce inſolenti, quot-quot vim inferre Virgini meditabantur, omnes excœcavit. Reſtituit tamen illa facinus deteſtantibus oculos, & poſt victos iterum ignes gladio cæſa novo more & ſpectaculo nunquam Romæ viſo cum Fratre Soror triumphavit. *Ex Metaphr.*

S. CLARA DE MONTE FALCO V. *17. Auguſti.*

COrculum videre te Cæli puta, quiſquis Cor hoc CLARÆ vides tantâ verecundiâ Virgunculæ, ut loqui aliter, quàm vultu velato, religionem profeſſo germano erubuerit, vultus etiam à tali Oculo timens, quin imò facinus non niſi lacrymis expiandum rata imprudentem in ſomno pedem lectulo extuliſſe. Huic pudori tuendo noctes pervigilavit; infandis flammis cilicia objecit; Cupidinem flagris, virgis & urticis terruit; hoſtem verò inteſtinũ ultimâ fame domuit, linguamque ita frenavit, vel ſemel tantùm, Matris alloquendæ gratiâ, ſilentium in vitâ fregerit. Huic virtuti inſidias facturus Veterator Ioannam ſororem (vitæ tam

tam sanctæ Magistram) mentitus est, & Virginitatem cum velo jussit exuere, ni vitâ vellet exui. Sed rejectâ hâc adulterinâ sorore, Vitę doctor deinceps Christus successit. Hic modò CLARÆ vel è Matris sinu osculum, vel seipsum manibus suis cibum ferre, vel stipem Mendicus auferre; modò Agnelli formâ castissimæ colludere, modò demiq; cum Cruce Sponsi habitu adesse, & locum huic in corde expetere. Atq; tunc nobilem illam, & quam in grandi demortuæ corde admirabundus Orbis spectavit, peractam cælaturam credimus, quæ præter ternos ejusdem inter se ponderis globos (nobile Sanctissimæ Triadis symbolum) omnia Sponsi patientis arma exhibuit. In nobis nil tale ideò Cælum sculpit, quia dura heu! nimis saxa gerimus. *Ex monum. Eccl. Mont. Falc.*

S. AGAPITVS M. *18. Augusti.*

ETiam AGAPITI citiùs annos, qui XV. tantùm fuere, quàm pugnas numeres. Nervis enim primò dirissimè cæsus talem se præbuit, ut Sparta suum diceret, nisi Prænestè sibi vindicaret. Mox in carcere quatuor diebus sine omni cibo degens suo succo, hoc est, cæli deliciis vixit. Inde iterum protractus vivos carbones in capite circumtulit, pulchrè ipso supplicio suo

coronatus. Sub hæc vestibus spoliatus omnibus, ad luctam se jam expeditiorem credidit. Ab equuleo ex pedibus pendulus gavisus est è terrâ sublatum cælo se propiorem esse. Flagris pessimè acceptus nuditatem tunc domesticâ purpurâ texit, sanguine. Iam ubi fumum pendenti Antiochus præses subjecit, risit etiam hunc, ut cujus consilia omnia denique in fumum abirent. Tum verò geminari verbera, & perfundi pectus bulliente à flammis aquâ, & pugnis frangi malas Athletæ tyrannus jussit. Sed hic, non ille etiam hæc sensit supplicia, vi divinâ è tribunali mox etiam è vitâ exturbatus. Aurelianus ergo Imp. morte AGAPITI Antiocho suo parentaturus ad bestias damnavit invictum. Sed hæ cùm pedes victoris lamberent, docuerunt humanitatem in feras, feritatem in tyrannum immigrasse. Tandem AGAPITVS decollatus intra geminas columnas dicere sine mendacio Herculi potuit PLVS VLTRA. *Ex Ferrario.*

S. LVDOVICVS EPISC.
19. Augusti.

LVDOVICVM Caroli Regis Siciliæ primo, pòst S. Francisci filium tenes. Puerulus somnum statis humi precationibus interpellavit. Caponem, quò pauperum præda esset, pio furto è mensâ

mensâ ablatum, cùm parens id subodoraretur, in rosas vertit. Arma ludicra tractantem cùm equus abjecissset, vicissim mundum ludibrio habiturus arma ipse & equos abjecit. Quare quo die soror in manum hominis convenit, ipse sacris initiatus virginitatem Deo despondit, dæmonemque sub fele insidiantem signo Crucis elusit. Æger voto ad D. Virginem facto è morbo surrexit, & in D. Francisci familiam abiit. Inde ad Pontificatum Tolosanum evectus est. VIRGINEM uti in omni vitâ, ita in morte frequentissimè salutavit. Causam rogatus id solùm respondit. *Morientem illa iuvabit me.* Neque falsus est. Visus inter Angelorum manus in cælos evolare, auditæque ejusceemodi voces: *Sic fit servienti Deo in munditie & puritate.* A morte multi propitium mortales habuere. Inter hos Dionysium Lusitanorum regem numerant, quem ursus ex equo in ultimum periculum dejecerat. Sed in tempore LVDOVICVS è cælo adfuit, monstravitque Dionysio, quî pugione mortem à se in ursum averteret: Hoc beneficium LVDOVICI gratumque Dionysii animum Ædes sacra extructa & in Æde Epigraphe hæc (LVDOVICO SERVATORI) loquitur. *Ex Lipeloo.*

S. SE-

S. SEBALDVS CONF.

19. Augusti.

REgius sanguis SEBALDVS Sponsam non impari conditione domum duxerat Virgo Virginem & pietatis amans amātissimam ejusdem. Ei sub primam noctem ob oculos SEBALDVS posuit SPONSAM VIRGINEM SPONSVMQ; IOSEPHVM, quos utique non nisi Virgo amor junxisset. Hos olim jam ostendisse, posse lilia casta etiam è thalamo Virgine surgere. Tam gratum cælo odorem nisi ipsa invideret, statuisse se hæc miracula iterum orbi ostendere. Nihil poterant gratius audire Virginis aures. Itaque bonum factum! alteræ nuptię eâdem nocte fiunt, & Virginitas conjugio copulatur. Subinde Romam SEBALDVS abit, & in viâ ecce castitati cibum potumque è cælo Ales ministrat. In reditu apud Ratisponenses foco, cū ligna deessent, glacies inservit, & adeò virtuti jam unde flammas prębet. Quid? pallio instrato Istrum trajicit (Nymphis credo castitati plaudentibus) talisque nauta oculos alteri nautæ immeritò effossos restituit. Moritur deinde anno DCC. XL. cùm vitam solam propter Norimbergam egisset. Funus feri tauri duxerunt. Adeò omnia alia dormat, quisquis carnem. *Ex Bav. S. Raderi.*

S. BER-

S. BERNARDVS ABB.
20. Augusti.

BERNARDVS est, ille (invidete Mariani) Dei collactaneus, quem mater cùm utero ferret, catellum putavit, sed pro Ecclesiâ latraturum. Puero Puer CHRISTVS nocte Natalitiâ visus est, nobilius omni die spectaculum. Adolescens quòd oculum in fœminam defixisset, in rigentes aquas insiliit, incendia aquis præventurus. Aliàs cùm ejus pudori insidias hospita strueret, *latrones, latrones* iterum iterumque clamavit, ratus diriſſimos prædones esse, qui animum castitate exuerent. Hinc ad Cistercienſe Monasterium XXX. secum socios traxit. Hos inter cùm fratres omnes BERNARDI præter Nivardum natu minimum essent, & huic Guido natu maximus inter valedicendum dixisset: *Eia frater te unum iam hæreditas paterna spectat*; supra omnes senes doctè puerulus respondit: *pulchrè verò assem dividitis; vobis cælum habetis, mihi terram reliquam facitis: at hoc side profectò minimè germanâ.* Mox cùm per ætatem licuit, fratres secutus litem de cælo illis non ingratã fecit. Eruditionem BERNARDI loquuntur ejus Volumina meros favos spirantia, tum præcipuè cùm de melleâ VIRGINE sermo est; ut meritò

meritò ex hujus uberibus hausisse hoc nectar credamus. Sed & nobis iidem fontes essent, si eadem cum BERNARDO sitis esset. *Ex vitâ eiusdem.*

S. STEPHANVS REX.

20. *Augusti.*

STEPHANO nomen necdum nato ipse STEPHANVS Protomartyr indidit. Sponsam duxit Giselam D. Henrici Imp. sororem. Hæc illi Emericum, cæterùm Christo omnes Vngaros peperit. Tutelam sibi regnoque suo æternam *Castrorum Aciem ordinatam* VIRGINEM MATREM legit. Hujus enim auxilio copias Conradi Imp. jam Vngariæ imminentes avertit. Ipse inter omnes milites maximè sanctas Vigilias nocturnas habuit, sed preces inter; assumque sub his ipsum aliquando tabernaculum regium Angelis bajulis humo sustolli, & tunc per aëtem mox per omnium hominum ora volare. Trophæa pietatis suę templa ac cœnobia per totum orbem sparsit. Miseros ingenti charitate complexus non dubitavit diademate ornatum caput manusque sceptro armatas ad horum pedes abluendos demittere, sportulamque in clientes ipse dispensare. Quare factum aliquando, ut certantibus his stipem auferre, barba etiam regis spo-

lium

lium manibus appetentium cederet. Et hoc ipsum conquestus familiariter VIRGINI STEPHANVS fertur, duriùs ab ejus militibus se acceptum, quàm ab hostibus sperare potuisset. Sed pilumne ille amitteret, qui liberalem manum multis annis à morte integram orbi ostendit? Hanc obiit ipso VIRGINIS assumptæ die. Huic moriturus unicè iterum se regnumque commendavit. Felices Vngari, si testamenti STEPHANI meminerunt! *Ex Sur.*

S. BASSA CVM FF. MM.

21. *Augusti.*

BASSA non tam tergemino filiorum partu, quàm morte felix vixit sub ea tempora, quibus Maximiani ferro longè plurimi Martyres vixerūt, Dæmonum sacrificulo, hoc est, agna lupo juncta. Sed & filii matrem vultu, non patrem retulerunt, utpote omnes Christiani. Eam ob rem unà in jus iniquissimum rapti, accusante ipso filios patre, & uxorem marito damnante. Primùm ex equuleo pendere viderunt cæli & laudarunt THEOGNIVM membris lacerum, animo integerrimū. Alterum AGAPIVM virgæ non puerū sed virum probarunt & sine cute jam suâ fortiorē quàm in alienis exuviis Herculem. Alia itē tormenta tertium fratrem

sanè

sanè Germanum probarunt. Omnes igitur eodem gladio cæsi, eâdem palmâ coronati: ad quem nuncium BASSA plus aliquantò exsilijt gaudio, quàm si uno die viciſſe omnes in Olympicis audiiſſet. Interea hanc carcere & fame vexatam Angeli cibo ſuo recrearunt, ut ſuum terræ jam minimè invideret BASSA. E carceribus ubi prodiit, ignem, aquas, lapidantium manus & Deos ipſos humi dejectos fœmina triumphavit. Triumphum ſplendidiorem feræ immiſſæ reddiderunt, quas cicurare Virtus potuit, non tyrannum, qui toto mari obruere triumphum BASSÆ voluit. Sed in fluctus abjectam matrem glorioſi è cælo filii naviculâ excepere & ad portũ incolumem deduxere. Verùm illa potiùs cæleſtem litus ſpectabat. Atque ad hoc octiduo poſt etſi cruribus fractis & ſine capite, enatavit tamen per ſanguinem ſuum. *Ex Men.*

S. SYMPHORIANVS M.

22. Auguſti.

ANno poſt Deum hominem CCXXIII. SYMPHORIANVS Iuventutis Auguſtodunni in Galliâ princeps, quòd cultum Diis negaſſet, juſſu Heraclii, qui pro Valeriano illîc furebat, in vincula eſt abreptus, ſed quæ ille digna nobilitate Chriſtianâ monilia puta-

putavit. Pugnabat in fortissimum juvenem geminâ acie tyrannus: hinc agmen minæ, verbera, flagra, illinc blanditiæ, munera ac promissa ducebant: perrupit tamen martyr utrumque cornu, & illud constantiâ, hoc etiam risu vicit fuditque. Sed victorem pessimus judex ad gladium damnavit. At SYMPHORIANVS præferri sibi secures non in supplicium sed triumphum putavit, quem augustissimum mater triumphantis fecit, dum his vocibus è tecto & ipsa triumphans, acclamavit. Io! fili, triumpha! Io! tecum mater triumpho! quid enim? Certè victorem filium, præferri secures, & sequi victum tyrannum video. Sed cur sine purpurâ? fallor; an tuus hanc cruor dabit? Et cur sine coronâ? iterum fallor, cælum hanc dabit, nec è mortali lauro dabit. Superi! filio jam supervivere matrem juvat, juvat oculos claudere. Audite votum novum sidera, & tu fili, i, sanguine subscribe. Hæc aut similia mater: filius interim cæleste jam Capitolium victor tenebat. *Ex Surio.*

S. BERNARDVS SENENS. CONF. 22. *Augusti.*

SEnis oriundum sive IOANNEM sive BERNARDVM dicas, nũquàm nomen mentietur, semper Virginis clientem loquetur. IOANNES à

puero indigetatus, cùm manſuetiorum muſarum ductu ad Themidis adyta penetraſſet, & quas didicerat modò leges cum plauſu jam doceret, quò rectiùs humana perſpiceret, in oculorum graviſſimam ægritudinem incidit. Placuit à MARIA veriori Cynthiâ lumen mendicare; huic, ſi oculos illa reddat, totum hominem vovet. Voti damnato dies interim appetebat, quo diſputandũ pro more in publico erat. Hîc dum Codicem, dum Digeſta frequens corona hiat, ille alia omnia ingreſſus dicere contra legum hominumque vanitatem declamat; eam vel cœcutientibus nuper oculis ſe ait pervidiſſe; ne mirarentur, ſi hi redditi à VIRGINE humana omnia deſpicerent deinceps, è cælo eſſe: ſequerentur illi oculatum nunc Doctorem, qui lippientem nuper. Finem orationi fuga dedit in montem olivis nobilem, quò pluribus jam concurrentibus, IOANNES ſcalas è cælo, & in his deſcendere beatos genios vidit, ſecumque candidatos quàm plurimos ad VIRGINEM FILIVMQVE VIRGINIS abducere, quod viſum nequaquã ſomnium eſſe tunc credidit, cùm Pontificis auctoritate veſtem pro ſuis ex cæli ſententiâ candidam, leges à D. Benedicto ſanctas, Ordini nomen à MARIA de monte Oliveti, ipſe BERNARDI accepit.

Obiit

Obiit dum ſociis à peſte infectis oculos pius claudit ipſiſſimus ocellus cæli, ex quo utinam ô MARIANI Argum faceretis! *Ex Chron. eiuſd. Ord.*

S. ANTHVSA VIRG. 22. *Aug.*

ANTHVSAM patria Seleucia, in hâc nobiles parentes, apud hos raræ opes, & cum his rarior forma commendabat. Sed illa additura aliquid formoſitatis etiam animo, Chriſtiani fontis balneas ſuſpirabat, & lavari à Tharſenſi Antiſtite Athanaſio exoptabat. Quare veluti ad nutricem inviſura currum comite uno alteróve ſervulo conſcendit. Intereà monitoribus & comitibus Angelis uſus Athanaſius obviam venit virgini, & ad primum congreſſum fontem precibus ſuis dedit, tum deinde ANTHVSÆ corpus undis, animum gaudiis perfudit. Et ut ſciret, quem hic colorem in tam ſanctis thermis induiſſet, adfuêre gemini cælites, qui veſte & ipsâ candidâ candidiſſimam animulam donarunt. Hâc illa ſuperba facilè auream, quam gerebat, contempſit, exútamque Athanaſio, ille miſeris dedit. Talis denique nutricem adiit, quæ cùm pretium veſtis non intelligeret imprudens, culpavit ſcilicet virginis in tantâ nobilitate modeſtiam. At hæc clàm matre ad Epiſcopum revertit, & quòd ſciret facilè innocentiæ

veſtem ſordes trahere, impetravit alteram & ſetis horridam, quâ tegeret priorem & indemnem ſervaret. Quin, ut ne domeſtici fures hanc raperent amici, in ſilvas exportavit. Sed & nutrices pro unâ illâ tot illîc invenit, quot feras, quæ triginta & duos annos aluêre hoſpitem. Immortua eſt rupi (lectus hic illi erat) adverſus plurimos inſultus dæmonis mali ipſa etiam rupes. *Ex Menæis.*

SS. CLAVDIVS, ASTERIVS, NEON MM. 23. *Auguſti.*

POteſt Ægæa hodie invidiam Romæ facere & tergeminos fratres & ipſa ſuos jactare. Horatiis vel ideò fortiores, quòd vivus è pugnâ nullus abierit, omnes ceciderint victores. Illis nomina ſunt CLAVDIVS, ASTERIVS & NEON, diſſimilia vocabula, cæterùm virtus ſub pectore eadem planè & conſtantia. Primò ſinguli, tum totâ fraternâ acie pugnarunt; nec in tres ſolùm hoſtes, ſed in totas carnificum cohortes. Videlicet ad ſervilem metum, virgas, cederent Chriſti milites? Riſum hæ, non gemitum expreſſere. Iam unci ferrei & ungulæ bubuliqúe nervi in lacerato corpore integrũ animum prodiderunt. Prunis & cum prunis tyranno inſultarunt etiam. Tædas corpori admotas fortior ignis extinxit DEI amor. Ex

equuleo verò velut è cathedrâ, pulcherrima & digniſſima Philoſophiâ Chriſtianâ oracula ediderunt. Poſt tot igitur pugnas meritò denique in cruce triumphavit nobilis fratrum ternio. Neque obfuit triumpho huic, quòd corpora feris avibus præda cederent, cùm nobiliſſimam eorum partem animam beatiores jam volucres abſtuliſſent. *Ex Lippeloo.*

S. PHILIPPVS ORD. SERV. B.M.V.

23. Auguſti.

MVltam multi ſervitutem ſerviunt, nulli honeſtiorem, quàm qui ſervos ſe VIRGINIS gloriantur. Horum ædem, quæ Florentiæ eſt & MARIÆ ab Angelo Salutatę fert nomen, ingreſſus PHILIPPVS noſter, dum illa ad alium Philippum verba leguntur, Philippe accede & adjunge te ad currum iſtum, videt cæli Dominam aureo in curru à beatis mentibus ſtipari, ab ove & leone trahi, videt cæleſte donũ atri coloris veſtẽ ſibi porrigere. Prodigium hoc alterum ſub noctem excepit, cùm ab eâdem DOMINA ſervos ejus accedere eſt juſſus. Et verò acceſſit pulcherrima appendix, egitque aliquandiu in ſpelæo nomine ipſius hodie nobilitato, & fonte, quem ego è lacrimis, quas oppido multas illîc fudit, enatum credo. Inde famâ nominis ſui facto-

rumque tam inclaruit, ut iis permoti purpurati Romæ patres ad clavum Ecclesiæ vocare cogitarint; sed ille summos honores humili fugâ elusit, & Aretii cùm fame ultimâ socii premerentur, ante imaginem HERÆ suæ in Saturnalia sportas geminas candidissimis panibus onustas abstulit. Ad extremi è Germaniâ (quò magno hujus bono Rudolphus Imp. invitârat) Florentiam redux primò omniũ VIRGINIS templum ingressus, & ante ejus aram in genua abjectus, *Hæc requies mea* exclamavit. Vatem sibi fuisse, ipso Assumptę in cælos DOMINÆ die morbus, tum octavo ab illo mors ostendit. Vitæ testimoniũ ad tumbam ejus claudi mancique, quin adeò muti mortuique loquuntur. *Ex Archang. Ianio.*

S. BARTHOLOMÆVS AP. *24. Augusti.*

SVnt, qui BARTHOLOMÆVM in purpurâ natum velint. Sanè obiisse purpuratum nemo negaverit. Vt Deum in vota sua flecteret, genua centies die, toties noctu fertur flexisse. Cùm deinde orbis XII. viris in totidem provincias cessisset, subigendis CHRISTO populis, diu collega Philippo fuit; post hujus verò triumphum, in Indiam & Armeniam majorem movit. Hîc loci ad ejus facundiam continuò malorum dæmo-

dæmonum simulachra obmutuerunt, & torqueri se immaniter à BARTHOLOMÆO clamitarunt. Proinde orci larvas è cive, itemque Regis Polymii filiâ facilè abegit. Eam ob rem cum Rex onustos illi auro gemmisque camelos transmisisset, remissis omnibus, eidem significari jussit, minimè harum rerum mercatorem se agere, sed animarum, quas sr cælo intulisset, tum demum lucrum ingens se fecisse existimaturum. His igitur Rex permotus non difficulter manus illi dedit, à quo ipsi Dii victos se esse faterentur; traxitque suo exemplo cum liberis regni benè magnam partem. At Astyages Regis frater nimium quantum hoc nuntio exacerbatus pellem vivo detraxit BARTHOLOMÆO, & capite truncavit. Quid ad hæc vos, qui pellem lautè ac nitidè habetis, qui aqualiculo fulcitis? necdum angustâ ad cæli atria portam creditis? *Ex Brev. Petro de Natal. & Lippeloo.*

S. AVDOENVS EP. 24. *Augusti.*

ANulum Dagoberti Regis AVDOENVS curabat, ipse anuli pulcherrima gemma. Officio suo tunc se fungi arbitrabatur, si Regem sui commonefecisset. Pauperum pater amantissimus, sui judex severissimus carnem nudam cilicio tegebat, cilicium aureâ

veſte diſſimulabat, hoc ſanctior, quò ſuperbior. As paternus inter illum & fratres ita diſpenſatus, ut omnem pauperes monachique acciperent. Ipſi quoque rebus humanis omnibus vale dixerunt & vel inter monachos aulici, vel quod magis mirere, inter aulicos monachi vixerunt. Epiſcopus Rothomagenſis creatus Hiſpanias ſeptem annorũ ſiccitate vexatas lacrimis primò, mox imbre beato recreavit. Monumẽta pietatis templa ac cœnobia plurima reliquit, prodigiis non rarò adjutus. Ita templum meditanti locum crux per aërem viſa rutilare igneaque columna oſtendit. Aliàs commercium, quod illi cum cælo erat, literæ inde miſſæ prodiderunt, quibus monebatur, ne D. Marculphi caput à reliquis oſſibus (ut quidem cogitabat) ſepararet. Saxum ingens, quod loco movere multa boum juga non poterant, duabus buculis obſequens habuit. Id cùm inſideret per contemptum mulierecula, diſcludi è ſuis orbibus oculos ſuos vidit. Quid, quòd laudes AVDOENI ranæ templo vicinæ locutæ ſunt, cùm obſtrepentes divinis officiis tacere juſſæ imperio Divi paruerunt? At noſtro ævo ranas garrulas in ipſum templum videas penetrare. *Ex Sur.*

S. GRE-

S. GREGORIVS CVM SOCIIS C.

24. Augusti.

QVo tempore rerum Constantius potiebatur, multumque Arrianis ipse etiam Arrianus favebat, reperire tergeminos fuit milites (GREGORIVM, THEODORVM & LEONEM dixerunt) qui pluris facerent sacramẽtum quod Deo, quàm quod hæretico dixerant. Proin cùm pro Fide sanâ aut mori fortiter aut pulchrè certè vivere apud animum suum constituissent, in Samum Insulam trajecerunt, ibique templi nescio cujus rudera velut castra novæ suæ militiæ insederunt. Hic nimirum semper illi in acie contra orcum stare, aut egregii certè triarii inter preces in genua subsidere, quin imò inde ad Superos excurrere, cælumque jam non invitum lacrimis & gemitibus tam diu expugnare, quoad emeritis uno eodemque die omnibus beatam vacationem mors felix dedit. Fortè in vicino homo agebat nobilitate opibusque potens, sed cujus felicitatem fortuna lepra horridâ asperserat. Huic pro valetudine pristinâ supplicanti cælites nostri se objecerunt, monueruntque, ut corpora, quæ ferarum injuriis ad id usq; temporis exposita jacebant, terris mandaret; ita fore, ut cum his lepram etiam sepeliret. Enimverò cùm

ſtudiosè medicos ſuos ille quæreret, ducem denique paſtorem & odorem (quem mirum corpora ſpargebant) ſecutus, invenit tandē; & cùm primùm oſcula his cœpit figere, ſimul lepram cœpit abſtergere. Iamque gratus ſingulis Divis tumulum, æternum deinde omnibus monumentum monaſterium extruxit. *Ex Pet. Natal.*

S. GENESIVS MIMVS M.
25. Auguſti.

CVm Comœdias hucuſque & riſum dediſſet GENESIVS, tandem poſuit hodie ſoccos, & cothurnos indutus tragœdiam & ſanguinem dedit. Nempe doctiſſimus Mimus, cùm mores ritusque Chriſtianos ad amuſſim perdidiciſſet, fabulamque oculis Diocletiani dare inſtituiſſet, æger in theatro procumbit, aquaſque luſtrales multis gemitibus ſuſpirat. Adſunt ex compoſito ſocii & undas petenti ſimul Imperatori ac populo riſum propinant. Interea ſeriò rem agit, aliaque ſpectacula GENESIO cælum facit. oſtendit benè longum ſcelerum, quæ patraverat, catalogum, atque his, modò velit, ſpongiam baptiſmum promittit. Hîc enimverò Chriſtū GENESIVS conclamat, & Chriſtianum ſe jactat, nimis benè ſimulare jam doctus. Igitur riſus, plauſus muneraque miſſa Mimi artes laudabant.

dabant. Imperator quoque ludos post ludos sperans milites mittit, qui GENESIVM (Christianum scilicet) ad tribunal raperent. Sed hic secutus ostendit reipsâ Diocletiano, etiam post positam personam, Christianum se esse. Tum enimverò in furorem abire ille, palàm fassus sanguinem se gestire bibere GENESII. Et dedit hic sanguinem ex equuleo pendens, ferreisque uncis lacer & tædis ustulatus. Iamque ultimus actus è fabulâ restabat. Hunc more jam apud Martyres recepto mors gladio absolvit. Et nimirum luxit tunc Româ delicias amissas. at Superi tunc primùm Mimo etiam ipsi adridebant. *Ex Sur. & Baron.*

S. LVDOVICVS REX C.

25. Augusti.

VItam omnem LVDOVICI noveris, si leges noveris, quas sibi primò, tũ deinde filio dixit. Harum capita habe. I. Deum præ omnibus amato. II. peccatum mortiferũ ceu anguem fugito. III. adversis ne deprimitor. IV. néve prosperis extollitor. V. animæ plagas spiritali medico crebrò nudato, & medicinam quamvis asperam nullam respuito. VI. In precandi studio assiduus esto. VII. Animum in miseros pium & liberalem gerito. VIII. Cùm animo malè est, in consiliũ quàm mox virum bo-

bonum adhibeto. IX. Boni tibi nunquàm non adsunto, mali semper exsunto. X. Bonum omne amplectitor, malum omne detestator. XI. De Deo loquentibus aures lubenter dato. XII. Obtrectationibus verò obserato. XIII. Deum Divosque impunè, te Rege, nulli lacessunto. XIV. Gratus Deo in primis, sed & hominibus esse memento. XV. Pro tribunali æquus esto, & pauperum querimonias ne negligito. XVI. In caussâ tuâ, dum res non liquet, contra te stato. XVII. Aliena ocyùs restituito. Clero & Religiosis pro scuto esto. XVIII. Parentibus amorem deferto. XIX. Bella, si contra principes Christianos gerere necessitas suadet, sacris parcito. XX. lites pro virili dirimito. XXI. In Magistratus sedulò inquirito. XXII. Pont. Max. ut par est, reveretor. XXIII. impensæ modestiam ne excedunto. XXIV. pro me, ubi obiero, sacra fieri curato. *Ex Surio.*

SS. IRENÆVS ET ABVNDIVS MM.
26. *Augusti.*

QVid auro te vestis homo, si nobiles animas etiam in cœno latentes Numen amat? quid opobalsama spiras, quando etiam inter latrinas (parce, si Superis parcis, & mihi) suavè tamen olet virtus? Age & qui nares sordidis rebus, ne aures nominibus nega: docebunt

bunt te hæc alta negligi à cælo, infima eligi. Erat IRENÆVS conditione vitæ homo omniũ ultimus Romæ (in cloacas fortunæ munus detruſerat) in tantis ſordibus tamen candidiſſimum animum eumq; Chriſtianum circumtulit. Fortè D. Concordiæ corpus exanime heu! non digno ſepulchro, cloacâ tumulatur. Quærit hoc pietas Chriſtiana, quærit & impietas Porphyrii militis; illa virtutis odore, hæc avaritiæ illecta, & nummos in veſtibus & gemmas ſubodorata. Atque hæc ſua conſilia Porphyrius IRENÆO detegit. Itur, eruitur Concordia nullâ ſpurcitie aſperſa. Sed aurum & gemmam Porphyrius excœcatus ab avaritiâ nullam videt. At hoc abeunte, IRENÆO merum aurum & una gemma totum corpus martyris viſum. Igitur ABVNDIVM in auxilium vocat, & ad Iuſtinum Presb. theſaurum fert; ille terrâ abſcondit. Sed & merces ſua IRENÆO & ABVNDIO conſtitit. Vivi enim in cloacam demerſi à Valeriano animas pulcherrimâ tamen morte poſuerunt. Itaque etiam ſanctior ludit fortuna, quando non jam ab aratro ſed è cloacâ ad purpuram & ad martyrum purpuram vocat. *Ex actis D. Laurentii.*

S. AV.

S. AVRELIVS ET NATALIA MM.
27. Augusti.

O *Quàm pulchra est casta generatio!* quæ tantum splendorẽ etiam thalamo conciliat. Audi orbis, &, si vides, hunc juxta mecum vide. Sustulerat jam AVRELIVS è conjuge NATALIA geminam prolem. Abhinc ergo castitati placuit, non liberis vacare. Sed & cælo hoc cumprimis placuit, cujus oculos nulla alia tam facilè virtus, ut castitas rapit. Certè ocellus cæli Christus inter Angelorum comitatus visus descendere, & hic quidem benedicere cubantibus, illi tapete candido etiam pavimentum, quod tam pudici pedes premebant, vestire. Virginum etiam Reginæ ad spectaculum Superis tam jucundum delapsa cælo, solari in non viduo lecto viduos conjuges voluit. O Superi! quæ ego somnia tam castè dormientium fuisse putem, ubi lectum VIRGO MATER & VIRGO FILIVS sternere veluti non dubitavit? quàm molliter credam cubuisse, cùm suas Angeli plumas cælo afferrent? Et audi quàm suavibus somniis cælum demulserit castos. Cùm assem in pauperes & martyres erogassent, ex his Florâ Laurâque AVRELIÆ per somnum visæ utrique præmium operæ martyrii palmam sunt pollicitæ. Non fefellit tam san-

ſanctus Morpheus. Ducti ad ſupplicium cum plurimis aliis (ex quibus uni ſcala in cælum ſe porrigens viam ſcilicet oſtendit) caput truncandum pro fide præbuerunt, duplici dehinc titulo beati, cùm & conjuges & martyres audiunt, iidemq; & caſti & fortes. *Ex Sur.*

S. CÆSARIVS C. 27. *Auguſti.*

QViſquis flores aut fraga legis inter Poëtarum vireta, heu! cave tibi; *latet anguis in herbâ.* Vides indormire CÆSARIVM ſerpentis amplexibus? Non Æſculapius erat hic, ſed Apollo, profanus inquam codex, cui noctem quandoque invigilabat ille, cùm precibus debuiſſet. In ſomnis oſtendit cælum, ſerpentis non libri volumina eſſe, quibus incumberet. Quare manibus hæc excuſſit. Tu quoque, quæ in ſinu hos angues imò in oculis geris legendo, cavebis, iterùm moneo, juventus. Cæterùm puer CÆSARIVS non ſemel prætextam poſuit, ut pauperes hanc acciperent, domi deinde ſpoliatum ſe à prætereuntibus commentus, cùm interim ultrò in has prędonũ manus accurreret. E mundo cùm abiret, inconſultis id parentibus (ne viam obſiderent) fecit. Abhinc mundo mortuum quis negabit, quando ubi Abbas ad Epiſcopatũ Arelatenſem quærebatur, tumulo, quo ſe abſconderat, fuit extrahendus?

Mul-

Multis sæpiùs calumniis appetitus, exilio mulctatus, vinculis oneratus unis tamen beneficiis semper certavit. Certè calumniatorem lapidibus obruendum servavit, civicamque ex hoste meruit. Rex ipse Theodoricus cùm reum ad tribunal vocasset, ubi ad instar Angeli splendentem intuitus est, habere exinde patronum suum apud DEVM maluit. Ejus dona (uti & vasa sacra vestesque) omnia in captivorum subsidia dilapidavit, veros Ecclesiæ thesauros animos esse reputans. Abiit tandem mortuus è vivis, cùm priùs ipse mortuum ad vivos reduxisset. *Ex Lippeloo.*

S. MARGARITA VIDVA.

28. *Augusti.*

NObilem hanc MARGARITAM fortuna ad gregis, quem paupercula pascebat, pedes abjecit. Et tamen splendor illius ex ipso cælo Christum accivit, ut pauperem & ipse indutus stipem peteret. Nec abnuit illa, sed panem, quem unicum habebat, illi tradidit non parvo lucello. Nam continuò Christus ex oculis abiens suavissimo odore MARGARITAM perfudit. Hoc interim probè pasta cùm domum deinde venisset, & mater negaret in penu panem esse, protulit tamen inde MARGARITA talem, qui candore & sapore cælum loqueretur, famemque non

famu-

familiæ modò, sed totius viciniæ unicus placaret. A morte mariti (nam nubere coëgerant parentes) tota in pietatis studia abiit. Lectum sarmenta sternebant, cervicem lapis fulciebat molle semper castitati pulvinar. Caput omniaque in mensâ panis, cella fons fuit. Calcei nulli, vestis ei unica, præter cilicinam, quâ pectus ita astringebat, ut sanguis expressus in saniem abiret; sed hâc illa formosissima Superis videbatur. Interea primo mane sacris aderat, reliquum diem visendis ægris, & rogandâ, quam pauper in pauperes erogaret, stipe non malè comburebat. Mortis diem à cælo edocta cùm à matre filia mnemosynon expeteret, calceos suos illa promisit. Et nimirum, ajebat hæc, illos, quos nullos habes? imò, illa, quos mors donabit. Et ecce dum defunctam intuetur filia, videt tenuissimis membranis calceatam. Detracta ea spolia salutem morbidis plurimis tuleruut. Et quid jam dubitas virtus ad cælum etiam per medias spinas currere, quando contra has te cælum calceabit? *Ex Ferrar.*

S. AVGVSTINVS EP. 28. Aug.

AVGVSTINVS ubi manus Deo & D. Ambrosio dedit, in Africam redux & sacerdos primùm, mox Pontifex Hipponensis factus, patrem se Catho-

licis omnibus, hostē hæreticis acerrimū exhibuit, quorū manus divino præsidio sæpiùs evasit. Mores improbos suorum liberrimè pro concione carpsit, illorum præsertim, qui sacris vel à principio non adessent, vel ante finē subducerent sese; quiq; non Deo loqui in templo, sed hominibus confabulari consuessent. Mensa ejus, quæ frugalis erat, & vasis vel ligneis vel testaceis superba, quoslibet hospites admittebat, si illos excipias, quos asscripti hi versiculi proscribebāt:

Quisquis amat dictis alienā rodere vitam,
Hanc mensam vetitam noverit esse sibi.

Supremùm æger Davidis Carmina, quæ à pœnitentiâ nomen habent, parietibus cubiculi inscribi voluit, interq; earum commentationes mortem sanctissimè obivit, & Ecclesiæ hæreditatem ampliſſimā eloquentiam suam & profundissimam doctrinam reliquit; illud puto juventuti legavit, quod in libr. XXII. de civit. Dei c. 8. narrat; matrem scilicet filios immorigeros diris devovisse; vota cælum audîsse; & illos vagos, & horrendâ omnium membrorū concussione tremebundos orbem perterrasse; ex his denique duos ad aram D. Stephani sibi redditos esse. Superi! si improba mater in improbos filios tantùm potuit, eheu! Mariani quid in immorigeros MARIA MATER poterit? *Ex vitâ & ipsius D. Augustini libris.*

DE-

DECOLLATIO S. IOANNIS BAPT. *29. Augusti.*

NAtalitias hoc die Herodes epulas dedit, quas rectiùs funebres vocabimus. Aut enim nullas, aut istas sol fugit, quas sanguine humano heu! nimium nobili crudelitas condivit. Nam cùm ad reliquas mensæ illecebras filia etiam accessisset, & saltu leviculo terram plausisset, ecce tibi præmium pedes caput maximi vatis IOANNIS abstulerunt. Nec satis erat, per mensam tam delicatum ferculum ambulare, & oculorum gulæ facere satis. Extraxit conjux adultera palato suo linguam (illam gratissimam Suadę sedem) & mille nunc convitiis, nunc acu mille locis fodit sceleſta. Sed profectò pessimè acu rem tetigit. Nunquam enim magis viva etiam crudelitatem Regis, quàm tunc fuit locuta, & meritò deinde divinum VERBVM loqui tyranno renuit, cujus vocem decollaverat. Ipsa saltatricula pœnas si feras, ferias certe luit, quando astrictas gelu aquas transiens, ruptâ sub pedibus impiis glacie, abscindendũ crustis caput dedit, etiam tunc portentosum in modũ subsiliens, & choreas, quibus viva assueverat, mortua etiam continuans, manifestum omnibus mortalibus documentum, quàm non multo saltu opus sit, ut in

orcum devolvamur. At dicet nonnemo, ergone odiosam pede calcare terram non liceat? imò verò calcanda illa est, & pede utroque, sed graviore, & cui cælum non orcus arrideat. *Ex Baron. & Martyrol.*

S. BONONIVS AB. 30. *Augusti.*

OPtima Philosophiæ pars est mortis meditatio; hæc BONONIVM puerum mundo mori docuit, quâ quidem morte ad vitã nihil est salubrius. Hinc Ægypti deserta petiit tantamque sanctiorum civium frequentiam invexit, ut in solitudinem urbes, in urbes solitudinem diceres migrasse. Ipse totam Ægyptũ concionabundus obibat Christoque longè plurimos jungebat, mercatores præsertim, quibus tempestate aliquando jactatis post preces fusas solem & cum sole fidei lucem ostendit. Ob id cùm Alexandriæ in summo honore jam esset, iterum Ægypti intima petiit. Hîc illi tectum cælum, cubile terra, culcitra ciliciũ, cervical lapis fuit. Huic etiam invigilabat potiùs quàm indormiebat; quò mollius tamen jaceret, lectulum hunc suum lacrimis quotidie lavabat. Verùm è privato hoc pulvere extractus in arenam à Petro Vercellensi Antistite, cui unà cum pluribus aliis capto libertatem apud barbarum Regẽ exoraverat, Cœnobitis Lacedensibus

sibus præesse jussus est, dum vitâ simul & munere est functus. Porrò quem adgeniculari ad tumulum Divi cernis, fraternæ cædis reus est. Hunc cùm supplicem Sacerdos quidem, sed non conscientia absolveret, annos plures à domesticis furiis agitatus malaciam tandem animo apud cineres BONONII reperit. Veniam nuntiarunt ruptæ ultrò manicæ, quas reus ipse dextro & cædis auctori brachio induxerat. Hæ nunc licèt è ferro sint, an non pulchriùs tamen suspensę tumulo BONONIVM ornant, quàm Manliani, quos olim abjecerat, torques facturi fuissent? *Ex Gabr. Palæoto.*

S. AIDANVS EP. 31. *Augusti.*

Hic ille AIDANVS est Lindisfarnensis Pontifex, quem ad Angliæ regnum Christo subjiciendum purpurato interprete usum (Oswaldo Rege) suprà diximus. Nimirum tot Apostolos ferè olim Anglia, quot Reges habuit. Sed quæ in alia etiam regna dives fuit, hodie externæ culturæ est indiga. Cæterùm AIDANVS, uti multùm Regibus, ita plus aliquantò familiaris mendicabulis fuit. Ex his cùm uni equum donasset phaleris regiis superbum, & Oswini (frater is erat Regis) nobile donum, succensuit nonnihil Oswaldus & objurgavit AIDANVM. At cùm hic

pauca pro se dixisset, atque id tantùm quæsivisset ex Oswaldo, plúsne equum hominis mancipium, quàm in paupere homine Dominum Christum adamaret? continuò in sese primò Rex, mox deinde in genuâ coram AIDANO descendit, & à Pontificiâ tiarâ veniam regiæ coronæ rogavit. Et abstulit non hanc tantùm, sed mortis etiam beatæ nuntium, cùm modestissimo Regi non digna jam esse superba regna dictitaret AIDANVS. Porrò cùm hic in iratum mare oleum immisisset, oleo mitius etiam mare vidisses. Flammas quoque, quas tyrannus Penda urbi injicere parabat, in suas partes traxit & aversas ab urbe in hostes armavit. Ita victor è vitâ abiit non sine triumpho, quem D. Cuthbertus tunc puer ducere illum in cælum vidit multo lumine nobilem. O triumphum tuum AIDANE sequi etiam nos pileati olim possimus!
Ex ven. Bedæ hist. Eccl. l. 3.

SEP.

SEPTEMBER.

S. ÆGIDIVS CONF.

1. Septembris.

STemma in ÆGIDIO regium indoles munifica prodidit. Nam puer prætextam exuit, ut pauperem ægrum indueret. Et hic quidē morbum cum centonibus posuit, at ille nudus cætera, ut virtutē & miraculum saltem tegeret, ablatam sibi vestem à nescio quo non satis noto homine piè commentus est. Eodem scilicet furto assem omnem paternum abstulerunt egeni, quando Gallias ÆGIDIVS petiit, & post multa prodigia easdem cum cervâ latebras habitavit. Atque, ut qui matrem deseritis, alia cælo ubera esse sciatis, hæc famelico eadem cerva præbuit. Exclamare hîc Roma potuisset: ecce fera hominis hospes, ecce homo feræ asylon. Etenim cùm nutricem frequens venatorum corona cingeret, tutelam sinum ÆGIDII & preces habuit, quibus ad teli jactum damnati canes allatrare prædam potuerunt, non prehendere. Ipse Rex Clodoveus libertatem cervæ, ÆGIDIO fortuitâ sagittâ tunc vulnerato cœnobium, cœnobio dotem regiam donavit, sibi unam erroris veniam oravit. Et verò non hujus

modò sed gravioris etiam sceleris impetravit, quod quidem studiosè ille occultavit, sed ÆGIDIVS sub divinis scheda annotatum è cælo accepit, nunquàm delendum, nisi stylum Rex vertisset. Divus porrò noster satis jam à terrâ lactatus ad perennes beatitatis fontes contendit, quos adeò appetiviſſe quid mirum est? à nutrice suâ cervâ sitim hanc bibit. *Ex Lippeloo & Pet. de Natal.*

S. ANTONINVS M. 2. *Septemb.*

POterat ANTONINVS è Galliis oriundus sorte suâ contentus nobilem & in digitis anulum & in pedibus lunulam jactare, sed nimiùm quantum ambitiosus purpuram insuper ausus est sperare, quam ut cælum illi lubentiùs pingeret, non dubitavit, ostro deficiente, sanguinem promittere. Incredibile enim dictu est, quàm inde à puero pro Christo hunc fundere gestierit. Et verò non passus repulsam est, æternâ præsertim virginitate candidatus: sed sacerdotio initiatus cùm baculi ictu populis ad Christiana sacra adductis undas dedisset, ipse altero, sed gladii, ictu promissum diu cruorem dedit, utque hic copiosior flueret, corpus in partes sectum, partes in aquas sparsæ. Sed præclarum ostrum, martyris inquã sanguis omnis in undis officiosus coivit, ipsæ undæ ut

ne tumulo ANTONINVM prohiberent, penitus abscessere. Iam caput nobile volucres cæli mentes aquilas indutæ, naviculâ ad Principis Festi, quem Christo martyr pepererat, regiâ usque, secundo flumine, deduxerunt. At Festus Divi ædes templū & Capitis sacri monumentum esse jussit. Nos etiam pro meritis ANTONINVM laudaremus, si vel unam illæ, de quibus diximus, volucres pennam dedissent. *Ex Mombritio & Petro de Natalibus.*

S. AIGVLPHVS M. 3. *Septembris.*

HVmiles cunas AIGVLPHVS magnis virtutibus nobilitavit, monachus primò Floriacensis, tum Abbas Lirinensis factus. Vnus certè dignus à Deo habitus est, qui, somno monitore, opima illa spolia (ossa D. Benedicti) Cassino in Gallias asportaret. Cæterùm invidia Arcadium quendam & suo minimè dignum nomine Columbum, (Pseudomonachum utrumque,) excivit, qui virum & monasterio & vitâ ejicerent. Excepit AIGVLPHVS amico convivio hostes, & cæsus atque in vincula datus, licet ab ipso custode ad fugiendum animaretur, turpi fugæ glorioſium carcerem prætulit. Inde captivus cum suis abductus, cùm tempestate diebus XL. jactarentur, solus portū sibi petere visus est. Et petebat, sed beatita-

tis; quam quia jam unam & animo spirabant & ore loquebantur, linguam Columbus primò jussit præscindi, tum omnibus radicitus evelli. Etiam tum disertè loquentibus laudes DEO, quin AIGVLPHO ad concionem mirâ facundiâ dicenti erui etiam oculos mandavit, gratulaturos puto sibi, quòd abhinc monstrum hoc, tyrannum monachum visuri non essent. Ad extremum in insulam ejecti gladioque sunt cæsi. Ne tamen improbitas ob successus sibi plauderet, adfuit in somnis Columbo ipse AIGVLPHVS, & sanguinis sui guttâ in scelerati pectore ac tergo geminos circulos descripsit. Ex his supplici unum duntaxat reliquit, certissimũ mortis omen, quâ Rex Clodoveus meritissimum affecit. Nam ut omnes scriptores taceant, facinoris immanitatem exectæ linguæ loquuntur. *Ex Gras.*

S. ALBERTVS C. 3. *Septembris.*

ABsque ventis adversis fuisset, nunquam animum ALBERTVS ad cœlum appulisset, usque adeò malè Favonios sæpè vocamus. Natus in magnas opes, majores has artibus nõ bonis effecerat, stultusque cælum dudũ auro vendiderat. Vt tamen divitiis divitias, hoc est lutum luto adderet, velis remisque per lacum Verbanum contendit. Verùm exorta repentè ingens procella

alias

alias ſcilicet oculis undas Cocyti objecit, alium nautam Charontem. Ergo cùm omnia jam unicum naulum crederet, & Orco debitum, vota cum velis vertit, & ut viveret, cælo vovit deinceps vivere. Arriſit continuò votis cælum, ut audiſſe hæc ſcires. Sed ecce in ipſo portu naufragium. Opes omnes, (ne time lector) in miſeros abjicit, inde conjuge inter velatas virgines abditâ, montem non ſine ingenti labore conſcendit, qui in eum, de quo mentionem fecimus, lacum excurrit. Hîc cælo propior cum DEO jam commercia habuit, & commeatum à præternavigantibus demiſsâ ſportâ lagenulaque accepit tam diu, dum Angeli denique victum è cælo miniſtrarent. Itaque cùm Superûm hoſpes necquicquam ab hominibus jam mendicaret, mortuum rati ſunt accolæ. Sed vivere ſplendor caſæ imminens oſtendit, & peſtis à vicinis populis ALBERTI & D. Catharinæ, cui templũ ponere Angelus juſſerat, precibus propulſata. Eidem templo illatus ALBERTVS, ambroſiam, quâ, cùm viveret, paſtus erat, mortuus etiam ſpiravit. *Ex vitâ B. Alberti.*

B. ROSA VIRGO, 4. *Septemb.*

ROSAM etiam in autumno donamus, unam eandemq; & caſtis nivibus & verecundâ purpurâ formoſam.

Pro-

Protulit Viterbium Italiæ urbs, fovit D. Franciſci hortus, &, ne malè alii, bene cælum carpſit. Hæc inquam ROSA, ut contra procaces manus ſe armaret, a primis annis omnibus corporis afflictationibus ſe dedit. E graviſſimo morbo decumbens & jam jam moritura cùm ea de alterâ vitâ diſſeruiſſet, quæ oculis tunc coram intuebatur, teſteſq; dictorum ſorores jam olim defunctas nomine quamque compellaſſet, VIRGO MATER intervenit, & porro vivere, ſed inter eas juſſit, quæ Magnum Franciſcum ſub Minorum veſte ſequuntur. Quod cùm è morbo recreata ROSA egregiè præſtitiſſet, denuò ad eam Magna MATER inviſit. Et ſufficere poterat id ſpectaculum, ſed illa alterum objecit, FILIVM tormentis olim omnibus exercitum, qui nimirum tot plagis ſaucius cor amantis etiam ipſum tam ſauciavit, ut tum denique verè inter ſpinas ROSAM dixiſſes. Sub idem tempus cùm Friderici II. Imperat. factionem caſtigaſſet, cum omni familiâ urbe ejecta Sorianum venit. Sed exilium leve Angeli & non multò pòſt morte Friderici libera patria fecerunt. Placuit tamen etiam præ hâc cælum, quod quò faciliùs videret, circa annũ M.CC.LIV. oculos clauſit. *Ex vitâ apud Moniales D. Roſæ.*

S. EV-

S. EVDOXIVS M. 5. *Septembris.*

CLamat EVDOXIVS illud hodie nobis: *Exeat aulâ, qui pius esse cupit.* Certè quòd pietatem Christianam coleret, licèt aulæ Imperatoriæ comes, aulâ tamen ejectus est. Sed neque extra hanc ferre in EVDOXIO Diocletianus potuit probitatem, sed in vincula jussit abripi, quasi verò vinciri virtus posset. EVDOXIVS ubi adesse exploratores intellexit, nec dum notus mensæ admovit suæ, lautèque & perquàm liberaliter habuit. Inde suus ipse jam proditor, lubens volens ad Imperatorem abiit, pugnasque edidit, quas sperare à voluntario Christi milite posset. Sed neque solus in aciem prodiit. Prodiere cum Duce tam forti mille centum & quatuor, qui omnes ad tyranni pedes cum superstitione primò balteũ, mox vitam etiam projecerunt. Atque hi quidem præivere triumphantem EVDOXIVM, qui ex equuleo veluti è triumphali curru accepta pro cæli patriâ vulnera jactabat. Secuti deinde sunt amici integerrimi MACARIVS & ZENO, hic in ipso loco supplicii ab EVDOXIO, ille à BASILISSA EVDOXII conjuge ad triumphi pompam invitatus. Itaque non sæpè cælum tot armatos unà recepit. Agite tamen, ô Sodales Mariani! non ideo subi-

subire cæli mœnia minùs contendite; liberalior DEVS Romulo est; coronam auferet, etiam qui ultimus transcenderit. *Ex Metaphr.*

S. ELEVTHERIVS ABB.

6. Septembris.

MInimam laudem à nostro calamo ELEVTHERIVS accipiet, qui maximam jam olim à Magno Gregorio accepit. Summa est, D. Gregorium sub ultimum verni jejunii diem, inediæ, ob imbecilliorem stomachum, succubiturum fuisse, nisi pulpam latranti ELEVTHERIVS preces suas objecisset. Id beneficium Gregorius nō modò stylo sed facundâ etiam picturâ in templo locutus est. Quin & mortuū ajunt ab ELEVTHERIO precibus denuò animatum; sed nos dæmoni ereptam prædam laudamus. Fortè ex itinere Divus ad sacrum Virginum Asceterium diverterat, in quo puer agebat atri genii obses. Non aliis est eâ nocte malus hospes puerum torquere, sanctiorē hospitem veritus. Itaque ille domum patronum suum sequitur. Hîc etiam pacem crederes: sed induciæ tantùm erant. Dum enim ELEVTHERIVS alieni cœnobii vires elevat, suas laudat, redux velut ex insidiis hostis solo adolescentulum affligit miserisque modis discruciat. Sed ob-

obfuit provocasse ELEVTHERIVM. Neque enim hic priùs cum suis pugnare precibus desiit, quàm penitùs statione non suâ Orcum pepulisset. Nunc similes pugnas cur non spectamus? ánne quos dæmon timeat, ELEVTHERII, an quos agitet, pueri desunt? *Ex Grasso.*

S. STEPHANVS EP. 7. *Sept.*

ASpera & inculta terrarum habitare D. Brunonē ajunt. Viridaria rectiùs dicerent, quæ tam nobiles nobis flosculos submittunt. Atque hem tibi ex his STEPHANVM Lugduni Galliarū nobili familiâ satum! Hic vitæ reliquæ in ipsis cunis bullaq; præludens, quem diem patienti Christo dicamus, materni lactis abstinentiâ sanctum habuit. Amorem suum Christum sub pane latentem quoties contemplatus fuit, putasses æstu absumendum, nisi lacrimis, quibus diffluebat, hunc temperasset; dixisses Crucifixo immortuum, nisi vitam suspiria prodidissent; denique; existimasses cælo precabundum interesse, nisi hoc descendere ad STEPHANVM vidisses, Angelo misso. Iam tempestates fugatas, desperabundos cælo, ægros sanitati, mortuos vitæ redditos taceo. Vnum idque utile inventæ, quod Pontifex jam Diensis edidit, facinus narrabo. Dixerat graviter in omnia vitia, illud

lud præsertim, quo festos Divorũ dies aleis, choreis & id genus ludicris vulgus amat profanare. Cùm aures nec quicquam diu pulsasset, dæmoni denique malo, qui ad eas nugas impellere animas adsolet, pro concione imperavit, positâ larvâ palàm sese ostenderet. Enimverò paruit tam horribilis, ut jam magistri sui puderet in ludo discipulos, facilèque cum illo etiam hunc damnarent. Sed, ô Superi, invenit hodie iterùm discipulos pessimus Doctor. Iuvat chartas minimè doctâ pictas manu crepare. juvat aleam (vel salutis) jacere; juvat terram plaudere, & ne serò pereamus, ad orcum non jam imus; currimus, saltamus. *Ex Surio.*

NATIV. B. M. V. 8. *Septembris.*

POtuit deniq; post longissimæ noctis tenebras solem hoc die tellus spectare, quando tot votis jam olim exoptatam nasci *Auroram* vidit, MARIAM inquam, quæ Ioachimo atque Annâ prognata lucem primò vidit dicam? an videndam orbi propinavit hodie. Certè festum agere hunc diem multis jam retrò seculis Christianus orbis instituit, idque cælo auctore. Nam ferunt Anachoreten hâc ipsâ luce quotannis audire cælestes illos Amphiones solitasse, qui lætissimis modulis omnem tatè aërem exhilararent; sed & Paulum

quen-

quendam annis permultis ſub eam noctem, quæ diem *Virginis* natalē præit, vidiſſe ſidus ingens cælo ſe demittere, & feſtivis ignibus ædem Lauretanam exornare: utrumque porrò Angelis doctoribus didiciſſe, id ob *Cunarum virginearum* memoriam Superos factitare. Echo itaq; ſolùm eſt omnis hodie mortalium plauſus, quàm cælum ſuis concentibus provocat, utinam vel ad ultima hujus vota reſponſura! ſcintilla eſt, ab æthere in animos hominum illapſa, utinam in incendia abitura! Bene profectò Innoc.IV. quòd à morte Cæleſtini IV.Pontif.Max. creatio, quam Frider.II.Imperat.turbare nitebatur, VIRGINIS ope feliciter ſucceſſiſſet, patronæ cunas omnibus annis dies VIII.celebrari juſſit. Sed hoc etiam parū eſſe, audacter dico. Felices illæ Cunæ, illæ linguæ, in quibus quotidie MARIA cum aurorâ naſcitur, cum ſole vivit, & neque cum die emoritur. *Ex Duran. Beleth. Vincent. Turſell.*

S. ADRIANVS M. 8. *Septembris.*

MAppam dixiſſet martyrum ſanguinem, qui hunc mitti vidiſſet, tam ad pugnam Chriſtianos olim paſſim excivit. Ita ADRIANVM ex equeſtri ordine virum, ut Chriſto militaret eadem prælia, martyrum glorioſa & invicta in tormentis conſtantia accende-

runt. Et viciſſe etiam ſe ratus eſt, cùm manus tyranno dedit vinculis ligandas, ex quibus cùm aliquot poſt dies cum bonâ veniâ egreſſus ædes ſuas repeteret, conjunx ejus Natalia fortiſſima matrona transfugam è ſanctis caſtris adventare rata tecto excluſit, nec priùs admiſit, quàm fidem ſe DEO ſervaſſe oſtenderet. Quin ipſa in vincula reduxit maritum, ipſa cùm cæſus ilia effunderet, dictis firmavit. Et quia fœminis aditus ad ergaſtula martyrum jam negabatur, poſitis capillis, ut viro fœmina animos adderet, virum induit, cumque membris truncandi jam Chriſti milites eſſent, id ſcilicet à carnifice multis precibus blanditiiſque exoravit, ut primas conjux teneret; ab hoc verò, ut, ſponte manus ſecuri ſubjiceret. Ipſa dexteram ADRIANI legens theſauri loco (& erat) aſſervavit. Nec multò poſt cùm ADRIANVS ad cælitũ gaudia Nataliam etiam invitaſſet, conjugi ſuo conjunx iterùm & æternùm juncta eſt. Quamvis quid conjuges dico, quando in utroque virum agnovimus? *Ex Surio.*

S. CORBINIANVS EPISC.

8. *Septembris.*

CORBINIANVM fugientem è Galliâ honor Romę aſſecutus in totius orbis oculis inſulâ mactatũ in patriam remi-

remisit. Iterum Romam dum fugit, ursum qui Clitellarium equum interceptum absumpserat, vicariam sibi operam jubet addicere, & cum equo equi etiam sarcinas ferre. Reduci per Bavariam Grimoaldus Dux hospitium offert. At negat ille impudicitiæ stabulum hospitium sibi fore, pelleret, quam uxoris loco haberet, Pilitrudem, fratris nuper conjugem. Advolant, ecce, uterque & infames nuptias ejurant. Subinde CORBINIANVS ad epulum vocatur. Adest, benè precatur, assidet. Sed dum Grimoaldus bucceam cani objectat (audite qui canes plures quàm pauperes alitis) eversâ mensâ è diætâ se proripit, detestatus epulas, quibus quidem Præsul dixisset benè, sed canes accubuissent: se deinceps cum hominibus cœnaturum. Non multò post in Strigem offendit, audit incantationibus Pilitrudis filio salutem attulisse, invicem ingentia munera abstuliſſe. Enimverò jubet omnia in prædam egenis cedere, debitaque superstitioni stipendia probra & plagas numerat; mox paratas capiti à Pilitrude insidias effugit, sed non perinde etiam hęc cæli iras. Nam primò filium, mox etiam maritum vitâ videt exturbari. Ipsam longum funus vivumque, captivâ; Galli abducunt; exulē dein in Italiā asellus asportat. At CORBINIANI

tumulum ſuis cælum funalibus ornavit, Friſinga pro Aſylo habet. *Ex tom. 1. Annal. Boio.*

B. BONFILIVS ORD. SERV. B. M. V. 8. *Septembris.*

QVid Roma pileum, quid ſecũdùm libertatem vindicias crepas? ego iterum illos laudo, qui pulchram ſeruitutem ſub Mariæ nomine circumferunt. Tu feliciſſima ſervitutis cunabula audi. Fuit jam olim nobilis inter cives Florentinos Societas VIRGINI ſacra. Hi dum ex more feſtum cælo tranſlatæ diem agunt, BONFILIVS pars magna & ipſe horum, quinique alii faces ſubdi pectori ſenſerunt, quibus, ut ſe totos VIRGINI mancciparent, inflammabantur. Nec mora, vitam opesq; veteres cum veſte ponunt, & novus ipſo Natæ VIRGINIS die, peculiaris eidem cœtus enaſcitur, Artingi primò id loci Antiſtitis, tum Innocent. IV. Pont. Max. autoritate probatus: cumque ſtipem colligentes infantes facũdo miraculo *Servos* VIRGINIS clamitarent, id hodieque ſcilicet nomen ferunt. Iam incrementa ordinis promiſit vitis, quæ ſub vernum tempus ſata, mox DOMINÆ luce (quâ Salutatam ab Angelo colimus) & florem & gemmam adeoque uvam exhibuit. Sed & veſtes ſervis ſuis Deipara ob-

obtulit pullas, quibus & FILIVM patientem & viduam MATREM lugerent. BONFILIO deinde ad pileum voce cælesti evocato testimonium sanctitatis in vultu splendor, in toto corpore odor dixerunt, & justa hominibus permixti Cælites illis verbis cecinerunt; *subvenite Sancti* DEI *& exaudite.* Tales exequias *servi* VIRGINIS merentur, alias sperate qui liberti, qui libertini amatis audire. *Ex Ordin. ipsius monum.*

S. AVDOMARVS EPISC.

9. Septembris.

COepit AVDOMARVS tunc vivere, cùm desiit mater; quando nimirum à morte hujus cum patre mori mundo inter Ascetas occepit. Iucundum credo videre cælo erat, patrem unà & filium in eâdem virtutis scholâ discere, miraculo eo majori, quòd ad hanc filius patrem duxerat. Quid jam mirum, si mira alia quàm plurima patravit AVDOMARVS, si radiare è ligno crucem, si exsurgere è lectulis ægros, è vinculis captivos jussit? Nos duo tantùm scribemus, quorum pueri unum, alterum bis pueri senes legant. Episcopus jam Morinensis adolescenti interdixerat, ne cymbâ in aquis luderet. Risit ille, & lusit. Sed in obsequentem venti fluctusque in altum, inde è

Galliâ in Saxoniam usque ejecerunt, & ut contra immorigerum conjurasse cùm aquis terram agnosceret, latrones in littore venientem præstolabantur. Quid ageret sine velis, sine remis puer nauta? Nempe remi preces, vela divi apud DEVM AVDOMARI merita fuerunt. His ille in patrium portum invectus naulum Navarcho suo obsequium dehinc persolvit. Hic cùm amissos senio oculos ad D. Vedasti tumulum recepisset, mox facti pœnitens cùm non videret, an ex re animi esset videre, precatus est DEVM, iterum eriperet, si noceret, lumen. Eripuit, & in cælum abituro duces Angelos misit. Ibi ille cœcus nunc DEVM videt. *Ex Surio.*

S. SALVIVS EP. 10. *Septembris.*

MEritò hodie plaudimus SALVIO, qui bellè omnes personas egit in eâdem vitæ fabulâ Iudex, Monachus, Abbas, Episcopus. Et ne eventus sive Comicos, sive Tragicos desideres, bis vivus, bis mortuus. Vnicam scenam specta. Concluserat, cùm Abbatem exuisset, angustâ cellâ sese. Sed natus cælo animus libertatem morte quæsivit reperitque. Iam extulerant mortuum, jam tumulo inferebant, cùm è ferali capulo se tollens simul vivere iterum, simul vitæ illacrimari cœpit.

Heu!

Heu! eheu! ubi hominum & Cælitum fidem! ubi sum? imò eheu! ubi fui? unde, ah! excidi? felix mors, quæ vivere me feceras? infelix nimiùm vita, quæ mori iterum me cogis! Iuvat, ô juvat iterum mori! Narrat deinde à morte ad beatas delitias abductum se inter Angelorum & Divorum comitatum, jam ambrosiam gustasse, jam nectar illud libasse; sed quod opera ejus porrò terris necessaria diceretur, ad vitam iterum damnatum esse. Et nimirum ex ergastulo suo ad Pontificatum Albigensem extractus pauperibus patrem, captivis vindicem se libertatis præbuit. Vaticiniis insuper clarus Regiis ædibus quandoque nudum gladium imminere conspexit, qui geminos Regis filios intra vicesimum diem sustulit. Quòd tamen mortuum se crederet, quamdiu vivebat, sui funeris ipse vates & vespillo tumulo se composuit & bis victor cælo subiit, viæ utique, quam nuper iverat, minimè jam ignarus. *Ex Greg. Turon.*

S. NICOLAVS TOLENT. C.

10. *Septembris.*

SEptennis NICOLAVS solenne deinceps habuit tres in hebdomade dies, interque eos illum etiam, quem VIRGINI dicamus, pane cibario & fontanâ victitare. In Canonicorum deinde Collegium ascitus, cùm illa pro

concione D. Ioannis audiſſet (*Nolite diligere mundum, neq; ea, quæ in mundo ſunt*) quaſi uni illi dictum eſſet, extemplo ad eos Anachoretas abiit, qui D. Auguſtinum æmulantur. Ibi facilè oſtendit, quàm mundum mundiq́ue omnia odiſſet. Sacerdos ubi primùm litare cœpit, è piacularibus flammis umbra adfuit, abduxitq́ue ad immania tormentorum ergaſtula. Ibi ſimul hęc, ſimul ſociæ umbræ omnes patronum ſibi NICOLAVM legerunt; pro quibus cùm ille ad aram aliquoties dixiſſet, partem longè maximam à ſupplicijs abſolvit. Sub hæc cùm eum è cognatis unus aliquis à Religionis amore abducere & mundo iterum conciliare peſſimè conciliatus adniteretur, ſurdum ſcilicet reperit. At faciles aures invenerunt è cælo vates, qui obiturum feliciter NICOLAVM Tolentini cecinerunt. Eò enim ocyùs abiit, ſtellâ duce, quæ ibi demum conſtitit, ubi tumulatus poſteà fuit. Morituro jamjam Chriſtus cum Matre & D. Auguſtino obvius venit, cùm ſex ante mortem menſibus quotidie ſub noctem Angelorum concentus audiſſet, manifeſto indicio, quàm non longè à cælo abeſſet. *Ex Sur.*

SS. ME-

SS. MENODORA, METRODORA, NYMPHODORA, VV. MM. 10. *Septembris.*

ITerum Virgines Martyres aſpicis, hoc eſt, roſas & candore & purpurâ ſuâ nobiles, pulcherrima virtutis mixturâ MENODORA eſt, METRODORA & NYMPHODORA ſorores & è Bithyniâ oriundæ. Hæ quò ſecurior ſive ab apertâ vi, ſive proditione pudor foret, collem omnes deſertum inſederunt, munimentum virtutis ingens & propugnaculum. Solæ tamē, etſi maximè volebant, minimè potuerunt eſſe: virtus enim, ut ferè fit hoſpites ex omni loco excivit; & fuere crebra miracula ad convocandam multitudinem tubæ inſtar. Sed uti inter ſpectatores alios admiratores caſtitas, ita alios hoſtes habet. Inter hos infeſtiſſimum Frontonem vidiſſes omnibus machinis oppugnare Virginitatis caſtrum. At huic animus etiam crevit in pugnâ, auditaque inter omnia tormenta una eademque omnium vox velut teſſera pugnantium: *Agnoſces Chriſte ſponſas tuas coram Patre, quem coram hominibus neq; ſanguine fateri erubeſcimus.* Intereà MENODORA inter virgas moriendo vincit & ſalvum virginitatis ſcutum patriæ cęlo oſtentat. Sororibus ad demortuæ conſpectū etiam

animus accedit. Quare post faces ardentes & equuleum METRODORA, post uncos ferreos NYMPHODORA vectibus cæsę geminarunt triumphum, in quo dum corpora in flammas projiciuntur, alia flamma cælo delapsa judicem omnemque tortorum manipulum momento in cineres vertit. At ex illis aliis flammis tergeminus cælo Phœnix prodiit & vanitatis accusavit scilicet poëtas, unicum tantùm esse jurantes. *Ex Surio.*

S. EVPHROSYNVS C.

11. Septembris.

MAla cape sis ex Elysiis hortis, quid horres? securus cape. Non illa sunt, à quibus primi parentis dentes obstupuerunt. Nec Eva mater, sed EVPHROSYNVS porrigit, ille quidem terræ filius & inter monachos ad culinæ nidorem damnatus, sed cujus labores cælo impendio sapiebant. Ostendit hoc sacerdoti & ipsi integerrimæ vitæ, quanti eos faciat, quos imprudens nihili facit tellus. Sordebant huic jam diu humana, & nauseabat mortalia immortalis animus; illas gustare delicias avebat, quas alieno gustu miselli perdidimus. Neque negavit DEVS, sed votis tam piis satisfacturus, extasi abreptum in felicissimos hortos transtulit. Ibi dum ille gaudiis

inundatur, EVPHROSYNVM nostrum videt non jam ignobilis terræ colonum: Atque ut ne somnum crederet somniúmve, accipit ab eo laudata à nobis poma, quæ vel odore suavissimo patriam suam loquerentur. Intereà ære campano ad preces matutinas vocante sibi redditur Sacerdos, & dum ad templum properat, involuta pallio poma reperit: mox ubi eadem omnia ex EVPHROSYNO intelligit, Ascetis munera portentosa & in his virtutem EVPHROSYNI prædicat. Et nobiles quidem illi fructus fructus alios quotidie miracula proferebant, at EVPHROSYNVS proditus fugâ se subduxit. Et quo ais fugit ille? Nempe si sic illi Paradisus patebat, gratis jam quæris. *Ex Men. Græcis.*

S. THEODORA POENITENS.

11. *Septembris.*

VIrum an fœminam spectâsse te, lector autumas? utrumque, si mihi credis. Nam fœmina, puto, fuit THEODORA, cùm lapsa est, vir, cùm surrexit. Id te vita docebit. Tenebat illa matronas inter Alexandriæ principem locum. Sed ex hoc lena eademque venefica turpiter dejecit, cùm quæ Sol occidens non spectat scelera impunè perpetrari suasit, itaque adulterium persuasit: ac si unum solummodo

modo cælum oculum haberet & mediâ etiam in nocte Argus non esset. Vidit ipsa THEODORA crimen, cùm primùm lux animo aborta est, & quò ruborem absconderet, cœnobio se abdidit, utque viros effugeret, inter viros virum se venditavit. Et jam lacrymas, quibus facinus piabat, vel Crocodilus probaverat, dum dorso innoxiam per fluctus tulit; jam silvæ, per quas invidi monachi intempestâ nocte miserant à feris devorandam, virum & ipsæ crediderant; cùm loco pellere Dæmon malus aggressus, non quidem virum negavit THEODORAM, sed tamen infami mulierculæ operâ patrem mentitus est. Poterat se ipsam absolvere THEODORA sexum fatendo, sed maluit suum sub alieno scelere scelus luere. Itaque pulsa cum infante septem ipsos annos propter Monasterii fores jacuit cæli hominumque injuriis exposita. Denique cætera miracula, & morientis apud cælites gloria Cœnobiarchæ ostensa, adductusque eodē temporis articulo maritus, mors ipsa denique palàm orbi fecerunt feminam fuisse THEODORAM, sed quam viri imitarentur. *Ex Metaphraſt.*

S. GVI-

S. GVIDO CONF. 12. *Septembris.*

ETiam GVIDONEM humili genere natum ad astra virtus evexit, tutissima eorum scala, qui generosi humi obrepere detrectant. Natalem terram Brabantia dedit. Puer non priùs animo hilari esse unquàm potuit, quā aut preces Deo, aut egeno stipem dedisset, quam ubi non habuit, ipse scilicet coegit, mendicorum mendicabulum. Adolescens VIRGINIS templo operam suam æditimus addixit, gnarus cæli portam esse, quam curaret. A tam sancto munere cùm à mercatore persuasus mare conscendisset, & ventos & Superos adversos sensit, quin remo manum tamdiu eximere non potuit, quousque hanc redux VIRGINIS aræ supplicem tetendit, manifesto in hujus transfugas exemplo. Sanctius postmodùm iter instituit, cùm Romam & Hierosolymas alioſque Christianis vestigiis nobiles locos petiit, septemq; ipsos annos talem se, quales omnes sumus, peregrinum vendidit. Hinc cùm fesso DEVS quietem donare vellet, in lectulum dejecit. Hoc cùm æger Anderlaci decumberet, columba è cælo multo lumine coruſca advolavit, simul vox audita est, quæ *ad coronam dilectum* invitavit. Enimverò lubens paruit. Orbe scilicet pererrato, restabat ut astra viseret;

viſceret; quam viam an illi juvenes inſiſtant, qui Gallias nunc & Italias petunt, tibi, qui hæc legis, judicium eſto. *Ex Surio.*

S. MAVRILIVS EP. 13. *Sept.*

MAVRILIO patria Mediolanum, parentes illinc nobiles, vitæ Magiſter D. Martinus fuere. Ab hoc & ſacerdotio & infulâ Andegavenſi condecoratus eſt, factumque calculo ſuo candidiſſima columba probavit capiti MAVRILII obvolitans. Mitto plurima prodigia. Vos qui animas, qui juventam curatis, ad unicum animum advertite. Parvulus, isque moriturus ſacro chriſmate firmandus erat. Dum ſacris MAVRILIVS pluſculum immoratur, emoritur ille. Nimirum hoc ſuum facinus Pontifex credere, non expiandum, niſi munere abdicato. Proinde ſe judice exul clam navim cõſcendit; lapſisque in mare, quas ſecum ferebat, templi clavibus, vovet non priùs patriam viſurum, quàm claves amiſſas. Mox trajecto mari ſervum ſe viro principi addicit hortumque colit: ille nuper Italiæ unicus floſculus. Iam annis omnino ſeptem totâ Europâ à ſuis quæſitus, Angeli demum indicio inventus eſt. Tot preces precibuſque miſtæ lacrimæ, redditæque à piſce, qui navim inſilierat, claves, & promiſſa

puero

puero à Deo vita, reditum tandem persuaserunt. Nempe primò omnium ad tumulum est itum, ubi unà Divus à precibus & puer à morte surrexit infulæ etiam hæres MAVRILII, cujus ultima moribundi ad astantes illa vox perhibetur, *cogitarent, quas gererent animas, pretioso ah! nimiùm lytro, Christi sanguine emptas esse.* O juventus Parthenia, etiam tu animo hæc volveres! Tantillo animas non venderes. *Ex Surio.*

EXALTATIO S. CRVCIS.

14. *Septembris.*

SI minùs bellare feliciter, certè prædari novit COSRHOAS, qui cùm captam toties Hierosolymam ipse etiam cepisset, prædam nimiùm quantum magnam Crucem Servatoris in Persidem asportavit. Doluit Christianus Imp. Heraclius spolia hæc Christianis detracta esse, & cælo auctore armis commune omnibus Christianis dedecus aggressus abolere, ternas copias COSRHOÆ totidemque Duces felici Marte devicit, fortissimè Christianis utpote pro signis suis dimicantibus. COSRHOAS dum fugâ Tigrim trajicit, socium regni filium minorem Mardesam sibi adsciscit. Id maximus natu Syroes impatienter ferens gemino parricidio & fratrem & paren-

parentem sustulit, pactusque regnum cum Heraclio pro cruce est stultissimus mercator. Hanc porrò Heraclius cùm imperatorio habitu fulgens eò ferre vellet, quò primò Servator tulerat, nec tamen, occultâ vi gradum morante, progredi jam posset, monuit Præsul Zacharias fastum poneret & aurum nimis animo onerosum; nescire crucem purpuram, nisi quæ de Christi sanguine ruberet, sed neque coronam nosse, quàm spinæ non ornarent. Aliter ergò triumphandum sibi esse intelligens Heraclius, nudus pedes & plebejam togam indutus facilè jam pedem promovit, & sublimem crucem loco suo & honori restituit. Hæc EXALTATÆ CRVCIS festa initia ajunt. Nego ego, & cùm bonâ pace Heraclii, ea Christo primitus adscribo. *Ex Brev. & Baron.*

S. AICHARDVS ABBAS.

15. Septembris.

INgens duellum matrem inter & patrem feliciſſimè AICHARDVS sustulit. Dum enim hic militiæ, illa Deo devotum vellet filium, hic pulchræ litis arbiter, ut ex æquo rem componeret, utrumque præstitit, & ad militiam abiit, sed religiosam & DEO sacram. In hâc cùm egregiè diu adversus Orcum depugnasset, & in fundo paterno victrici VIRGINI ædem, hoc

hoc est, propugnaculum sibi exædificassset, Dux demum nongentis monachis datus est. Inter fortia ejus facta memorant in fugam actum non semel hominum hostem, sive crucis telo, cùm arbore dejectâ obruere Christi milites vellet; sive aquâ lustrali, cùm hâc omnibus suorum cubiculis exegit. Post multas maximasque pugnas beatam vacationem tandem pro suis à DEO petiit. Annuit hic & Angelum bonum misit, qui post longam cum malo luctam bacillo mediam partem tam sancti exercitus signavit. Erat hoc rude emeritos donasse. Nam de morte & ipsi moniti, cùm quatuor dierum jejunio corpus curassent, & sacris omnibus se armassent, ultimum pugnarunt, eodemque die, vultu (ut victores scires) læto & præfulgido omnes cœlum triumphantes ingressi sunt. Sed & AICHARDVS tunc secutus est. Cur enim à triumpho Dux excluderetur? *Ex Grasio.*

S. EDITHA V. 16. *Septembris.*

FErax olim Divorum tellus Anglia, quàm eheu! degenerasti. sponte tuâ ferebas fructus olim, quos jam nō nisi gladiis sulcata, & sanguine rigata donas. Illos inter EDITHA numeratur Edgari Regis filia & Christi sponsa, cui amores suos primis annis devovit,

paranymphos novo more leprosos diligens, quos, quò deformiores aspectu erant, hòc formosiores & digniores se putabat; ut jam cælo id muneris ambiente, non dubitaret Angelus pauperem præ se ferre. Porrò in delitiis EDITHÆ Crux fuit, quam cùm pingere toties manu Dunstanus Antistes vidisset, pollicem prehendens nunquam tabo obnoxium esse jussit. Id quod posteà factum vidit Anglia, cùm à morte (quæ ut suavis esset, cantu suo Angeli fecerunt) trigesimo die mari, tum anno tertio decimo Dunstano spectandam se dedit, monuitque corpusculum tolleret integrum tunc etiã, si membra, quibus in molli ætate ad levitatem abusa esset, exciperet. Itum & inspectum monumentũ est, fidemq; fecerunt præter oculos, pedes & manus, omnia reliqua à tabo immunia membra. Sed & in dextrâ pollex à putredine fuit eximius. Quid? quod cùm miraculum Canutus Rex rideret, referato iterum loculo media sepulchro se extulit manumque injicere improbo paravit? Supplicem tamẽ & in gratiam recepit, & inter undas posteà servavit. Magni hæc olim Anglia miracula faciebat, pluris ego Angliam, si in vitam nobis EDITHAS revocaret. *Ex Gras.*

S. LAM-

S. LAMBERTVS EP. M.
17. Septembris.

LAMBERTVM Trajectensi mitrâ ornatum Theodoricus Rex in exilium expulit. Ille cùm in Monasterium Stabulense se recepisset, tum denique in patriâ sibi visus est vivere, exilium omnium miserrimum maximumque mundum ratus. Obsequio sancto fasces suos ita submisit, ut Abbatis imperio, sævissimâ hieme, sub cruce precando noctem transegerit, unico contra frigoris asperitatem cilicio armatus: sed hoc scilicet divini in pectore ignes propulsarunt, quos in reducis vultu splendor insolens prodidit. septimo abhinc anno cùm Pipinus Rex Trajectensibus Pontificē suum, Pontifici solium suum reddidisset, hic tum gratum se fore existimans, si regiæ famæ & saluti consuleret, liberrimis verbis ob pellicem Alpaida castigavit, hanc neque poculo neque alloquio, licèt multùm ambiret, dignatus. Ostendit etiam hæc, quid mulier irata & pellex posset; & germano adnitente Dodone, LAMBERTVM cum sociis obtruncavit. Sed & cælum iratum ostendit, quid contra impios posset. Et Dodoni quidem putrescenti humum etiam negatam scribunt: eum verò, qui Divo lethale vulnus inflixit, duello & fratrem

peremisse, & peremptum ab eodem fuisse; omnes denique scelerum socios aut mortuos illico esse, aut diu, hoc est misere, vixisse. Illud omnino memorabile, odium, quo infandos amores persequebatur LAMBERTVS, ab animo etiam in corpus demortui transisse, & cùm passim exanimi oscula ferret vulgus, arcanâ vi solas ab his pellices excluſas esse. Atq; hujus odii tam sancti hæredem te hodie LAMBERTVS vult, Mariane. *Ex Sur. & Graf.*

S. SATYRVS C. 17. *Septembris.*

AMbrosium in SATYRO vides. Nam frater hic illius fuit, non virtute modò sed vultu quoque & habitu corporis tam germanus, ut familiarium etiam oculos falleret. Et nescirent hi sæpiùs, quemnam ex duobus alloquerentur, nisi amor & vitæ morumque similitudo adeoque animorum consensus unum jàm pridem ex geminis fecissent. Erat porrò in SATYRO ea animi simplicitas, ut columbam; ea prudentia, ut serpentem; virtutum fragrantia tanta & copia, ut hortum jure dixisses. His ille præsidiis instructus rem fratris domesticam ita administrabat, ut pietas familiam duceret. Eripi sibi oculos credebat Ambrosius, cùm ex oculis SATYRVS abiret. Abibat tamen, cùm negotia id exige-

bant.

bant. Et ecce navim conscendit SATYRVS, sed non sine armamentis. E collo Angelorum panem suspendit. Mox venti insurgunt & fluctus navim expugnant. At SATYRO naufrago non commeatus, non vela, remi, malus, non anchora deest, omnia hæc adsunt in SS. Eucharistiâ. Illo succollante, quem collo ipse ferebat, emergit, &, Anathema templo ipsum Servatorem suum gratus donat. Credidit in portu se esse; & fuit, non tunc quidem, sed paulò post, cùm beatâ morte defunctus est. Verùm tunc naufragum Ambrosium lacrimis vidisses. *Ex ipso D. Ambros.*

S. HILDEGARDIS V.

17. Septembris.

NEscio quid de HILDEGARDE sentiendum, mundúmne deseruerit, an potiùs nunquàm fuerit in mundo; quippe IIX. annorum virguncula inter virgines sacras adlecta. Cælestia ab ipsis cunis videre habuit, nutuque hæc prodidit, quando sermone non potuit. Literas, quas nunquàm didicit, scripsit tamen, easque non suâ linguâ: atque ut cantaturam scires olim, quod canere alii desperabunt, carmen, jam tunc absque doctore scitissimè modulabatur. Vatum etiam sacrorum oracula fideique nostræ volumina

legebat & explicabat puella, ut ipsissimam seculi illius Sibyllam Bernardus laudaret, & in concilio Rhemensi Eugenius PP. probaret. Cæterùm visa cælestia morbus comitabatur fere continuus, qui castigabat scilicet timidam, quoties prodere hominibus monita cælo data negligeret; fuitque, cùm lecto affixam ita undique oppugnarunt dolores, ut cedere anima & velle deditionem facere jam jam videretur. Sed præsidio Angeli venerunt è Primipili Michaëlis cohorte, qui atros Genios unaque morbos omnes in fugam egerunt. Dum porrò vixit, mira egit innumera, lynceoque vultu ipsas cordis latebras inspexit, sensaque animi obtutu suo deprehendit. Funus illustravit iris gemina in cælo visa, hanc lux coronabat lunæ circulum referens, quem itidem crux ornabat, multiplici mox incremento innumera. Id miraculum super defunctæ domum descendit. Et ascendere nos dubitamus tam familiariter invitati? *Ex Surio.*

S. FERREOLVS MART.

18. *Septembris.*

ANnum à Christi ortu tertium supra trecentesimum victoriis suis nobilem fecit FERREOLVS, non tam militum quàm Martyrum antesignanus. Hostis, qui cum ei bellandum erat,

erat, atrox & verſipellis Criſpinus Procoſ: fuit, ut qui modò inſidias (blanditias) admovit, modò aperto Marte (tormentis) pugnavit. Vtraque vel elusit prudenter vel vicit fortiter FERREOLVS. Et poterat facilè pacem cum hoſte componere, ſi vel ſemel ſacrificaſſet. Sed maluit ſuum ſanguinem Chriſto, quàm vel alienum Diis improbis litare. Et jam tota agmina carnificum vicerat, cùm ferro oneratus in carceres triumphans abiit. Inde ruptis cæleſti ope vinculis per ſopitas cuſtodias & portas patentes ad Rhodanum evaſit, quem cùm Angelis ſuccollantibus transnataſſet, retractus à fugâ ultimam nobiliſſimamq; pugnam edidit. Nam capite D. Iuliani Commilitis objecto, juſſus eſt aut ſuam mutare, aut ſimilem expectare ſententiam. Ille charum caput amplexatus multumque diſſuaviatus, ſanguinem ſanguini, caput capiti, tumulumque tumulo ſociavit. Hunc ajunt multis poſt annis D. Mamerti operâ adapertum, FERREOLI & in manibus FERREOLI, Iuliani caput, utrumque integrum oſtendiſſe. Exemplo vel Græciâ Iudice ſupra omnes Pylades & Oreſtes amico. *Ex Sur. & Pet. de Natal.*

S. IANVARIVS CVM SOC. MM. 19. *Septembris.*

VIdit IANVARIVS Beneventanus Pont. flammam cælo lapsam caput Sosii Diaconi lambere. Eo prodigio excitatus accurrit, Sosiumque oculis & amplexu impeditum Martyrem salutavit, Martyr etiam ipse futurus. Etenim ad annum Christi CCC. XLV. à Timotheo in furnum tertio jam die succensum conjectus est. Nimirum qui puerorum olim inter flammas modulos mirati sunt, magis nunc inter easdem senem Cygnum IANVARIVM obstupuissent, cui, ut omnibus numeris suis constaret musica, voces suas Angeli junxerunt. Innoxium itaque ex equuleo suspendi tyrannus imperat. Sed vel omnibus laceratis nervis fortis tamen paruit. Iam cùm victorem victus ante currum Puteolos egisset, bravium scilicet speravit IANVARIVS. A cursu ad carceres reductus familiarem suum illîc Sosium reperit. Mox ad bestias damnatus virtute suâ omnes cicuravit, praeter Proconsi: qui cùm capitis sententiam in Divum pronuntiasset, oculis repentè orbatus, tunc demum errorem suum vidit, jamque propitium Numen sibi à IANVARIO oravit. Sed diceres omnem, quam bestiæ posuerant feri-

feritatem, in unum judicem coisse. Vix enim IANVARIVS lumen ingrato reddidit, cùm hic gladio illi abstulit. Aspexere tamen fidei lucem, quam videns videre respuit Timotheus, quinque millia hominum. *Ex Baron.*

S. EVSTACHIVS MART.

20. *Septembris.*

EVSTACHIVS olim Placidus (cujus vel nomen Romani Imperii hostes debellabat) dum feras sectatur, Christum inter cervi cornua conspicuũ habet, domumque nobile venationis spolium FIDEM portat. Ab eo tempore etiam Christiani Iobum suum habuerunt. Nam opes & familiam eversam mitto. Ab exilio exordior. In hoc conjugem impurus nauta sub oculis avehit, mox ipsos oculos (filios geminos) illum quidem leo, hunc lupus rapit. Iam ille tantorum nuper exercituum Imp. pecoris fit Dictator, classicum bubus canit, dux oves præit, baculo in lupos pugnat. Sed proditus demum à cicatrice, ad Trajanum iterum, ad exercitus ab aratro abducitur. Et vide mihi sis fortunæ ludum. Merent sub illo Agapius & Theopistus, quos dentibus ferarum opiliones olim excusserant, ipsissimi filii EVSTACHII; hi dum alter alteri pueritiam suam narrant, & repentè fratres se mutuò salu-

tant, audit hæc è vicino mater (cujus pudicitiæ Deus consuluit, impio nautâ extincto) & utrumque ad Ducem rapit, petitque, filios sibi vindicet. Hic insperato EVSTACHIVS pro se pronunciat, agnituſque & uxorem & filios sibi addicit. Victor deinde Romam ingreſſus ipſos in triumphum Deos ducit. Dum enim his ſacrificare renuit, ad beſtias cum ſuis damnatur, innoxius denique tauro Phalaridis includitur. In hoc mugire ipſum alii credebant, ſed ille fortunâ ridebat. *Ex Sur.*

S. MATTHÆVS AP. ET EV.

21. Septembris.

VIdit Iudæa hodie clarum inter pauca miraculum: Camelum ſcilicet per anguſtias acus ſe penetrantem. MATTHÆVS fuit, è prædivite Publicano impiger CHRISTI ſectator, cujus etiam vitam literis deſcriptam reliquit, maximam poſteris hæreditatem. In Æthiopiâ multa illi lucta cum Magis fuit, qui geminos aliquando in Divum dracones emiſerunt, ſed quos ille quàm mox cicures in loca ſola amandavit. Cum his monſtris etiam perfidia exulavit. Nam cùm inſuper filium regis demortuum ad vitam revocaſſet, permota hujuſcemodi miris Regni lõgè maxima pars CHRISTVM amplexa eſt. Sed cùm regnum adiiſ-

ſet,

set, qui Iphigeniam jam olim Deo desponsam copulare sibi sacrilegus pertentaret, MATTHÆVS quòd palàm impium procum damnaret, dum ad aram facit, securi cæsus ipse victima sacerdos cadit. Continuò Iphigenia virginitatis Patrono templum ponit. Hîc Rex non amore jam modò, sed irâ etjam ardens ignes Virginis ædibus subjicit. Sed iterum pro pudore Angelo è cælis & D. MATTHÆO pugnantibus, flamma ad tyranni tecta evolans vix locum dedit, ut cum filio se subduceret. Nimirum mors illi minimè sicca debebatur. Sui ipsius carnifex suum deniq; hausit sanguinem, qui alienum semper sitiverat, regnumque Iphigeniæ germano reliquit, sub quo (utpote Christiano) liberè jam colere Æthiopia MATTHÆVM cœpit, cui quidem nos illud palmarium dicimus, quòd purioribus undis primus non frustra Æthiopes laverit. *Ex Lipeloo.*

S. MAVRITIVS CVM SOC. MM.
22. *Septembris.*

VOcaverat ex Thebæâ legione jam semel iterumque ad supplicium decimum quemque Maximianus, cùm ita ad reliquos Dux MAVRITIVS, Libavimus milites hodie sanguinem nostrum, nondum litavimus. Sed bonũ factum! litabimus, ubi nostrum

noſtrum cum ſociorum cruore miſcebimus. Illos è cælo jam ſpectare vos, è cælo audiri credite. quid enim? erubeſcite. primus è nobis cælum ſubiit, quiſquis decimus cecidit. Proinde ſi viri eſtis, uni ſemper novem invidetis. Me non ducem putate, niſi ad mortem moriendo vos duxero; vos modò mortem triumphalem portam credite. Nimirum uno jam ore omnes Maximianum incuſare; quid tam parcè biberet, quem tam ſitiret ſanguinem? Indulgeret improbæ ſiti, quando ſibi tantundem ſanguinis in divite venâ ac ſociis bulliret. Si crimen eſſet DIIS non ſacrificare, crimen hoc omnium eſſe, cur pauci luerent, quod omnes peccaſſent? Itaque cingit omnis exercitus fortiſſimam phalangem, mactatque omnem; cùm ecce veteranus ſupervenit, clamat, fruſtra veteranum ſe dici, ſi præmia juvenes præripiant; fruſtra tot ſtipendia numerare, ſi nullam martyrii palmam. per emeritam denique ſenectam orat, ſequi ſaltem triumphantes in cælum. Thebæos liceret, quos præire tarda ætas prohibuiſſet. Et annuit etiam huic Maximianus, in hoc uno adverſus Chriſti cultores liberalis. Et profectò in nullis puto canis tam pulchrè vel ſanguis rubuit, vel laurus viruit. *Ex Surio.*

S. PHO-

S. PHOCAS M. 22. *Septembris.*

HOrtum PHOCAS dum vixit coluit. Horti pulcherrimam rosam ipsum non malè horti cultorem dixero, tunc præcipuè, ubi suo se sanguine rigavit. Cæterùm patria illi Sinope fuit, ferax olim philosophorum urbs, quibus quidem omnibus vel opum vel mortis contemptu certavit olitor noster. Etenim quidquid hortus ferebat, prudentiùs PHOCAS in miseros hospitesque, quàm ille olim in mare abjecit. Iam verò pro Christo moriens haud paulò elegantiùs Christianæ philosophiæ sanguine, quàm nostrates philosophi atramento, subscripsit. Sed audite vos qui fortiter declamatis, molliter morimini, in lectulis & mensis sapientes. Adsunt spiculatores, qui PHOCAM ad gladium quærunt. Tecto, mensâ hic ipse excipit, & hospitalitatis tesseram securus cum hostibus communicat. Intereà quærunt hi quis PHOCAS? ubi agat? quibus consiliis capi, necari possit? Nimirum ait PHOCAS hunc nulli æquè ac sibi notum, nec longè abesse, & verò postero die traditurum se PHOCAM sine turbis in manus ipsorum. Interim tumulum sibi parat suus pridie Vespillo, postridie proditor. Cohorruere satellites, & Iovem hospitalem reveriti, manus

manus hospitis sui sanguine lavare reformidarunt. Sed ille nullam aliam symbolam quàm cædem suam oravit. Accepit ergo hanc, & tumulo suo est conditus. Noverat jam, noverat resurgere flores terrâ obrutos. *Ex Sur.*

S. EMMERANVS M. ET P.
22. *Septembris.*

ORtum hoc sidus in Aquitaniâ est: luxit diu Bojariæ, sed nunquàm clariùs, quàm cùm occidit. Res in hunc modum gesta. Vta Theodonis IV. Bojorum Ducis filia, dum stupri consuetudinem cum Sigebaldo juvene cæterà nobili habet, ecce uterus intumescens scelus prodit, ipsa EMMERANO, dum patrem eum dicit, mortem parit. Landbertus enim Vtæ germanus scalarum radiis illigato manuum pedumque digitos, aures item nares que & quæ natura velavit, articulatim omnia præsecat, ernit oculos, linguam denique stirpitus avellit. Sed etiam sine hâc cũ loqueretur EMMERANVS, quid aliud loquebatur, quàm innocentem se mori? quid? Terra & illa quæ sanguinis imbres biberat, & illa quæ tumulum prima dederat, nunquàm non virenti cespite læta; aër qui ipsos XL. dies nefas flevit, quod homo fecerat; undæ Danubii & ipsæ cæli lacrimis exundantes, lampadum ignes, qui

qui in eâ pompâ, quâ Ratisponam sacra lipsana advecta sunt, inter omnes ventos pluviasque pertinaciter emicabant; mira denique alia innumera, an non totidem integritatis testes sunt ab omni naturâ submissi? Nec pro EMMERANO solùm, etiam contra EMMERANI hostes Numen pronunciavit. Correpti insaniâ carnifices. Vta Landbertusque exules, illa inter Italos, hic inter Hunnos perierunt, vindictâ in seros etiam posteros grassante, quorum omnium vel cita vel longa mors, hoc est misera vita fuit, ut ita non minùs diu, quàm sæpè moriens innocenti tyrannus parentaret. *Ex tom. 1. Bav. S. & to. 1. Annal. Boio.*

S. PROIECTVS EPISC.

23. *Septembris.*

NIhil jam novi, si laudes suas infantia in utero loquitur. Ita PROIECTVS noster gravidæ parenti visus est in somnis per latus nasci, & dextrâ lilium præ se ferre triumphans. Sensit certè patria (Forum Cornelii fuit) virtutis odorem & laudavit animum etiam lilio candidiorem. Ipse literis bonis imbutus Episcopo Cornelio adfuit, & cùm in stipem pauperum non nisi duo denarii supersessent, loculos vacuos tanto miraculo infarsit, ut in totius paupertinæ cohortis stipen-

stipendia suppeterent. Aliàs cùm tres hospites alii hospites riderent à carnium esu sibi temperantes, nec moniti ipsi à risu temperarent, collapsum repentè cœnaculum est, risu omnibus, præter tres, quos diximus, & PROIECTVM, emortuis. Subinde mortuus etiam Cornelius viduam insulam reliquit. Et tulisset hanc jam tunc ad PROIECTVM populus, nisi alterius ambitio præripuisset. Huic ipsi tamen optatam prædam mors intra XXV. dies eripuit, ut alter sibi delatam, cùm fatalem esse capiti non merenti videret, ultrò ad PROIECTVM remitteret. Tunc demum insula locum se dignum credidit nactam esse, quando non tam ipsa lilium, quàm lilium ipsam coronavit. *Ex Ferrar.*

S. THECLA V. & M. 23. *Sept.*

PRinceps earum virginum THECLA memoratur, quæ candidum animi pudorem martyrii purpurâ exornarit. Hæc à Magno Paulo fidem Iconii edocta, cùm ab ejus ore dies noctesque è fenestrâ penderet, facilè misso, qui et è primâ nobilitate fuit, sponso, Christo amores suos addixit. quam ipsam ob caussam cùm castitatis magister Paulus in vincula esset datus, gemmis omnique mundo muliebri distractis, aditum sibi ad eum mercata est, eas demum

mum gemmas æstimans, quas è Pauli ore legeret. Et vide in virgine Herculem. Capta cicuravit, quibus objecta fuit, leones; domuit, quibus alligata fuit, tauros: vicit undarum, quibus immissa est, monstra; triumphavit, quos conscenderat ignes, & flammæ, quæ nec Herculi pepercerant, virgini pepercere, ut sciant, qui castitatem eunt occisum, omnibus monstris insaniores se esse. Cæterùm tot victoriis inclita Seleuciam venit, ubi cùm ægris compluribus salutiferam manum porrigeret, Medici, quibus, quòd nullam jam lucelli spem viderent, oculi scilicet dolebant, in virginem infames adolescentulos armarunt. Hos lenones cùm fugeret, quæ nec leones fugerat, jam jam comprehendendæ sinum rupes discedens præbuit, clausæque castitati & asylon & tumulus fuit. Itaque qui pudori periclitanti non consulit, hunc ego etiam rupe duriorem dicam. *Ex D. Basil. & Metaphr.*

S. GERARDVS EP. MART.
24. *Septembris.*

GEnuêre Venetiæ GERARDVM magno suo honori; majori Vngariæ bono. Nam per hanc illi dum iter est ad sacras Solymæ terras, hospitem intercepit Rex D. Stephanus, & detentum amicâ vi genti Episcopum dedit.

Nihil illi post Christi honorem priùs, quàm Matris hujus cultus, quem toto regno magnâ animi sui voluptate, fructu hominum quàm maximo, disseminavit. Pietatis in MARIAM illud argumentum esto, quòd ante ejus aram nunquàm nōbinos ministros excubare voluit, qui thuris odore eam honorarent, & fumo tam pio proderent, quibus virginem castissimè ardebat, ignes sanctissimos. Adhæc nemo unus fuit, qui ab offenso veniam non exorasset, simul interposito Patronæ MARIÆ nomine orasset; ut jam nominis hujus characteres totidem calculos candidos dixisses, quibus omnes apud illum rei absolverentur. Iam ut corpus in virtutis palæstrâ exerceret, noctu silvas & ex silvis ligna petebat, leprosis interim in lectulo Episcopi vicem dormientibus. Hostibus, qui regi Petro regnum, quod Stephanus suâ morte illi in manus tradiderat, vi eripuerant, malam mortem, sibi optimam vaticinatus est & sanguine comparandam. Et verò anno MXLII. à globo impiorum cinctus, lapidibus primò est appetitus, sed quia innoxius hos scuto Crucis excipiebat, post currum eversum hastâ transfixus est, cùm pro parricidis suis Christi & Stephani exemplo è genibus peroraſſet. *Ex Sur.*

B. PVER

B. PVER CONSTANTINOPOLIT.

25. Septembris.

QVid hodie primùm miramur desipere hæreticos? jam olim barbatos horum Magistros & ferulâ dignissimos ad rudem pueritiam erudiendos cælum ablegavit. Ita Petro Fulloni, qui Eutychetis œstro afflatus unicam tantùm in Christo naturam, adeoq; mortalem DEVM somniabat, doctorem puerum multò antè providit. Nam cùm sub Theodosii Iunioris tempora terræ motu totus orbis, sed Constantinopolis potissimùm, VI. ipsos menses laboraret, præter nobilissima urbis ædificia tectaque & sacra & profana dejecta, animi insuper omnium ita sunt consternati, ut cum ipso Imp. suo Vrbs urbem desereret camposque habitaret. Illud tamē civium bono factum, quòd tellus sic mota mentes hominum non tam ad metum quàm pietatem movit. Ipse Theodosius Imp. in togâ privatâ sordidus & pedes nudus dies noctesque Superos veniam sibi ac suis orabat. Inter hæc PVER innocentulus turbine raptus sublimis sub omnium & ex omnium oculis abiit, comesque huic unâ vulgi vox Kyrie eleison ivit. Hora non amplius abiit, cùm eâdem viâ puer redit narratque quod à cœli Choraulis cantari audierat Trisagion,

Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortalis miserere nobis, aitque vetitum esse cæli consulto quidquam his addi. Simul legatione suâ perfunctus ad musicam suam moriens abit. Interea Patriarcha voluit, ut voces auditas repeteret terra, cantuque etiam ipsa cælo, quod provocaverat, responderet. Factum, & Trisagion cantatum terram firmavit trepidam; ut homines non jam certasse tantùm Superis voce sed tunc superasse videantur. *Ex Men.*

S. IVSTINA V. ET M.

26. Septembris.

AN hodie suum parentes faciant, nescio, olim parentum officium liberi etiam fecerunt. Ita IVSTINA à teneris annis Christianas leges clam edocta, docere easdem parentes cœpit. Et jam per matris ad pectus patris aditum sibi fecerat, cùm hunc nutantem jam in partes Christianas visus persuasum ipse CHRISTVS impulit. Itaque brevi post mortuus pater vitam in acceptis filiæ tulit. Cæterùm fuit è Parnasso nescio quis Aglaidus, qui oblitus virgines esse, quas colebat, Musas, impuris amoribus extremùm IVSTINAM deperibat. Sed Palladem scilicet castitatis Ægide contra omnes preces & minas armatam reperit. Irur ergo ad CYPRIANVM nobilem

tunc

tunc cum primis magum, & orco omnes amores contra IVSTINAM evocantur. Sed omnes faces incestæ, omnia tela unico crucis clypeo repelluntur, & totus Cupidinum exercitus ab unicâ fugatur Dianâ. Enimverò irasci hic arti suæ, sed multò magis artis magistro Cacodæmoni CYPRIANVS, & quia hic victum palàm se fatebatur, nuntium illi mittere; jamque libros & in libris Venerem Vulcano dare, ipse Christo & IVSTINÆ adhærere. Cum hâc in exilium, in carcerem, in equuleum, in bullientes à flammis sartagines, ad palum denique & secures ivit. Itaque quando hodie virgini IVSTINÆ, virum magum CYPRIANVM, hoc est oviculæ lupum junximus, an non aurea secula reduximus? *Ex Lipeloo.*

S. NILVS ABBAS. 26. *Septembris.*

OPtimè omnium post conjugis mortem viduam vitam NILVS egit, quando solus jam in locis solis egit. Sed quid dico solus, quando exempli socios complures, & Cryptæ Ferratæ Abbas imperium in Magnates & adeò Imperatores & Pontifices habuit? Nam ut alios taceam, Eupraxium Imperatoriâ præfecturâ superbum morbo curavit, & inter monachos adscriptum morte paulò pòst felici beavit. Alios

viros Principes quòd inventum monachi cucullum riderent, graviter objurgavit edixitque id fore, quod factum mox est, ut seriò hunc sed serò ante mortem essent petituri. Ipsum Ioannem XVI. Pont. & Othonem Imp. censoriâ virgâ notavit. Et ille quidem cùm videre errorem suum nollet, oculos amisit, hic pœnitentiâ ductus patrem sensit B. NILVM & manus hujus, in quas ille coronam unaque se & sua tradiderat, benè precantes habuit. Quidvis etiam Otho promittens, si peteret modò NILVS, illud audivit, nihil nisi animum Imperatoris ex toto imperio se petere. memor esset, quos orbis nunc adoraret fasces, Dictatori olim supremo submittendos. Hoc principibus, illud omnibus omnino proderit. Invisêre ad NILVM viri è primâ nobilitate iidemque literati. Sed ille inanes disputantium argutias exosus thesin legi jussit inexpectatam, Simeonis Emericolæ inquam visum, quo vix decimum quemque mortalium cælo asserendum affirmabatur. Cohorruêre adhæc omnium animi tunc. At nostri philosophi Heracliti omnes sunt, rident, nescio an tam feliciter decimandi. *Ex Baron. tom. 10.*

S. CAL-

S. CALLISTRATVS M.

27. Septembris.

SPectavit CALLISTRATVS Carthaginensis miles in avo suo patientem Christum. Inde est, quòd magna pati Christianum & ipse duxerit. Christianum verò se esse commilitonibus tunc prodidit, cùm inter preces assiduus pernoctavit. Debebat tam sanctas vigilias in milite laudare Dux Persentinus & militaribus donis ornare, sed ille pium vigilem equuleo, verberibus & testarum fragminibus laceravit; ita tamen, ut inter ea omnia tormenta canere etiam CALLISTRATO adlubesceret. Atque ut ne infacetè ceciniisse putes, capti modulis Delphini gemini, cùm culeo insutus & undis mersus esset, tergo Ariona suum exceperunt, & littori plaudentes reddiderunt. Eo miraculo permoti milites alii XLIX. cùm Christo nomen dedissent, vincti in mare præcipites acti sunt. Cùm enatassent rectius instruendi in novâ militiâ, denuò unà cum CALLISTRATO piscibus præda abjecti sunt. Sed vicere iterum undas, & victoriam cælum gratulatum est, quando coronã misit, quæ caput CALLISTRATI cingeret. Quid expectas? in carceres abrepti, cæsi omnes in frusta sunt. Et hoc nimirũ fuit, quod plebejâ morte defũgi

noluerunt. Iuvabat non integros, sed artuatim Christo perire. Nec poterant per minutas rimas exire; ampla ostia magna vulnera ingentes & militares animæ quærebant. *Ex Metaphr.*

S. ELZEARIVS CONF.

27. Septembris.

DVxit ELZEARIVS Gallus Comes Dalphinam. Dos rari pretii fuit, Virginitas, quam sacrosanctam uterque per omnem vitam habuit. Vidit hanc matrona à Superis laudari sub gemmæ figurâ, quâ utique nulla etiam VIRGINIS dextræ clarior est. Alia, omnium ordinum turmas legere Agni vestigia, & his signiferum præire ELZEARIVM; iterum alia decumbentibus in thalamo medium assistere & renidentem Christum conspexit. Talia nimirum virgo animus somnia alit. Iam familiæ suæ leges ELZEARIVS has fixit. *Sacris quotidie interessent: vitam castam agerent: post octavum diem animũ expiarent: post mensem Epulo sacro reficerent: antemeridianum tempus pietati, pomeridianũ labori darẽt: verbum vel impium vel obscœnum atro pane & aquâ luerent: vetito ludi genere omni se abstinerent: pacem non frangerẽt, fractam illico resarcirent: horam denique quotidie pijs colloquijs donarent.* Ipse quod irasci nunquàm vellet, jam non posse

posse credebatur; sed veriùs lædi non poterat, ut qui habitare in Crucifixi vulnere se dictitabat. Cæterùm quòd nescio cujus noxæ periculum adisset, Christus eum per totum carminis Davidici, quòd quinquagesimum numeramus, decursum, flagellis cecidit. quid hîc illi, qui ad peccandi pericula non eunt, sed currunt? Obiit demum mortem sub annum M. CCC. XXIII. cùm vitæ magistram, ut ipse Christus edixerat, MARIAM habuisset. Vestra vita Sodales, qui eâdem magistrâ gloriamini, dicite, cur est dissimilis? *Ex Surio.*

S. THIEMO EP. MART.

28. *Septembris.*

NAtus in illustri Bojorum familiâ THIEMO, & in sinu sociorum D. Benedicti educatus, literas omnes à primis annis imbibit. addidit deinde pingendi fingendique & cælandi artes. Tam doctũ mille artifex dæmon pænè fefellit, cùm fugam è cœnobio persuasit. Sed acceptam ignominiam reversus mox novâ victoriâ obruit, &, ut hanc probari à Superis scires, insequente nocte per somnum victori sibi deferri insulã Salisburgensem & Martyrum palmam vidit. Nec multò pòst moriens Gebhardus Pont. heredem THIEMONEM dixit. Sed involavit in hanc Pseudoepiscopus Berchtoldus,

qui pro Imp. Henr. contra Pont. Greg. ſtabat. Hic captivo THIEMONI ſpem infulæ auferre cum capite voluit. Sed aut exerravit gladius, aut duriorem ſe cervicem deprehendit. THIEMO modò palmam prehenderet, facilè infulam miſſam facturus elapſus è carcere Hieroſolymam unà cum Guelfone petiit. Sed à Turcis captus, cùm ſtatuariam artē profeſſus eſſet, juſſus eſt truncum & deformatū Mahometis ſimulacrum ſplendori priſtino reddere. Hic THIEMO malleum aliaq; artis inſtrumenta petere; mox, ubi hæc ad manus fuêre, celebre & oraculis illuſtre idolum in mille alias partes deformare, nunquàm doctiùs arte ſuâ uſus. Nec præmium artifici ſuo defuit, ſcuticis toxicatis cæſo, omnibuſque membris trunco venter diſciſſus baculoque implexa ilia ſede ſuâ cum corde evulſa. Reliquit tamen opus immortale poſt ſe & quale nullum Praxitcles. *Ex Bavar. Sanctâ.*

S. WENCESLAVS MART.
28. *Septembris.*

DIſparis educationis diſpares exitus vide. Erant WENCESLAVS & Boleſlaus germani fratres, Bohemiæ uterque Dux, ſed illum avia Ludmilla ſanctiſſima matrona, hunc monſtrum mulieris Drahomira mater eduxit. Nempe uterque mores nutricis imbibit. Fratres nega-

negares, tam iſte pietatem oderat, tam ille amaverat. Ille divina humanaque omnia ſuſque deque habere, hic verò nudis pedibus ſummâ hyeme templa obire, & facienti Sacerdoti miniſter adeſſe. Oſtendit cælum, gratum ſibi eſſe, hominem iis muniis aſſueſcere, quibus cives ſui Angeli delectarentur. Cùm enim in Radiſlaum moveret WENCESLAVS parcus ſanguinis ſuorum, ſed prodigus ſui, hoſti duellum obtulit, enſiculo brevi ſuccinctus, ſed benè loricâ è cilicio & cruce armatus. Adeſt ille totus ferreus haſtâq; ingenti & machærâ timendus; verùm pugnam ſibi non cum homine eſſe, ſed Angelo videt, qui perterritum ad genua WENCESLAI cogit deſcendere. Quin Otto etiam Imperator cùm comitia haberet, inter Angelorum manus ingredi aulam WENCESLAVM vidit, comitatu profectò ipſi etiam Imperatori invidendo. Tandem Drahomira blandis verbis ad ſe invitatum per Boleſlaum in menſâ obtruncat. Sed parricidium novercæ matris, neque ipſa quidem Styx tulit; curru quippe vectam cum omni comitatu (ſi modò aurigam excipias, qui ære campano excitus ad aram accurrerat) vivam abſorpſit, utique non levem terram habituram, cui viva tam gravis fuerat. *Ex Surio.*

S. CHA-

S. CHARITON CONF.

28. Septembris.

Sic persuasum habeo, uti dedecus plenum ignominiâ civi Romano fuit, ita plenum gloriâ facinus Christiano fuisse, ad tribunal cædi. Cui enim CHARITON nobilis Iconii civis obtorto collo in jus iniquissimum raptatus exultavit etiam gaudio, cùm in crucis formam extensus flagris cæderetur barbarum, & facibus ustularetur miserandum, nisi quòd uni Scevolæ Romano invidiam facere omnes Christiani vellent, docereque nullas honestiores cicatrices esse, quàm pro Christo à tyranno acceptas? His plenus miles noster in carcerem detrusus est. aperuit tamen hunc, quæ vitam clausit impiam Aureliano mors impia. Ergo liber CHARITON ut Christi vestigiis insisteret, instituit Ierosolymam petere; sed interceptum ex itinere prædones in antrum suum abducunt, ignari à captivo se spoliandos. Etenim cùm palantibus illis serpens haustum libasset, mortem omnes sub adventum biberunt, & è vinculis CHARITON Angeli operâ exemptus spolia omnia prædonum prædam pauperum fecit. Inde jam animis insidias struere CHARITON, & ex urbe socios vitæ plurimos in silvas pellicere, jamq; ascetería

terna

terna condere, verbis, exemplo tenere. Post hæc denique placuit rupem conscendere (per solas scalas aditus erat) indeque velut ex arce suis advigilare. Fons quoque cùm deesset, lacrimis hunc mercatus est. Denique cùm ad suos undique convocatos pro virtute verba faceret, dixit & vixit. *Ex Metaph.*

S. LIOBA ABBATISSA.

28. *Septembris.*

LIOBA est, nobilis cum primis & Deo dicata virgo, eademque virginum multarum mater. Et hanc cùm Germaniam percoleret D. Bonifacius ex Angliâ in auxilium evocavit, ut novo Parthenoni Bischofsheimensi antistes præesset. Vitam vixit, quam rebellis cœlo Angelus invideret homini. Inde cùm labe nullâ posset, siniſtris rumoribus famam vitiare virginis aggressus est in hunc modum. Muliercula stipe victitabat, quam in dies singulos virginum asceterium porrigebat. Hæc cùm prolem extra thori leges enixa esset, crimen mergere cum partu in rivo voluit, qui cœnobium proximus alluebat. Sed non eluerunt aquæ facinus; prodiderunt, & in suspicionem cædis ad populum totum virginum Collegium vocarunt. Hîc LIOBA in auxilium Superos passis manibus tam diu vocare, dum Davidis omnia car-

carmina percurreret. Inde cœnobii muros circumlatâ cruce lustrare. Neque refugit patrocinari cælum. Sceleris conscia mulier à dæmone correpta ultrò se stitit, & crimen fassa innocentes omnes absolvit. Porrò LIOBÆ de Deo illi fuère sermones, ut hos Imperatoriæ Caroli M. & conjugis augustissimæ aures sitirent. Miris etiam post mortem plurimis, multis etiam in vitâ claruit. Inter hæc illud memorandum, quòd tempestatem ultima minitantem urbi crucis signo fugavit, CHRISTIQVE & MARIÆ nomine omne cælum serenavit. Eo verò ad geminos soles cur non nubes fugerent? *Ex Surio.*

S. MICHAEL ARCHANG.

29. Septembris.

MICHAELEM vides Angelorum bonorum omnium Principem, malorum omnium domitorem. Numinis ad mortales principem legatum, horum ad cælos ductorem fidissimum, operumque æquissimum libripendem. Tam benè itaque de se merito Christiana Respub. jam olim trophæa, aras & templa statuit. Nam ut montem Garganum, cujus alibi mentionem fecimus, hîc taceam, D. Joannis Apostoli ætate MICHAELIS nomen, quòd salutiferas in hominum

minum usum aquas eduxisset, apud complures populos celeberrimum fuit. D. etiam Autbertus sub annum Christianum DCCIX. ita jubenti MICHAELI ædem in rupe, quam mare undique alluit, exædificavit. Imp. deinde Constantinus, cùm ejus auspiciis hostes suos omnes devicisset, gratitudinis monumentum splendidissimum templum posuit, cujus exempli sui hæredes viros deinceps Principes permultos, sed nostrâ potissimùm tempestate habuit. Vidit certè Bavaria in eam magnificentiam sacra D. MICHAELI tecta exsurgere, ut aut has ædes terra dignas aut nullas habeat, quas cæli Princeps post cælum incolat. Quamvis si verùm loqui velimus, non tam Angeli nobiscum, quàm nos secum habitare percupiant.

S. HIERONYMVS D. ECCL.

30 *Septembris.*

FVit HIERONYMVS natione Dalmata. Mundum pænè omnem cùm lustrasset, neque usquam hic arrideret, pedem extra mundum tandem posuit, hoc est, ad Anachoretas transtulit. Hîc dum itenridem profanos adhuc scriptores lectitat, evocatus ad divinum tribunal quis sit? rogatur. Respondet Christianum se esse:

esse : at negat judex, Ciceronianũ esse dictitans, nõ Christianum; simul mendacii convictum cædi tamdiu imperat, dum vitæ emendationem HIERONYMVS, cælites vadimonium spondent. Et certè amplius quid fuisse quàm somnium sparsæ passim per omne corpus plagæ loquebantur. Quid jam mirum, si exinde, quidquid demum ageret HIERONYMVS, auribus tuba illa fatalis obmurmurabat, oculisque vindex ille judex oberrabat? Porrò in more positum habuit, cùm orcus incursaret, ad Iesu pedes confugere, hos longis jejuniis multisque lacrimis mollire, infesta interim cogitationum agmina assiduis saxorum ictibus è pectore propulsare, tam dulci victoriæ fructu, ut quandoque sublatum in cælum se putaret, qui mersum modò imis se inferis credebat. Interim etiam dum vixit, Doctorem suum in HIERONYMO orbis Christianus coluit, hostem verò hæresis extimuit. Ipse vitam denique ibi clausit, ubi ordiri Deus infans voluit, magnus heros, ut cui in tumulum Christi cunæ cesserunt. *Ex vitâ & eiusd. ep.*

S. GRE-

S. GREGORIVS ARMENIVS EP.

30. *Septembris.*

GREGORIO huic noſtro patria cognomen Armeno fecit. A Tiridate rege ſuppliciis, quantis vix ullus alius martyr, exercitus duravit tamen, inter mille mortes nunquàm mortuus. Darem catalogũ cruciatuum. ſed non capit hos ſcheda hæc : totum illi librum vitæ implent. Tibi hoc ſufficiat, Lector: non ferenda tulit: non dicenda nobis fecit. Itaque victor in omnibus pugnis demum in ciſternâ altitudine ſuâ & fœtore horridâ ipſos annos X. & IV. triumphavit, cùm annonam diurnam panem unum matrona vidua ſubminiſtraret. Inter hæc Agni auſpiciis in Armeniam advenit totum virginum agmen. Ducebat Gainna antiſtita : formâ verò inter omnes eminebat Ripſimis, cujus cùm caſtitatem oppugnatum iret Diocletianus, fugit ſcilicet illa, vincere docta Parthorum more. Sed Tiridates rex non minùs Diocletiano in virgine dictâ periit. Offendit tamen in Amazones, vitam eripere potuit omnibus, Chriſtum ſponſum ne uni quidem, quamvis nec illud impunè. Audi enim quiſquis cum Vlyſſe Circæam non fugis Venerem. Tiridates, Deo ſic volẽte, cùm animum humanum jam nuper exuiſſet, nunc

corpore etiam in porcum abiit, mundoque non fictum Elpenora spectandum dedit. Sed neque fetas priùs posiuit, quàm ex cisternâ extractus Gregorius cruces templaque Christo, &, quod caput est, populũ sacrasset. Tum enim & rex sordes posuit & sacro lavacro lotus cum hominis schemate mores etiam humanos recepit. Mirabantur tunc hominem in porcum migrasse. magis ego miror familiare hoc nobis miraculum & quotidianum admirationi non esse. *Ex Surio.*

OCTO-

OCTOBER.

S. NICETIVS EP. 1. *Octobris.*

NICETIVM priùs cælum ad Sacerdotium, quàm Pont. destinavit, quando natus jam tunc Sacerdotale capitis decus coronam gestare visus est. Hanc ampliùs deinde infula Trevirensis exornavit, quam ubi illi Theodoricus rex decrevit, nescio quid grave cervici suæ tertiùm incumbere sensit; credo ut cum illo scirent omnes Pontifices, Infulam non tam ornamentum capitis quàm onus esse. Sed onus hoc pares humeros in NICETIO invenit & contra Reges etiã fortes. Et evenit, ut cùm aulæ assecias à sacris prohibitos templo Theodobertus rex nollet excedere, homo à dæmone infestius uti virtutum NICETII, ita scelerum regis longum catalogum palàm recitaret, ut jam Rex non illos modò, sed omnes omninò exesse templo percuperet. Cesserunt igitur illi ex æde sacrâ, mox dæmon ex homine etiam. Sed & in ipsos reges non semel fulmen sacrum vibravit, neque exilio neque adeò morte intentatâ absterritus. At urbis servatorem & civium esse tunc patuit, quando grassante gravi lue mali genii illas voces auditi sunt loqui: facessite hinc socii, quando pro urbis alterâ

portâ D. Eucharius, pro alterâ D. Maximinus, pro totâ urbe medius NICETIVS excubat. Quid? quòd Christus è turri conspicuus spectacula fecit NICETIO, & in scenam omnes ordine Gallorum reges produxit. Quid spectatorem tunc fecisse NICETIVM credis? ego uti in Tragicocomœdiâ fieri assolet, nunc risum, nunc lacrimas credo dedisse. *Ex Surio.*

S. BAVO CONF. 1. *Octobris.*

ALiam aulam BAVO cum conjuge, aliam hâc demortuâ habitavit. Illa talis erat, qualem vetus nobilitas & è principe Francorum sanguine origo commendabat; hæc qualem cælum laudat, quercus primò cava, mox cella hoc angustior quò angustior. Sed si illam priorem plures homines, hanc ultimam plures Angeli frequentarunt. Auriga verò, qui ad hujus ædificium lapides convehebat, quas diras BAVONI imprecatus est, ipse sensit, cùm à dæmone ex equo, à rotis equorumq; calcibus vitâ ejectus est. Sed BAVO ut sanctè se vindicaret, vitam reddidit. Intereà evenit ut in servulum offenderet, quem olim in alienam servitutem vendiderat. Veniam igitur oraturus supplex dominus mancipii pedes prehendit. Nec priùs expiatâ hanc noxam credidit, quàm domini tergum serviles

manus

manus virgis immaniter laceraſſent. Addidit alterum ipſe ſupplicium compedes, quibus lubens volens libertatem ſibi ademit. Ita ligatus vicit tamen quoties cum dæmone fuit (& ſæpè fuit) pugnandum. Victorem coronavit crux cælo delapſa, & caput multo ſplendore ambiens, quam ille ita ſalutavit: *Agnoſco gloriosæ militiæ meæ ſigna.* Morienti Angeli, imò Chriſtus præſto fuit. Certè ſuprema verba BAVONIS illa feruntur: *Chriſto adventanti quid ni obviam exis anima? Ex Surio.*

B. FRANCISCVS BORGIA C.

1. *Octobris.*

NOn priùs FRANCISCVS patrem aut matrē quàm IESVM & MARIAM balbutiens ſalutavit. Puer vel facientem vel dicentem Sacerdotem æmulatus eſt. Iuvenis gynæceum non niſi cilicio armatus adiit, reputans ſe toties hoſti loqui, quoties fœminæ. Iam Gandiæ Dux & Gothalaniæ Prorex, pervetuſtum familiæ morem annuum patronum ſortiendi in menſtruum vertit, eumque in Societatem poſteà, & Marianos cœtus invexit; ipſe tunc patroni die pauperes menſæ ſuæ miniſter adhibuit. At verò cùm illud formæ miraculum (Iſabellam Auguſtam) in Sandapilâ attentiùs conſideraſſet, honorum titulos ut certiſſima

mortis spolia ultrò abjecit, & in Societatem IESV (cui universæ deinde præfuit) se abdidit, dicere abhinc solitus, tum vivere se cœpisse, cùm desiisset Ilabella. Corpus tam durè habùit, ut duplicari jam & indumenta & cutis possent. Ad Purpuram non semel oblatam tam erubuit, ut alii ad hujus repulsam solent. MARIÆ, quam D. Lucas depinxit, effigiem primus æri incisam spargi per omnem orbem curavit. Hanc cùm aspiciebat, *Mihi*, ajebat, *Virgo hæc onus gestat, mihi lac MATRIS, mihi FILII bullit sanguis.* In vitam suam inquisivit horis singulis, reum ad Sacerdotis pedes bis quotidiè se egit, quin neque voce neque literis alium se quàm *Franciscum peccatorem* prætulit. Sed talem peccatorem anno M. DC. XXIV. Vrbanus VIII. Pont. Beatum dixit. *Ex vitâ.*

S. LEODEGARIVS EP. M.

2. Octobris.

NEmo pulchriùs in hostem suum, quàm Pont. Augustodunēsis LEODEGARIVS movit, ut qui huic cum sacris è templo signis obvius ivit, victoriam ratus sub his vinci. Captus itaque tunc demum Christianâ se libertate potitum credidit. Carcerum tenebris abditus igne è cælo misso resplenduit. Oculis orbatus primùm Martyrem

rem se esse vidit. Nudipes per testas & aspera saxorum fragmina jussus ambulare, currere etiam ad tam optatam metam gestiit. Labiis & linguâ multatus, sine labiis tamen & linguâ facundus ad concionem dixit. Cæsus denique securi in novos animos surrexit, horamque totam victor post mortem stetit, nec nisi à speculatore impulsus cecidit. At non tam felici morte cædis auctores defuncti sunt. Nam & carnifex, de quo dixeramus, à malo genio correptus in vindices flammas se ipsum immisit, mox in majores alias mittendus; &, qui cædem imperaverat, Ebroinus Regiæ aulæ præfectus, gladio, quem in innocentem strinxerat, ipse nocens occubuit; & demùm, qui tumulum martyris impiè calcavit, Divumq; sine miraculis injuriosè compellavit, in ipso vestigio, moriendo mendacem se fassus est, & jam miracula patrare LEODEGARIVM si non aliis, certè sibi credit. *Ex Sur.*

S. IOANNES CHVZVBITA CONF. *3. Octobris.*

NOn aliud altiùs in hostem infernum vulnus descendit, quàm quod à demissi animi dextrâ venit. Miserat ad IOANNEM CHVZVBITAM Anachoreten alter Anachoretes Ananias nescio quem à malo genio insessum,

Hunc vix ita noſter compellavit: (Eja cedere impure te hoſpitio nō tuo, non ego ſed Ananias jubet) cùm verba hæc plena animi demiſſioris jam dudum exoſus fugit ocyùs hoſtis ſuperbus. Et pepererat fama miraculi hujus IOANNI Pontificatum Cæſarienſem. Ille tamen mox iterum urbem cum ſilvis ſuis mutavit, ingens onus inſulam ſe abjeciſſe exiſtimans. Secutus Divum ruſticellus filium itidem ab orco agitatum in ſportâ è tecto ſuſpendit, & ecce arrogans iterum pulſus eſt inquilinus. Ergo igitur, ut ultum hic iret dolorem ſuum, IOANNEM præcipitē è monte egit. Sed qui caderet humi ſemper repens animus? riſit ſcilicet veteratorem altiùs longè olim cadentem. Porrò ſub ultimos vitæ annos, cùm IOANNEM cupido cepiſſet Martiani viri integerrimi viſendi, nec tamen ob catenam, quâ ſe ipſe ad carcerem ſuum beatum damnaverat, egredi antro poſſet; eodem tempore Martianus ipſe inter famulas cælitum manus delatus adfuit; quo abeunte, cùm animo ſuſpicio præſtigiarum ſuboriretur, altero miraculo ruptæ compedes facultatē dedêre ſpecu prodeundi, iterumque Martiano loquendi. Ad extremum carnis etiam vincula exuit anno ſuprà quingenteſimum, vigeſimo ſecundo. *Ex Menæis.*

S. FRAN-

S. FRANCISCVS C. 4. *Octobris.*

HIc vir, hic, FRANCISCVS est, sanctioris spes altera Romę & qui unà cum altero Atlante Dominico lapsurum orbem firmavit. Mercator adhuc fœnus facere etiam apud pauperes scivit, neque unquàm pluris vendidit sua, quàm cùm gratis dedit. Evocatus in somno ad arma cruce insignita cùm novam militiæ tesseram non agnosceret, ab ipso Crucifixo est edoctus. Ducem itaque nudum Christum secutus, primam pugnam (uti ferè amat fieri in hoc sacro bello) cum patre habuit. Et vicit avaritiem paternam, cùm non tantùm omnibus bonis, sed etiam vestibus se coram Antistite exuit, illis verbis hostem prosternens: *Patrem hactenus te dixeram. Nunc denique nihil intercedit, quin verius dicam, Pater noster qui es in cœlis.* Quis credat? Sic nudus tum demique armatum se probè credidit, & scriptis sociis orbem expugnavit, expugnatum, si agnoscimus, paupertate suâ ditavit. Porrò animi candorem in viro, scis Lector, nives probarunt, in quas se abjecit, & miratæ puritatem sunt undæ, quibus calorem improbum mersit. De animi ejus submissione quid dicam, & quo DEVM ardebat amore? Seraphinis à cælo sociatus, & in sede Angeli, quem superbia inde exturbârat,

rat, locandus, ultimum se mortalium sed inter sceleratos principem dixit. Mariæ addictum fuisse ille non dubitabit, qui noverit, quæ gaudia in ejus æde (de Portiunculâ dixerunt) abstulit. Sed frustrà sum. Herculem ego in hâc digitali tabellâ non pingo. Vin' compendium lector viri? Totum Christum in Francisco videbis, si vulnera ejus inspicies. *Ex D. Bonav.*

S. THERESA V. 4. *Octobris.*

QVid, heu! quid cum prætextatis verbis tibi prætextata malè turba? disce, ejà infantia rectè vel ab infante THERESA fari. *In æternum! in æternum! in æternum!* ah quoties balbutiens clamitavit. Nos scilicet puerilem senectam, non senem æternitatem in animo & linguâ gerimus, diserrimi infantes. At THERESA parvula cum parvulo fratre domo paternâ aufugit, ad Mauros abitura & brevi morte longam æternitatem auspicatura. Vivere tamen Deus illam, & ut viveret, quæ ferè mors est liberorum, mori matrem voluit. Illa Matrem vicariam cælo MARIAM advocavit, nunquàm abhinc orba futura. MARIA porrò filiæ suæ sponsum Filium conciliavit, quando ex sanctioribus amoribus Seraphinus ales cor THERESÆ terebravit. Ipse amor hominum Christus, quò certiùs illam

illam sauciaret, sua vulnera dilectæ impressit, occulta tamen, ut ferè solet amor. Adfuit deinde sæpè sponsæ, nunc cruce pro more chlamydatus, nunc spineâ, quæ illum maximè decet, corollâ ornatus, nunc qualis mortem triumphavit, conspicuus. Arrha ab eodem datæ gemmæ quaternæ & pendulæ è Rosario Cruci additæ, Dos verò omne cælum: cujus opes cùm quandoque THERESÆ CHRISTVS ostentasset, *viden'*, ajebat, (tute tibi lector dictum puta) *quantis se bonis peccatores spolient?* Sed & veste nuptiali cùm Ordinem, quem Carmelitarum dicimus, restauraret, Virgo MATER & VIRGINIS SPONSVS IOSEPHVS cælo allatâ exornarunt, ut nihil jam ad nuptias deesset, nisi quæ facem præferret, anno M.D.LXXXII. mors beata. *Ex vitâ.*

S. MEINVLPHVS C. 5. *Octob.*

VIx MEINVLPHVS illa Christi verba audierat: *Vulpes foveas habent & volucres cæli nidos, Filius autem hominis non habet ubi caput reclinet*, cùm apud se constituit non solùm Christo locum in animo suo facere (ubi enim ille libentiùs nidularetur?) sed & templum ponere. Circumspicienti aream, delapsa cælo in silvas lux & cervas inter Crucem cornu præferens cervus signavit. Eo igitur in loco Deo & virgi-

virginibus sacris domicilium, sibi tumulum struxit, cui cùm mortuus inferendus esset, ecce magnâ VIRGINE volente, tam diu vitæ restitutus est, dum res templi & cœnobii componeret. Multò pòst apertus suâ sponte tumulus cymbalum ostendit, quo divus in sacris Minister uti solitus erat. Hoc deinceps, quoties virgo ex asceterio moritura erat, sonitu suo mortis insidias detexit. Ipse Divus bis visus in somnis, bis è vitiorum veterno excitare clientem, qui à cubiculis illi fuerat, laboravit. Sed ille in utramque aurem dormivit. Ergo tertiùm adest, & multis objurgans, quòd mortis æternæ reus dormiret tam altùm, visionis non vanæ argumenta vaticinatur. Hîc demum experrectus alter & barbam sibi evulsam sentiens credere monenti, resipiscere, ad templum MEINVLPHI properare, & cùm illic rudis antè & nec primis literis tinctus subitò Latinæ linguæ peritiam accepisset, aræ ministris vel ideò se faciliùs sociare, quòd attonsus jam à somno esset. *Ex Sur.*

S. BRVNO C. *6. Octobris.*

QVo tempore D. BRVNO Lutetiæ Parisiorum ingeniũ bonis artibus excoluit, vir è vitâ excessit princeps inter literatos, quique virtutis existimationẽ longè maximam post se reliquit.

Sed

Sed eheu! quantũ aberratis mali judices hominum oculi! Dum justa persolvuntur, ad illã canentis vocem: *Responde mihi*, ecce tibi è capulo se defunctus tollit, & cum gemitu, *Iusto*, inquit, *Dei iudicio accusatus sum*; mox postridie, *Iusto*, exclamat, *Dei iudicio iudicatus sum*; demùm tertio die tertiũ è feretro fulmẽ auditur, *Iusto Dei iudicio condemnatus sum*. Enimverò plus quàm tragica hæc catastrophe omnes movit; at BRVNONEM eò permovit, ut non modò umbram hanc hominis, sed ipsos etiam homines fugeret. Atque hinc illa sanctissimi viri & omnium, qui Ducẽ hunc sequuntur, frequens in silvas fuga, hinc illud in omnibus lugubre silentiũ, ille pallidus in vultu color, ut interfuisse tristi spectaculo in BRVNONE omnes posteros credas. Sed benè morũ candidissimorũ cygni homines fugiunt cum Superis acturi, benè nunc tacẽt, cantaturi tunc, cũ flebunt alii morituri. Iam ipsa *Dei Mater* æternã illis tutelam admisit, si illi, quod diurnum VIRGINIS officiũ dicimus, quotidiè persolvãt. Pulchra profectò cõditio, & quã meritò ambiant tam pulchrè candidati. Quid illud? quòd Numẽ fugã è mundo BRVNONIS sociorumq; VI. totidem S. Hugoni stellis significavit? Nempe, numerum stellarum augent, quotquot ad BRVNONIS partes accedunt. *Ex Surio.*

S. MA-

S. MARIA DE VICTORIA.

7. Octobris.

IO! hodie, io! clama, triumphe! quisquis VIRGINI faves VICTRICI. Agebatur annus post VIRGINEM parientem supra millesimum & quingentesimū septuagesimus primus, quando Pius V. Pont. Max. contra Turcarū vim metumque belli societatē cum Hispaniarum Rege & Venetorum Republica feliciter iniit. Adornata itaq; classis est, & Ioanne Austrio Duce hosti plenis velis ac animis obviam est itum. Mox nostris triduano jejunio & Sacramētis Ecclesiæ probè munitis, classicum DEI & MARIÆ nomen cecinere; tunc verò omnibus viribus certatum est, eo ipso tempore, quo, quas Rosarii vocant Sodalitates, de more supplicationes ad castissima VIRGINIS pulvinaria per totum orbem instituunt. Nec frustrà. Stetit nostrâ ex parte ACIES ORDINATA, & cum hâc nobis etiam venti militarunt. Proinde horarū quatuor nec ampliùs spatio parta memorabilis ad posteros victoria est. Cæsa etenim cum ipso Duce suo barbarorū millia triginta, in libertatē Christiani asserti ter mille, quadringenti octoginta & sex. Naves captæ nonaginta suprà centum. Octoginta vel flāmis vel undis haustæ, fugâ non nisi XX. elapsis. Tormenta in prædam

dam cessere majora sedecim supra centum, minora verò ducēta, quinquaginta & sex. Atque hoc est, quòd Opt. Pont. de victoriâ divinitùs edoctus triumphũ VIRGINI decrevit, quotannis iterandum, quodq; non pauci è victore exercitu hostilia spolia ex voto ad Arã Lauretanam suspenderint. Fatale nimirum LVNÆ est ad VIRGINIS pedes abjici. *Ex Io. Gab. in vitâ Pii V. & Pet. Spin.*

S. GEROLDVS M. *7. Octobris.*

GEROLDVS à puero pietatem Ducem secutus facilè ad ipsa adyta virtutis penetravit, multas tamen identidem pro castitate pugnas pugnavit, vincendus, nisi aliis armis, quàm nunc amat adolescentia, usus fuisset. Nimirum hodie nativâ in galeâ suâ tam molliter cristata frons ictus Cupidinis eludet? in thorace tam vulnerato non minùs lacer animus tela improba repellet? tot vincula etsi serica, vincula tamen, fugam in hâc luctâ tam laudatam promovebunt scilicet? Aliter GEROLDVS noster pugnavit. Ille fame hostem obsidere, ille animum precibus, pectus cilicio, manum flagello obarmare, toties victor, quoties cæsus, & aversis vulneribus nobilior, quàm adversis Romanus: quæ ille tunc potissimùm non horruit, cùm inter pias commentationes cæsum Ducem

ob

ob oculos Christum posuit. Has victorias cùm per Hispanias & Italias circumtulisset, jamque Palæstinam etiam meditaretur, militem suum Superi ad triumphum evocarunt. Etenim cùm pagum Cremonæ vicinum transiret, latrones duo, quò in insidias pertraherent GEROLDVM, litem ex composito adsimularunt. Hic nempe, quo digladiantes dirimeret, illicò accurrit. At illi jam dudum in mortem innocentis amici caduceatorem suum multis plagis confecerunt, interque silvas abdiderunt. Sed excivit urbem urbisq; Pontificem æs campanum suâ sponte sonans, & ut Martyr faciliùs reperiretur, prodigiosa lumina cælum accendit. *Ex Ferrar.*

S. OSITHA VIRG. *7. Octobris.*

QVantum, ô parentes, educatio præstat! quantum, ô liberi, quibus cum vitam à teneris societis, interest! OSITHA regii sanguinis in Angliâ puellâ in Parthenone non profano sed sacro educta, quantum splēdoris coronæ Anglicæ conciliavit! Et verò jam tunc prodidit cælum, quàm curæ illi sit juventus probè instituta & majoribus suis morigera. Missa OSITHA cum libro trans pontem, & turbine ab hoc dejecta, undis hausta credebatur. Sed Angelorum præsidio, tertio die prodiit nun-

nunquam mergenda innocentia. Sub hæc in thori societatem à Rege Sigero invitatur. Sed dum Rex venatur feras, virgo ut Cupidinis retia effugeret, binos Episcopos advocat, & ab his velata in Christi nuptarum numerum transit. Indoluit Rex; sed quòd Deo nollet rivalis esse, potestatem fecit è suo thalamo, in Christi, hoc est cœnobium transeundi. In hoc ne Regiæ sponsæ purpura deesset, ferro à Danis pro fide cæditur. Memoratur verò funus suis non alienis pedibus ambulasse, & caput abscissum ad usque templum extulisse, atque ibi demum, cùm manibus templi januam pulsasset, placidè procubuisse. Fuit etiã qui morbo ad extrema deductus OSITHAM in vota vocavit, vovitque ne moreretur, in religioso cœtu se victurum. Convaluit sed soteria solvere oblitus vindicem morbum secundùm sensit, nec priùs manum iterum OSITHÆ medicam, quàm objurgatus ab hâc fidem liberaturum se spopondit. Itaque bis voti damnatus templo & cœnobio Anathema, se, dedit. *Ex Surio.*

S. PELAGIA POENITENS.

8. Octobris.

VIxit PELAGIA Alexandriæ sub Theodosii Minoris tempora, ob formæ venustatem corporisque cultum non jam Veneris serva, sed ipsa Venus

habita, pudor urbis & castitatis ipsissima pernicies. Quis credat? quæ oculis captivam post se urbem trahebat, in hanc obtutum defixisse D. Nonno Antistiti etiam profuit. Quid enim? (exclamabat post visum hoc elegantiæ idolum ille) quo demùm studio, quo sive temporis dispendio, sive impendio sumptuum hæc faciem comit pingitque? & hoc cur? quò nempe oculis amantium arrideat, cælo lacrimante. Animæ interim meę, quã, ausim dicere, DEVS deperit, quis splendor? nempe ad hanc infamiam collata, Æthiopissa es anima. Ite & sordes meas eheu! lacrimæ lavate. Hæc Nõnus. At PELAGIA, spectante & mirante urbe, ad pedes ejus descendit, & vitæ licentiam sancto fletu gemituque teste ejurat. Mox jejuniis & vigiliis corpus defluere, vultum non jam gratiæ, sed pallor, squalor, macieque insidere, nihil jam in totâ fronte rubere, præter præteritorũ memoriam. Nempe obstrepere hîc Veneris puer, desertum se fide non bonâ queri, formam se, opes, amores dedisse; ipsam probra, contemptum, odiumque ingratam rependere. Sed virum scilicet invenit. Nam sparso omni in egenos auro, laqueos amantium, capillos rescidit, fœminã cum veste exuit, Pelagium se dixit, vitæque reliquum Hierosolymis inter summas vitæ asperitates egit, in

in illo monte, qui ab olivetis nomen habet, ab ipso Christo dudum edocta, ad cælum illinc ascendit. *Ex Sur.*

S. DIONYSIVS AREOPAGITA.

9. Octobris.

IS est DIONYSIVS, cui nomen Areopagus fecit, vir inter Athenienses eximiè doctus & siderum contemplationi addictus. Quare eo tempore, quo omnis natura morientẽ Christum lugebat, exclamasse fertur, *aut Deum laborare, aut mundum ruinam meditari.* A Paulo deinde CHRISTO additus præesse novitio Christianorum gregi Athenis jussus est. Ajunt cum Apostolis abeunti in cælos VIRGINI adfuisse. Certè eam vidisse, aspectuque tam augusto attonitus ingenuè scribitur affirmasse, pro Deo hanc habiturũ se fuisse, nî fides DEI matrẽ esse suggessisset. Paulo etiã commori cupidus Romam advolavit. Sed prævertit Neronis crudelitas, qui spem tantam in Paulo priùs decollavit. Galliam ergo cùm jussu Clemẽtis Pont. adiisset, annos numerans X. supra C. vincula primò tulit; tum verbera; utraque Christianâ fortitudine. Exinde ferreo, cui flammæ subjectæ erant, lectulo incubuit; sed suaviora nunquã somnia de cælo, quàm tunc vidit. Ita semiustulatus feris objectus est, sed has etiam virtus demulsit. Iterũ in flammas missus,

sus, aurum exivit. Pòst in crucem actus cruce scilicet gravius habuit deponi è cruce. Ad extremum cùm sacrificantem in carcere CHRISTVS spectabilis animasset, non minùs mortis D. Pauli, quàm vitæ æmulus gladio occubuit. Illud memoratu dignum, quòd abscissum caput inter Angelorum accinentium comitatus, suis ipse manibus passus bis mille ad destinatum tumulum portaverit, novo miraculo & funus idem & funeris ductor. *Ex Hilduino & opere Marian. Canis.*

S. THEOPHILVS CONF.

10. Octobris.

HVc oculos & filii & parentes! Spectaculum commune utrisque hodie THEOPHILVS esto. Trimulum & sacris undis ablutum parentes pii ad Stephanum Eremi incolam abduxerunt, precibus Deo jam tum initiandum. Nimirum adhuc pueritiam immaturam cælo credemus? Tertio decimo ætatis anno necdum exacto, sub Stephani vultu feliciter THEOPHILVM Angelus bonus fallens ad mundi contemptum illis verbis pellexit: *Tolle crucem tuam, & sequere me.* Et hodie ad eundem invitare hominem homini non licebit? non licebit Angelum æmulari? Iam nō ignavus THEOPHILVS etiam inconsultis parentibus ad Stephanum, inde

inde ad monachos abiit. Atqui noſtro ævo(ô tempora!)facinus eſt culeo dignum, parentes tam piè fallere,& facere quod laudata toties olim antiquitas, quod ipſe puer CHRISTVS fecit. Huc itaque eja! iterùm oculos, hoc in ſpeculo (THEOPHILO noſtro) maculas veſtras & filii & parentes corrigite. Correxêre certè THEOPHILI parentes, & rectiùs ſapere edocti, quò mundum fugienti alas adderent, ipſi cœnobium filio ſtruxerunt; factumque hoc cælum probavit, cùm ſuâ voce filium illuc evocavit. Inde vi extractus, multaque ſub ſacrarum imaginum hoſte Leone paſſus, ſed ad extremum dimiſſus, nil magis doluit, quàm ereptam ſibi, quam manu jam jam prehenderat, martyrii palmam: quanquam neque hanc illi negaſſe Superos exiſtimo. Magnum enim longumq; oppidò martyrium eſt, mundo mori. *Ex Menæis.*

S. IOANNES C. 10. *Octobris.*

IOANNIS inter literas etiamnum in Academiâ Oxonienſi agẽtis animum ſi inſpexiſſes, templum muſarum, ſed multò magis virtutũ dixiſſes, ita utraſque pulcherrimo connubio in pectore ſuo ſociavit. Ne verò cùm ſcientiis ſuis in carne & ſanguine volutaretur, anno ætatis vigeſimo D. Auguſtini inſtitutum amplexatus eſt in Bridlingtonienſi

cœnobio, in quo cùm omnibus se postponeret, omnibus denique præpositus est, factumq; hoc tam lubentibus aliis, quàm uno ipso invito. Tam modestè tamen imperium usurpavit, uti aperta unius è suis convitia non nisi silentio refelleret, monitusque ut læsam auctoritatem vindicaret, præstare diceret, iratis flammis demere quàm addere oleum. Triclinium illi cum aliis idem, eadem mensa, in mensâ tamen major abstinentia fuit. Amoris divini æstu tam ardebat, ut, cùm sacrificaret, vestes, quibus hieme alii se contra frigus armabant, ille tunc poneret, & flammas pectoris loqueretur frequens multusque vapor è capite palàm assurgens. Ipse corpore præsens ad aram, animo intereà cælum obambulabat, incendio ita paulatim crescente, ut oculi lacrimis non jam fluere, sed toti liquescere viderentur. Denique ne dubites IOANNEM in cælum evolasse, noveris ante mortem hunc Virgini è Vestalibus simi formâ aquilæ visum esse, quæ nubes transcendens illa è schedâ, quam rostro ferebat, verba loquebatur: *Amor meus IESVS.* Evolare ad cælos etiam tu cupis? ab hoc amore alas mutuare, non illo qui humi repit. *Ex Surio.*

S. BRV-

S. BRVNO EP. C. 11. *Octobris.*

FVit hic BRVNO Henrici Aucupis German. Regis fil. Ottonis I. Imp. Frater scientias divinas juxta & humanas calluit, sed eloquentiam imprimis, quam pro miseris potissimùm exeruit, ut quorū semper bona causa est. Temporis avarus nullum nisi literatum otium amavit, ut quocunque demum cum Imper. Fr. iret; famuli libri sequerentur, suavissimè iter inter comites Musas facientem. Comitate uti ipse singulari erat, ita morum levitatem in aliis summè oderat. Quare cùm Henricum Fr. & affinem Cunonem sub divinis confabulantes vidisset, palàm edixit, intempestivam illam familiaritatem seminarium fore maximarum inimicitiarum; id quod postea orbis vidit. O Censorē debitum nostro ævo! quo templa passim aut fora fieri aut curias videmus, & ex his exire sæpè, qui plurima hominibus, nihil DEO, nihil Divis sunt locuti! Sed mitto linguaces. Silentium potius in BRVNONE laudo & frugalitatem, quam Archiepiscopus jam Colonienſis (uti & in vestibus modestiam) in Canonicorum Collegium postliminiò reduxit, utinam non iterum nunc ubique ferè terrarum exulē! Ipse post maxima obita munia, post extructa aut reparata templa &

cœnobia plurima, ut pacis amans, & pacis conciliandæ inter viros principes mirus artifex excessit è vitâ, anno post DEVM hominem D.CCCC.LXV. cælum moriens multis lacrimis mollivit, & crebro gemitu, velut ariete, perrupit. *Ex Lippeloo.*

B. IACOBVS ALEMANNVS CONF.

11. Octobris.

FElix, (si quidem norit hodie bona sua) Vlma Suevorum IACOBVM nostrum peperit & probè educatum Romam ad DD. Apostolorum limina supplicem misit. Româ Neapolim hic abiit, & ab Alphonso rege militiæ adscriptus nullum hostem quàm prædam fugit. Quare illa demum castra placuêre, quæ non aliena raperent, sed suis se spoliarent, id quod ipse etiam fecit, cùm Bononiæ ad D. Dominici signa transiit. Hîc ille boni militis partes omnes implere, primus semper ad ducis nutum, portarum animi, oculorũ inquam vigilantissimus custos, & flammas hostiles casto animo injectas suffocare illicò doctus sanguinis recordatione à Christo fusi. Iam arma (preces) nunquam posuit, primo mane omnes Divorum aras veluti stationes militares obiens & semper ab astrorum acie Virgine auspicium sumens. Quid jam mirum, si miles noster dæmones fustibus pugnantes

nantes risit, præsertim quando cum pugnante Angeli visi pugnare; si Cyclopem infernum sibi infestum cruce prostravit, & eâdem corvorum Stygiorum agmen fugavit? Quid quòd & insidias structas Reipublicæ ab orco detexit. Ad D. enim Antonii tumulum cùm lætantes dæmones spectassĕt, & triumphum adornantes ob futuram altero die inter cives cædem, medius preces suas interposuit & civibus pacem, orco pro triumpho luctum peperit. Fuit cùm ad hortos Elysios avolans ea oculorum spectacula habuit auriumque illecebras, ut irasceretur illis, qui eum avocarunt. Ne igitur quisquam molestiam revocando faceret, morte illuc non rediturus abiit. *Ex Surio.*

S. MAXIMILIANVS EP. M. 12. *Octobris.*

MAXIMILIANVM, quo cive Pannonia, Austria patrono gloriatur, parentes nobiles Celeiæ genuerunt, lactarunt Gratiæ, Musæ eduxerũt. Talis inquam MAXIMILIANVS dignus cælo visus est, quem in suas partes pertraheret; & verò facilè ille obsecundans meliora suadenti, hereditate suâ (quæ opulenta ei erat) ultrò egenis cessit, divitem se ratus, si centuplo amplius liceret sperare. Iam honoris etiam umbram cùm fugeret, insecuta tamen hæc

virtutem, Laureaci mitrâ sibi devinxit, & in solium renuentem extulit. Hoc deinde cùm furiæ Decianæ deturbassent, Romã abiit; mox tamen Xysto II. Pont. Max. auctore rediit, & viginti ipsos annos munere suo cum summa laude est functus. Sub hæc in mentem venit, patriis etiam terris operam suam locare. Et fortè Evilasius illîc Prætor Christianam pietatem oppugnatũ ibat. Tanto ampliùs festinandum sibi ratus illicò advolavit, & suppetias laborantibus in tempore tulit. Sed dum in primâ fronte acriùs pugnat, inter primos gladio cadit. Post hanc tamen tam nobilem Hostiam propitia victoria semper posteà cum Christianis stetit. Diceres suum etiam Pannoniæ Decium obtigisse. *Ex Bruschio.*

S. COLMANNVS MART.

13. Octobris.

COLMANNVM Regii sanguinis juvenem & juventæ ævo suo facilè principem genuit & educavit Scotia, hospitem Bojaria vidit & Austria. Habuit tamen hæc hostiliter potiùs quàm hospitaliter. Etenim quòd genus & virtutem, sub peregrino dissimulasset, jussisque valere & patriâ & opibus patriæ, sacram Ierosolymæ urbem in votis haberet, diu jam dæmoni malo ægrè faciebat. Hîc igitur contrà ægrè COL-

MANNO

MANNO facturus id machinatur, ut innocentia sub proditoris nomine accusetur. Capitur, carceri datur, torquetur, uritur, laceratur, damnatur & ex aridâ arbore ipse flos juventutis suspenditur. Hîc demùm pro innocente crebra miracula perorant. Et integritatem animi sesquiannum sub dio pendens integrum corpusculum loquitur. Meruisse canos crescentes capilli & ungues testantur; clamat sanguis è vulnere nunquam non recens. ipsa, quam emortuam diximus, arbor in frondes suas revivíscens non debuisse mori COLMANNVM ait. Tot testibus tandem convicta Austria vertit sententiam, absolvit COLMANNVM, & se damnavit. Sed & hic tot honoribus pòst, quot suppliciis antè mactatus Austriam jam absolvit. *Ex Ditmaro, Stabio, & VV. Lazio.*

S. FORTVNATVS EP. 14. *Octob.*

FAcilè orco imperat, quisquis peccato non servit. Inter testes longè plurimos etiam FORTVNATVM numero Tudertinum Episcopum, qui totas legiones dæmonum ex hominibus non semel unus fugavit. Sed nocuit pænè fugiendo orci satelles. Nempe pulsus sub noctem urbem obambulat hominis vultum mentitus, rem indignam clamat factam ab Episcopo

FOR-

FORTVNATO; peregrinum se hospitio ab eo ejectum, cujus munus esset etiam invitare verecundantem, quam nunc virtutem habitare sub tecto Pontificis cives crederent, unde hospitalitas exularet? Audiit hæc nescio quis, & non tam misericordiâ motus quàm invidiâ, quam facere FORTVNATO volebat, domo excipit cæli scilicet exulem. Sed malus hospes non minùs malam symbolam reliquit, abiensque hospitis filio in ignes conjecto animam elisit. Tum denique infidam hospitalitatis tesseram pater damnavit. Sed quàm cordi FORTVNATO juventus fuerit, audi. Gothus prædam agebat nobilem, adolescentes geminos. Pontifex cùm nec precibus hos nec pretio redimere posset, malum vaticinatus est militi, quod illi equus dedit, cùm lapsus coxam sessoris fregit. Hoc malo multatus Gothus ultro jam FORTVNATO pueros remisit; sed non gratis. Nam remisit Pont. sanitatem, ingens ægro pretium. *Ex D. Gregorii Dialogis.*

S. DOMINICVS LORICATVS C.

14. Octobris.

AVdite, qui aras, calices, infulas vel venditis, vel emitis. DOMINICVS à primis annis aris & ipse admotus tandem sacerdotio initiatus est. Verùm quòd eos honores nescio quo do-

no

no (pellis credo caprina erat) parens filio mercatus esset, detestatus hic impia munera adeoque jam se etiam, longè fugere statuit partas malè dignitates, & paternum facinus in se vindicare. Ad hoc commodissima visa est solitudo, & in hâc virorum societas, qui austeram cumprimis rationem vivendi sequebantur. Nempe his unum totâ ferè vitâ jejunium, deliciæ die Solis Iovisque pultes, cibus per reliquam hebdomadem solus panis erat. Nam de potu quid dicam? aquam lacrimis miscebant. Iam loqui semel in septimanâ dabatur, cædere verò flagris sæpiùs in die se, sæpiùs cædi ab aliis mos receptus jam fuerat. Hæc omnibus tunc communia, at DOMINICO nostro peculiaria illa ajunt: nudam carnem loricâ ferreâ onerare, itaque in vigiliis sanctis noctes dies perstare; tum bis quotidie Regii Vatis carmina cantando decurrere, manu interim utrâq; virgis armatâ mensuram imperante. Durum, ais, est nimis sic vivere. At sic vivendo virgo vixit DOMINICVS, & ut tales vos vivatis, Sodales Parthenii, testamento arma vobis sua legavit. *Ex Lipp.*

S. HEDWIGIS DVCISSA.

15. *Octobris.*

IN regium te gynæceum introducimus. tamen terreare, si ad limina pau-

pauperes excubent : HEDWIGIS intus habitat, quæ ex illustri Andecensium Comitum & Tyrolensium stirpe Henrico Polonorum Duci nupta, primos annos liberis procreandis, reliquum deinde vitæ tempus, non invito conjuge, castitati dedit, maluitq; à pauperum jam turbâ, quàm Regum mater dici. Ex illis tredecim quot diebus missæ adhibuit, flexo poplite in iis Christū ac duodenos Apostolos adorans. Ajunt multos ex iis, impositâ capiti VIRGINIS MAGNÆ icunculâ, valetudini restitutos ab HEDWIGE. Certè inventam VIRGINIS effigiē multis ab obitu annis inter digitos tres primores eosq; integros asseverant, magno sive HEDWIGIS in VIRGINEM, sive VIRGINIS in HEDWIGEM voluntatis testimonio. Porrò tam dura sibi, quàm benigna aliis, pedes ferè nudos etiam hyberno tempore circumferebat, indormiebat asseribus, corpusculum & ipsa verberabat, & quod pauci volunt, verberari ab aliis volebat. Sacerdotibus, quotquot denique faciebant, quotidiè omnibus assistebat, nullas alias voluptates unquā sectata, quàm quæ preces inter animū demulcebant: quarū quidē ingens argumentū fuêre nūc prodigiosus in vultu splendor, nunc cum animo suo in aërē etiam corpus abreptum. Et fuit, cùm sic precanti è cruce benè ultro Chri-

Christus precaretur, & rata omnia vota ejus haberet. Horum scilicet compendium cælum erat, quod ingressa est HEDWIGIS inter Theclæ & Catharinæ aliarumque Virginum comitatum, ut & tunc Principem crederes. *Ex Sur.*

S. GALLVS ABB. 16. *Octobris.*

GALLVS ad Laci Brigantini incolas Columbano duce venit, quem in literis & pietate magistrum habuit. Hic permultis auctor fuit, damnatâ superstitione, ad Christi partes transeundi: ipse antra silvasque à colubris & lemuribus purgatas melior hospes cœpit incolere, commeatum sæpiùs cælo suppeditante. Et fortè preces Numini faciebat, cùm ursus adfuit pauperis cœnæ reliquias populaturus. Sed jubet GALLVS lignũ potiùs fur comportet, eoque focum foveat. Facit ille imperata, & in laboris stipendium panem capit. Tum Divus cum eodem ita paciscitur, communẽ uterque montem haberent, cæterùm nemini deinceps mortalium ursus noceret. Has inquam leges homo tulit, & sacrosanctas fera habuit. Vidit hoc & invidit orcus, omnique vi pellere GALLVM est aggressus. Sed facilè hic iterum in fugam versipellẽ hostem egit, victor trophæum Crucis erexit, & præsidiũ sacra Divorum lipsana imposuit. Quin longiùs

giùs etiam hoſtem perſecutus pepulit è filiâ Ducis Gunzonis, quam inſederat, Galliarum tum Regis, ſed Chriſti poſteà ſponsâ. Et poterat in præmium accipere inſulam Conſtantienſem, niſi hanc quam tanti alii faciunt, nihili ille feciſſet. Itaque ad majora præmia, & GALLO digna, cælum evocavit. Ejus funus equi ferociſſimi ſponte ad ſepulturæ locum duxerunt! uſque adeò nihil ferum in orbe eſt, quod virtus non domet. *Ex VValfrido Strabone apud Sur.*

S. ANDREAS M. 17. *Octobris.*

BElla, quod ſacris DEI Divorumque imaginibus barbarus Copronymi furor indixerat, multùm virtus ANDREÆ enituit, quippe qui ſub ejus ſtatim initia è Cretâ Conſtantinopolim advolavit linguâ & pectore propugnaturus pietatem. Et nimirum (clamabat ille in publico virturis theatro) majores noſtros, qui pulchram pro patriâ mortem oppetierunt, ſtantes in ſaxo, in ære, in auro ſuſpicimus; at verò qui pulchriùs pro cælo ſunt mortui, nullo honore dignabimur? Tibi homini, Copronyme, aureas poni ſtatuas & ſurgere cælo coloſſos ſpectabimus, neque impunè hos quiſquam noſtrûm jam violabit; tu verò cæli Imperatoris imagines, tu Imperatoris Matris magnæ, tu amicorum hujus

gra-

gratis eversum ibis? quin etiam improbè illam ex animo tuo imaginem deles, quam suâ manu, cùm te finxit, Numen depinxit? Sed quid ajo? dudum hanc orcus deformavit, & suis te coloribus pinxit. Hoc unum audi. Aut fallor ego (imò non fallor) aut, si terræ filius bellum porrò cælis movere pergis, si sedibus suis Superos deturbare laboras, fulmen etiam tu senties. Erat hoc furiosum lacessere: Itaque flagra, taureas inclamat tyrannus: his lacerum in vincula, inde inter lapidum imbres ad infamem mortem raptari jubet. Sed ecce adest, qui ex itinere, amputato altero pede, Divum cælo transmittit; profuitque ad compendium viæ, pedem abjecisse. *Ex Surio & Menæo.*

S. LVCAS EVANGELISTA, 18. *Octobris.*

LVCAM nobis Antiochia Syriæ peperit, educasse verò ipsæ in sinu suo Musæ videntur. Nam literis & Ægyptiis & Græcis omnibus excultus, arte insuper medicâ clarissimus habitus est. Sed nihil hæc omnia ad illa, quæ in Christi scholâ grandis discipulus didicit, sui Deique agnitionē. Fertur etiam socius Cleophæ fuisse in Emaus eunti, tunc cùm ambobus à morte CHRISTVS se comitem junxit, hospesque

non asymbolus mensæ accubuit. Post hujus verò, quem in cælos duxit, triumphum, ubi in orbis partitionem cum cæteris Apostolis venit, fidus magno Paulo in omni itinere, quin adeò in vinculis Achates, Christi primò vitam mortemque, tum, quæ Apostoli alii fortiter fecerunt, perscripsit. Abiit è vivis cùm annum ageret quartum supra centesimum, & tunc etiam memor medicum se esse, ægris vel è tumulo medicinam, oleum salutiferum propinavit. Illud pænè memoriam fugisset. Primus fuit LVCAS, qui MARIAM felici manu depingeret, in eâ tabellâ, quæ etiam hodie miraculis lucet, dignus profectò cujus penicillum Mariani omnes imitentur, idem in animis faciendo, quod LVCAS in tabellâ fecit. *Ex to.* 1. *Baron.*

S. IVSTVS M. 18. *Octobris.*

DOmi cum parentibus IVSTVS puer, at in servitute frater Iustinianus agebat. Igitur nec sinus jam matris, nec oscula patris arridebant IVSTO, quæ dividere cum Germano non licebat. Multis proin lacrimis persuadet tandem patri, secum ereptum è servitute fratrem eat. Itur. Ambianum venitur. Hic etsi IVSTVS fratrem nunquam vidisset, inter multa tamen mancipia continuò agnoscit: indicium cognato intùs sanguine faciente. Sic dimi-

dia-

dio sui jam auctior dum domum redit, à Ricciovaro equites adsunt. IVSTVS postquàm spelæo patrem fratremque abdidit, obvius it exploratoribus. Scilicet hi mortem intentant, nî comites prodat. Sed negat ille didicisse se parentes prodere; id vel tum ostendisse, cùm caput pro libertate fratris objecisset. Dicenti hæc crudelior cæteris caput aufert. Sed ecce truncus Martyris suis ipse manibus hoc amplexatus humo attollit. Diffugiunt mõstro perculsi equites, & ad tristem aspectum exclamat pater fraterque. Verùm solatur utrumque IVSTVS: nempe officium se filii fecisse, vitam, quam à patre accepisset, reddidisse. Demum caput suum offert, mandatque, matri ferant tumulandum. Id cùm factum est, tanto lumine ædes maternas complevit, ut sua etiam oculis cœcæ puellæ lux rediret, puto, ut qui in IVSTO illustre sive in fratrem sive patrem pietatis exemplum non videt, etiam cœcis minùs se videre videat. *Ex Surio.*

S. VARVS MART. 19. *Octobris.*

VIdit & persæpè laudavit Ægyptus VARI militis virtutem, sed nunquam magis, quàm cùm in ipsum Imperatorem suum Maximianum pugnavit, sine perfidiâ, quia pro fide. Pugnæ verò occasio hæc fuit. Septemge-

mini martyres è vinculis libertatem Christianam propugnabant. His dum VARVS inservit, ecce uni ex eorum numero cælum beatâ morte vacationem à militiâ donat. Sed ne numero suo fortissima cohors destitueretur, ultrò VARVS noster in demortui stationem succedit, mox Christianæ fortitudinis ingentia documēta contra equuleum, scorpiones & plumbatas edit, nec priùs è pugnâ quàm mortuus & victor abit, viâ ingenti & fortissimæ animæ per novaculâ discissum ventrem factâ. Corpus Martyris sepultum in canibus volebat tyrannus; sed Cleopatra nobilis matrona secum hoc in Palæstinam avexit, toto templo (quod illi posteà extruxit) tumulandum. Finem ubi ædificandi fecit, ausa mercedem à Martyre sperare, induxit in templum filium, petiitque, optima quæque illi VARVS à DEO impetraret. Mox alia omnia, quàm orasset fieri putavit, cùm mori filium sub oculis suis vidit. Tunc verò lacrimis mater & singultibus cælum accusare, VARVM ingratitudinis notare. Sed hic unà cum filio multâ gloriâ vestito, & coronato visus Cleopatræ, docuit nihil petere filiis matres, nihil dare cælum posse beatius quàm mortem beatam. *Ex Surio.*

S. ETH-

S. ETHBINVS C. 19. *Octobris.*

AXioma est à magistro CHRISTO dictatum & receptum jam olim in Christianâ philosophiâ; *qui non renuntiat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.* Indocti discipuli quàm pauci hoc intelligimus, quàm multi intelligere nos altùm dissimulamus! At vix hoc dici audierat ETHBINVS Scotus nobilis adolescens, cùm dicto etiam audiens opes egenis, se monasterio devovit. Ex hoc cum vitæ melioris magistro Winualoco in agrum fortè egressus, in hominem offendit leprâ horridum. Quod avertere oculos potuisset delicatos, ETHBINI Sociique invitavit etiam. Oritur pulchrum magistrum inter & tyronem certamen. Hic brachiis stringere & sinu miserum fovere, ille sordes & saniem velle officiosus à vultu abstergere, quin (quod æger aliter nollet fieri) generosâ siti purulentam scabiem ebibere. Scio, horres hæc legere. Sed tunc facere hæc virtus non horruit. Et ecce, (ô Superi! ô amor, qui colludere homini DEVM facis!) dum saniem sperat Winualocus, gemmam unicè pretiosam ore excipit, & mutatâ repentè rerũ facie videt ETHBINVS in miseri fronte crucem rutilare, videt ab alto famulos cælites advenire, & è manibus non jam lepro-

sum, sed Christum abire; amicissimis verbis sua utrique præmia pollicentem. Et finierat fabula pulcherrima, cùm iterum lis sancta exorta est, utrius virtuti hanc DEVS dedisset. Post multa ita conventum est: ut silentio omnia involverentur. At frustrà agitis ô Divi, gemma vos prodidit, & verò olim Christus prodet. *Ex Surio.*

SS. CAPRASIVS ET FIDES MM.

20. Octobris.

VT fidem sanguine suo firmaret, CAPRASIVS, FIDES Virgo sug-gessit. Nam cùm hæc anno post natum Servatorem trecentesimo tertio pro CHRISTO captiva in lassitudinem, omnes jam carnifices dedissent, & denique in craticulam abjecta esset lento igne crucianda; vidit è specu suâ, qua delitescebat, CAPRASIVS, manifestum in luce columbam cælo adventare, quæ & rore aspersò ardores temperaret, & serto longè pulcherrimo capuvictricis coronaret. Puduit vinci à virgine, & latere jam noluit, si talem fœmina proderet. Abjectus proinde in preces oravit; si cælo placeret etiam virum in pugnam prodire, vellet, ju-beret, eo in loco fontem enasci. Sanguinem se daturum, si aquam spelunca. Et dedit hæc aquam, sed quæ CAPRASIO cruentâ sitim accendit. Hanc ut

ut poneret, in urbem & in theatrum, ad tyrannum properare, & jam palàm ostendere, non fruſtrà tamdiu in pulvere privato exercuiſſe ſeſe; denique non modò inter omnia tormenta ſibi conſtare, ſed & longè plurimos alios in eandem ſententiam pertrahere, quibuſcum omnibus capite ultimò truncatus effecit, ut exiguus aquæ fons in flumina ſanguinis excreſceret. *Ex Sur.*

S. HILARION ABBAS.

21. *Octobris.*

MVltum puer HILARION in ludo literario, plus apud D. Antonium in religioſâ ſcholâ profecit. Itaque anno ætatis XV. cæleſti philoſophiâ jam plenus, jamque vates, pectora hominum inſpexit, abſentia & longè poſt futura multò antè vidit. Mox magiſter etiam ipſe ſanctioris ſapientiæ fidei dogmata multos, multos mundi contemptum edocuit. Aſellum ſuum (ita corpus familiari convitio appellitabat) calcitrantem non hordeo (ut ipſe dicere ſolebat) ſed paleis ſuſtentabat, hoc eſt fame, ſiti, labore edomabat. Latrones vim meditantes inferre viro, cælum errore viarū abductos totâ nocte deluſit. Ipſe quoque dæmonum ludibria non ſemel impunè riſit; quin Plutonē quandoque cum curru ſuo per terræ hiatum ad inferos redire compulit irriden-

dum etiam ſuis tunc puto, utpote ſine Proſerpinâ, quam ſperaverat, reducem. Iam ſæpiùs ex humano domicilio eundem proſcripſit, non ita tamen, quin Virginem gravibus verbis caſtigaret. obſidione jam liberam, quòd pro pudore non excubans aditum dæmoni amori feciſſet. Porrò terram triennio ſitientem pluviâ beatâ recreavit. cruce ſerpentum morſus exarmavit. Draconem coëgit ſtructum rogum conſcendere, & ſuâpte ſponte victimam igni ſe dare. Talis tamen ac tantus mori timuit, & moriturus animam ſuam ita alloqui eſt auditus. *Quid egredi anima, quid times? LXX. ipſos annos Chriſto meres, & mori times?* Audi hæc orbis: Hilariones timent mori. Nos ah! quali morbo? riſu emorimur. *Ex D. Hier.*

S. MALCHVS C. 21. Octobris.

NOn latuit MALCHVM theſaurum eſſe virginitatem, tot prædonibus quot oculis expoſitum. Quare ut in tuto hunc collocaret, ſecum in ſilvas exportavit. Sed, eheu! non ſola in ſilvis Diana, etiam Venus venatur. Ecvide ſis tectiſſima hujus retia. Emoritur MALCHI pater, & ficta pietas orbam ſolari matrem ſuadet. Clamat vitæ ſanctioris Doctor, impietatem eſſe ipſiſſimam, alienam mortem ſuâ deplugere, & ut funus comitaretur, funus

velle

velle fieri. Si mundo mortuus esset, quid illi cum vivâ matre? si DEO viveret, quid cum mortuo patre foret? Sed surdo fabulam. Abit è latibulis suis virginitas, peritura, nisi in latrones incidisset. Hi in servitutem abducunt, &, ne fugere possit, molestissimâ compede, uxore onerant. Conclamabunt hîc alii. Sed noverint sic vexatam revixisse virtutem. Secura etiam in thalamo jacuit, & per conjugii larvam diu Venerem risit illibata virginitas. Quòd tamen rectiùs fugiendo quàm pugnando pugnat pudor, fugêre ultimò pudici conjuges. Et jam per undas enataverat castitas, cùm jugulo herus & cum hoc servulus, uterque camelo vectus hæsit. Defendit tamen antrum trepidos, & antrum suum leæna, utroque hoste lacerato. Sed & domicilium fortioribus hæc cædens aliò cum catulis emigravit. At MALCHVS non jam leones, sed nuptam suam fugiens, hanc inter virgines deposuit, ipse monachum rursus induit, mortuusque meruit, ut tumulo ejus rarum miraculum (VIRGO CONIVNX) inscriberetur. *Ex D. Hieron.*

S. VRSVLA cum Sodalib^{9} VV. & MM.

21. *Octobris.*

CLassem & vela spectas, omnia à castis nivibus candida, omnia à casto

sanguine rubentia; virũ in his nullum nisi hostem; sed omnes virilis animi; Amazones rectè dixeris, sed quas zonâ virgine nec victor Attila possit spoliare. Harum omniũ ecce Dux VRSVLA est, Dianethi Britonũ Regis filia, ob formæ florem Connano Armoricæ Dynastæ desponsa. Et verò jam ecce vela facit classis castissima, & pudori suo timens, non tam in undis, quàm lacrimis suis natat; jam Armoricam versus contra vota etiam sua feliciter fertur, jam obvius Hymenæus ingratum vere cundis auribus obstrepit, cùm ecce tempestas suboritur, & arreptas naves in Rhenum aufert, Agrippinam Coloniam ejicit. Nimirum adversum hunc alii ventum dicent, at secundum VRSVLA vocat & castitati velificantem. Longum igitur exilium citis nuptiis præferens Romam cum comitatu abit, inde iterùm Coloniam. Sed longè gravior redeuntes procella excipit. Naufragium iterum minitatur virginitati Hunnorũ & Alanorum vis. Quid agis pudicitia? obluctaberis tot barbarorum insultibus virginum agmen? Enimverò pulchrum, Superi, facinus! ne pudor mergatur, omnes in Rhenum animas projiciunt, & ne telo Cupidinis violentur casta pectora, ad barbarorum intentos arcus ultrò jugulum offerunt. *Ex D. Vrsulæ vitâ apud Lippeloum.*

S. IOAN-

S. IOANNES BONVS.

22. Octobris.

GEnuit Mantua IOANNEM BONVM. sed, ô malum! bonum divitiæ non fiverunt esse. Nempe dubites, an, cùm demortuo parente hereditatem adiit, plures nummos an vitia numeraret. Vnica jam mater suis apud DEVM precibus sustinebat in præceps ruentē, frustrà etiam ipsa futura, ni morbus quoque manum injecisset lectuloque affixisset. Hic, uti ferè amat, gustum illi voluptatū abstulit, quæ nuper tam sapiebant: jamque ut valeret IOANNES, valere mundum jussit, & vitam religiosam vovit. Hâc salutari medicinâ in pedes erectus morbi sui fomēta (divitias) non invitus abjecit, & post vitam prope Cæsenā in summâ austeritate aliquandiu actam, in eremum ad D. Augustini partes transiit, ordinemq; eum magnis incrementis & miraculis amplificavit, quin adeò subinde ad castissima vulnerum oscula ab ipsomet Christo in cruce est invitatus. Sed nondum etiam hîc extra teli jactum castitas stetit. Huc etiam sagittas suas misit amor improbus. Et jam corpus à flammis impuris æstuabat, jam pudor vicinus incendia metuebat; cùm contra tela infanda, tela alia, arundines strinxit IOANNES, & sub primores digitos tam validè adegit,

adegit, ut triduum exanimis jacuerit. Triùmphavit tamen hoſtem à cælo recreatus, & eximius delinc ab hoſtilibus ejuſcemodi incurſibus vixit, Cupidine plus jam arundinũ aculeos, quàm apum olim fugiente. *Ex Ferrar.*

S. SEVERINVS BOETIVS.

23. Octobris.

IPſum oculi tui Muſarum ocellum BOETIVM vident, cui vel hoſtis Theodoricus Rex teſtimonium hoc dedit, omnes omninò ſcientias unum complexum fuiſſe, ut jam Græciæ Roma nec Ptolemæos, Nicomachos, Euclides, aut Archimedes, nec Pythagoras, Platones aut Ariſtoteles invideret. Tot tamen ætatum miracula unico ingenio clauſa extinxit idem Theodoricus, furiis Arianorum (quos ſtylo BOETIVS confoderat) agitatus. Cæterùm clientem ſuum in ipſum carcerem uſque Muſæ ſunt ſecutæ. Nam & in hoc librum *de Conſolatione Philoſophiæ*, & alterum *de Trinitate* ad ſocerum Symmachum ſcripſit, virum itidem eruditum & Conſularem, quin in eâdem causâ piè poſt mortuum. Et BOETIVS quidem reſectum caput utrâque manu memoratur humo ſuſtuliſſe, interrogantique per inurbanum jocum, à quo percuſſum ſe exiſtimaret, ſeriò, *ab impiis*, reſpondiſſe; inde progreſſus in

in templum demisisse in genua sese ac preces inter caput arâ, animum cœlo deposuisse. At Symmachus gladio & ipse cæsus suum sociique caput abundè fertur vindicasse. Siquidem cœnanti Theodorico portentosi piscis caput appositum Symmachi ajunt imaginem induisse, hiantique ore & dente minitabundo ita perterruisse, ut metu morteque rigens infelicem animam in ollas (quemadmodum S. Gregorius refert) Vulcani expiraverit, tunc etiam multis deflens innocentum Martyrum necem. Sed & hodie Musæ BOETIVM SYMMACHVMQVE flerent, nisi in his oculos suos amisissent. *Ex vitâ Boët. & Bar.*

S. MACARIVS ROMANVS C.

23 *Octobris.*

BElle Veneri illusit MACARIVS, cùm nuptiali in thalamo sponsam reliquit, & Raphaële comite in ultimas solitudines castitatem asportavit. Ibi dum antrum subit, in geminos catulos & ponè accubantem exanimem leænam offendit. Hanc igitur tumulo infert, catulos de suâ mensâ alit educitque. Crescunt illi, & à nutritii sui collo innoxii pendent, blandientem lambunt, arridenti adrugiunt blandùm. O semper tutior inter feras, quàm non dicam inter mulieres, sed mulierum etiam

etiam umbras virginitas ! prodit foras MACARIVS, ſtrophium reperit è Sindone, è ſerico calceolos. Quid agis MACARI ? Viſcum mitte. audit allacrimantem malis ſuis vocem. Ah aures obtura ! Sirenem audis. Videt mulieris formam omni ſimulachro emendatiorem. Eheu oculos claude ! Scorpionē vides. Ecce tecto recipit. Superos teſtor MACARI ! vivam leænam introducis, qui mortuam extuliſti. quid multis ? triumphato hoſpite in fumos abit dæmonium, in lacrimas MACARIVS, in fugam leones. Quin ipſe quoque fugit ; ſed obſiſtit bonus ductor Raphaël. Ergo in genua & preces ſe abjicit, XL. ipſos dies jejunus. Tum vero conciliatos Superos, primùm leones reduces, deinde multa lux cælo allapſa, tum gratantium Angelorum voces, denùm Chriſtus ipſe conſpicuus indicarunt. Atq; hęc MACARIVS ipſe tribus aliis eremi incolis ; nos verò Mariamis ideò hodie narramus, ut ſciant ſecuriùs caſtitatem binis leonibus cohabitare, quàm uni fœminæ. *Ex Menæis.*

SS. MARTYRES NAGRANI.

24. Octobris.

NOn jam ſingulos Martyres producere in arenam, & cum tyrannis componere, ſed producere in campum plenam aciem juvat, & totā pro Chriſto pugna

pugnaturam urbem Nagranam armare. Cave tamen cùm in exercitu noſtro ſacros homines, ſenes, matronas, pueros & adeò puellas vides, apparatum noſtrum riſeris. Videbis majores corporibus ſuis animos & viros ſub ſtolâ, ipſamque in ſenibus juventam, in ſacerdotibus fortitudinem. Ecce enim Arethas (urbi præfectus fuit) XCV. annorum ſenex canos pulchros ſanguine pingit, lauro ornat: potuit ne quidquam glorioſiùs ab hâc ætate fieri? Ruunt cum hoc in mortẽ eandem ſocii CCCXL. an præeuntẽ Ducem non rectè ſecuti milites? Sacerdotes ſacrorumque miniſtri omnes uno igne crematur, an pulchriùs poterant ſacrificare? Puella XII. annorum in faciem Dunaani tyranni ſputo pugnat, eadem cum ſorore ferro jugulũ dare non abhorret, an non fortiter utraq; ? Vtriuſq; ſanguinem mater ore ſuo libat, mox ſuum miſcet. an non viriliter fecit mulier? Sed hem in quinquenni puero Herculem Octæum. Supplicat hic pro matre ad ignes damnatâ; ſed ubi ad perfidiã invitari ſe videt, à rege nõ jam matris ſolùm, ſed ſuam etiã mortẽ orat, & lacrimis perorat & blanditiis ſævientem morſu provocat tyrannũ. Nihilominus ſervandus cuſtodiam fallit, & ad matris ſinũ per ignes, cum illâ ex ignibus ad cælum volat. Ecce Roma vetus,

quæ

quæ ab omnibus seculis exempla fortitudinis in omni sexu non mendicabis, omnia spectanda uno die dedit virtus Christiana. *Ex Metaphr.*

S. MARCIVS C. 24. *Octobris.*

ORbi Romano Iustino Iuniore imperante, rectiùs sibi MARCIVS imperavit. Aula illi spelunca non procul Caleno in Campaniâ, quantò angustior tantò augustior fuit; pincerna verò petra, quæ aquæ tantum, quantum sat erat, quot diebus fida ministravit. Doluit dæmon malus & veterem serpentis larvam indutus, sive oranti, sive cœnanti, sive quiquid demùm aliud agenti accubare perstitit. Ille orcum vicissim ludos faciens, nunc pedem, nunc manum ultro ori ita ingessit, ut tamen dentem malum figere hic minimè auderet, sed post triennium victum se fassus per alterum montis latus in præceps abiret, ambustis circum circa omnibus, quà volvebatur, arbustis. Sed ecce tibi pugnam, quâ dæmon ceciderat, prostitutæ frontis fœmina parat restituere. Quis credat? periculosius longè certamen hoc MARCIVS credere, non jam ludere, sed fugere, sed in faciem abjectus nec oculo hostem audere aspicere. Cessit tamen etiam hæc, atque ne victam dubitares, mortua corruit, & subinde alii sanctiore cōsilio ad MARCIVM

CIVM inviſerunt; quos inter puerum memorant, fallente veſtigio, in ſubjectam vallem innoxiè lapſum. Quid? quòd ſaxum ingens ſpelæo imminens & à rupe ſuâ avulſum ſaltu MARCIVM tranſiit, qui jam à principio catenæ, quæ modum ambulationi præſcriberet, pedem alterum illigavit; monitus tamen à D. Benedicto amoris potiùs funiculis teneri vellet, catenam quidem poſuit, cæterùm longitudinem ejus nunquã exceſſit, niſi cùm excedere denique mors felix juſſit. *Ex S. Greg. P.*

B. IOANNES ANGELVS C.

24. Octobru.

IOANNEM ANGELVM exhibeo, vel nomine ſuo debitum VIRGINI; cui nempe ſi immortales illi Angeli ſervire gaudent, quidni noſter etiam? Atque hoc eſt, quòd Mediolani in liberâ nobiliqúe familiâ natus annumerari tamen Florentiæ Servis MARIÆ præoptârit. Ibi illum, ut ſcias quò vota ſua miſerit, abiiſſe inter preces in aëra ajunt, multaque alia feciſſe, quæ poſteri miramur. Sola caſtiſſimi interula innumeris parientibus auxilio velut obſtetrix ſalutaris adfuit. Racemum cùm è vite aliò tuliſſet, & ægrè alii hoc ferrent, viti ſuæ quàm mox ita reſtituit, ut ne cicatricem è vulnere ſuperſtitem cerneres. Illud omnino & ſcriptu &

lectu jucundum. VIRGINIS *servo*, ANGELO inquam nostro feliciores illos Angelos inserviisse. Nam fuit, cùm è morbo decumbenti incidere venam medicus cõstituit. Hîc, absentibus omnibus aliis, adfuêre è cælo ephebi gemini cælo ipso suo formosiores, qui lumen aliáve ministrarunt, & sanguinem ægri obsequiosi exceperunt. Tanti sanè erat omnem omninò sanguinem prodigere. Certè tam duriter vixit IOANNES, ut præter cutem & ossa vix quidquam hominis jam haberet, eò rectiùs ANGELVS dicendus, quòd minus jam carnis illi erat. Hanc denique omnem posuit anno partæ salutis M. D. VI. Laudes ejus funebres (quod puto impar his lingua esset) campanæ sponte impulsæ cecinerunt. *Ex Ferrar.*

SS. CHRYSANTHVS & DARIA MM.

25. Octobris.

CHRYSANTHVS patre natus Polemio senatorii ordinis viro, dum fortuitò in manus sumit, quem Evangelii librum dicimus, legitque, manus dare Christo discit, brevi lectione longè plurimùm edoctus. At Polemius, ut filium à Christianâ disciplinâ dimoveret, nihil non movere, carcereque demùm mancipare. Sed hic Gymnasii instar virtuti erat. Ergo ad insidias amicorum consilio versus cubiculum adornat

nat, & omnibus delitiis instruit; addit mulierculas omni mŭdo muliebri præter verecundiam superbas. Inter has collocatus CHRYSANTHVS tunc demùm in carcere esse se credidit & ingemuit. Quid faceret? clypeum nempe (oculum clausum) objecit. Sed & cælum somno lenarum oculos obruit tam profundo, ut castitati facilè esset dormientium manus evadere. At ecce novum duellum: DARIÆ Virgini & formâ & literis cultissimæ committitur. Pergit tamen ille victoriis victorias accumulare, & sponsum expetenti promittit hunc, sed Christum. In has leges & pax & nuptiæ promittuntur, quæ ut festiviore apparatu fierent, plurimos ille juvenes, plurimas illa virgines ad castitatis amorem traxit. Enimverò hic demùm furere Venus & vinci toties tela sua indignata, tyrannum armare, jamque CHRYSANTHVM in carceres, DARIAM in lustrum trahere. Sed illum contra tormenta lux cælo allapsa, istam contra lenones leo defendit. Vltimò vivi terrâ obruti castissimi conjuges, primum thalamum, tumulum habuerunt. At olim degener Roma non castitatem, sed impudicitiam sic tumulabas. *Ex Metaphr.*

S. DEMETRIVS M. 26. Octob.

NAtale ſolum DEMETRIO dedit Theſſalonica, parentes nobilitatem, literarum ſtudia laudem, at militia denique totius Græciæ imperium, Chriſtus illi ſemper in ore, hujus præco ipſe Proconſul non dubitavit eſſe; quo factum, ut paſſim ubique ſuperſtitionem in provinciâ ſuâ expugnarit. Debebatur illi ob res tam benè geſtas triumphus. Sed hunc ille ſcilicet in carcerem duxit. Corona ut non deeſſet ſic triumphanti, hanc è cælo Angelus attulit. At ille non unâ contentus, ſed plures ſperare auſus certamini ſuo alios præmiſit. Et fortè ludos dabat Maximianus more ſuo cruentos. Lyæus ſtaturâ & robore monſtrũ ſolus in quoſvis pugnabat, nunquam non victor. In hunc DEMETRIVS immittit Neſtorem adoleſcentulum viribus longè inferiorem, cætera cruce frontem & pectus probè armatum. Hic portentoſum gladiatorem in arenâ porrexit. Sed per hujus latus Imperator ſe ſaucium ſenſit. Itaque in Neſtorem gladio, in DEMETRIVM lanceis ſævit, ſed non ita, quin poſt mortem in ore omnium viveret. Nam chlamys Martyris ſanguine tincta ægros contra omnes morbos armavit, & Lupus DEMETRII ſervulus cùm anulum ſuum cruore domini, hoc

hoc est, gemmâ ornassẽt, compluribus deinde sanitatem eo impertiit, dum vitam pulchrâ pro Christo morte etiam ipse obsignavit. *Ex Surio.*

S. FVLCO EPISC. 26. *Octobris.*

QVi pauperes esse Musas indignantur, exemplum patientiæ licet à FVLCONE mendicent. Hic extremâ rerum omnium inopiâ pressus non tamen ideò minus literas coluit, dudum ab his ipsis edoctus somnia doctiora non post merum, sed aquas in Helicone potas obrepere. Quare non invitus à magistro doctrinam, ab aliis victum vestitumque precariò accepit. Et forte fortunâ ditiores ædes pulsavit, cùm ancillula stipem per jocum eâ lege porrexit, ut ne infulam unquam acceptaret. Enimverò jam jam prehensurus panem FVLCO manum illicò retraxit, indignum reputans tam parvo lucello tam magnas spes vendere. Et placuit generosus hic animus usque adeò ædiũ domino, ut victum deinceps ceteraque vitæ præsidia omnia FVLCONI liberaliter suppeditaret. Itaque positâ molestâ paupertatis sarcinâ, cùm liberiùs jam studiorum stadia decurreret, inter Canonicos, quos vocant Regulares, adnumeratus, missusque Lutetiam Parisiorum, Doctoris primò titulis ornatur, mox Placentiæ ad D. Euphemiæ reli-

quis præponitur, inde Archipresbyter, inde Episcopus Placentinus, denique Papiensis etiam renuntiatur, & jam illa olim omnibus supplex manus anulo vestitur, caput omnibus apertum mitrâ tegitur, doctâque egestas purpurâ involvitur. Sed tamen memor fortunæ veteris, dum vixit, quinos semper mensæ pauperes adhibuit, totidemque cum magistro suo Musarum clientes, & septem egentes viros nobiles aluit. Atque hi fecere, ut licèt virgo FVLCO, pater tamen obiret. *Ex Ferrar.*

S. ELESBAAN C. 27. *Octobris.*

NOn erubescant Reges in Regem ELESBAANVM intueri, & ex ejus vultu, Æthiopis licèt, mores tamen suos componere. Bellum illi grave erat cum Rege altero Dunaano Iudaicæ superstitioni addicto. Causæ & DEO fidens purpuram quidem pugnaturus exuit, cæterùm ingentes animos induit, quos majores etiam Anachoretes nescio quis illi fecit, cùm, ut sibi DD. Martyrum præsidia (optimas utique auxiliares copias) accerseret, persuasit. His fretus cùm in aciem descendisset, etsi initio laborare hæc videretur, pugnâ tamen ad extremum vicit, auspicatissimo D. Gabrielis nomine velut militari tesserâ tertium in aëre conclamato. Adhæc Superi Dunaanum hostem ita

delusere, ut veluti fascinatus catenâ aureâ, & se & amicos illigatos venienti ELESBAANO objiceret, quos quidem victoriæ hic sacrificaturus eodem ferro omnes immolavit. Sed nunc triumphum specta Lector. Hunc ecce, triumphali coronâ Hierosolymâ missâ, ELESBAANVS saccum non togam palmatam indutus, & solus obscurâ nocte in montem proximum ducit; casam non Capitolium subit; vota victor vovet nunquam inde egrediendi; jamque triumphales epulas pane nudo, herbis ac fontanâ continuat, nulli hominum visus, uni sibi & Superis notus. Nihil hæc ad meos triumphos, ait Romulus. Sed sic triumphanti cælum applausit. *Ex Metaph.*

SS. SIMON & IVDAS AP.
28. *Octobris.*

VBi primùm debellandum sibi orbem Apostoli sumpserunt, aliis aliò moventibus, SIMON in Ægyptum, IVDAS verò THADDÆVS frater SIMONIS in Mesopotamiam expeditionem adornavit. Subactis iis provinciis, in Persidè copias junxerunt, missâque iterum sub jugum CHRISTI innumerâ multitudine, demùm uno eodemque tempore de morte ambo fratres triumpharunt, quod spectaculum ne Romæ quidem toties triumphanti obtigit.

Porrò IVDAS dudum antè Regē Edeſſæ adiit Abagarū (is eſt qui olim Chriſtum, cùm in vivis adhuc ageret, per amicas literas in regni ſocietatem evocavit) telam ferens, in quâ vultum ſuī quam ſimillimum Servator expreſſerat, munus profectò etſi ipſum artificem ſuum non referret, ab artificis certè manu quàm maximè commendandū. Hoc ubi cubiculo decumbentis Regis fuit illatum, locum ilicò omnem inuſitatâ luce complevit, mox aſpectu ſuo Abagarum à morbo recreavit, tactu verò perſanavit etiam. In ſacris undis cum omni aulâ ſuâ ablutus imaginem conſpicuo loco venerandam propoſuit, ipſe epigraphen, literis auro liventibus, in hunc ſenſum adjecit: *Spes nulli unquam imponit, quam quis in te Chriſte ponit.* Rectè, ais, Dei effigiem in honore Abagarus habuit. Tecum ſentio. Sed nego illos hodie rectè facere, qui vivos Dei vultus, animos inquam perturpare per ſummam injuriam non verentur. Ex *Conſtant. Porphyr, Hieron.*

S. NARCISSVS EP. 29. *Octobris.*

FLorere ſibi videbatur Ieroſolyma, cùm NARCISSVM haberet Pontificem odore virtutis chariſſimum patriæ & acceptiſſimum. Sed ex tam pulchro flore peſſima aranea invidia venenum ſibi ſuxit. Terni & ex mendaciis com-

compositi cives in innocentiam conspirarunt, & sanctissimam viri famam fœdissimi criminis delatione contaminare sunt aggressi; utque ruitura mendacia perjurio fulcirent, si fallerent, pœnas ipsi sibi judices rei dictarunt, & primus ignes, alter morbum fœdum, ultimus oculorum orbitatem imprecatus est, omnes à Cælitibus non surdis audiendi. Etenim etsi perfidiæ etiam juratæ nemo crederet, testisque maximus & unus omnium instar NARCISSI ipse esset NARCISSVS, execratus tamen hic vel suspicionem facinoris subduxit se, & silvarum exilio innocentem se damnavit. Mox tamen aliam in adversarios sententiam cælum pronuntiavit. Primus enim ille cum omni familiâ igne tectis nescio unde illapso exustus facem, ut innocentia pateret urbi, accendit. Alter horrido morbo obsessus, uti à capite ad calcem usque sancti nihil, ita nihil sani habuit. Intereà dum vindicem DEVM tuentur, timuêre sibi oculi tertii testis, & sceleris pœnitudine hic ductus, publicâ confessione perfidiam & lacrimis damnavit, sed tot ac tantis, quibus oculi effluerent, mitissimâ vindictâ, quòd simul noxam eluerent. Ita cæli patrocinio defensus muneri suo ac loco est restitutus, vixitque NARCISSVS, quàm diu nullus flos alius vivit, C. & VI. annos. Ex *Euseb. l. 6.*

S. ERMELINDIS V. 29. Octob.

EOdem tempore thalamum ERMELINDIS & DEVS & DEI nunquam non rivalis mundus ambivere. Sed exhorruit rectè infamem procum virgo, & duodennis sponsum sibi pulcherrimum è filiis hominum CHRISTVM legit, candidum eundē & rubicundum. At stultissima parentum vota generum mundum malebant; eamque ob rem, pro potestate, cogere filiam ad nuptias parabant. Hîc verò illa generoso ausu virginē professa capillos suos ipsa rescidit, hisque veluti vinculis jam expedita, mundo ne nuberet, excessit mundo. Insecuti tamen castissima vestigia sunt gemini fratres iidemque veneris mancipia. Horum alter cùm suam DEO sponsam etiam è templo raptum iret, monita ERMELINDIS à Tutelari Angelo suo, pudori fugâ iterum consuluit, solaque deinceps vixit. Sed quid dico sola? quãdo cœlo Paranymphi adfuêre, castissimoque inter Hymenæos ad sponsum suum abduxêre. Neque verò mortuam etiam latere sponsam suam hic voluit. Cælestes iterum cantus splendorque, sed præcipuè odor suavissimus mortalibus immortalem ERMELINDEM prodidêre. Cur, nisi ut in odorem castitatis etiam tu curreres Mariane? *Ex Molano & Surio.*

SS. ZE-

SS. ZENOBIVS ET ZENOBIA.

30. Octobris.

ADeste hæredipetæ filii & dilapidare (neque enim hoc jam vetabimus) patrimonia vestra à ZENOBIO nostro discite. Iste ubi hæreditatem paternam adiit, totam hanc in pauperes & ægros intra non multos dies effudit. Quid frontem contrahitis tam subitò avari? an rectiùs poterat sua locare quàm cælo, quò, quidquid accipiunt, fidæ pauperum manus ferunt? Sed & viventis etiamnum manum munificam remunerare DEO placuit, quando arte medicandi tantâ imbuit, ut vel ad tactum ejus omnes passim morbi fugerent, ac deinde in patriâ urbe Ægis pontificali pedo, palmâ denique gloriosâ ornavit. Hanc ille scilicet Lysiæ Proconsuli inter omnia tormenta victor extorsit. Et fortè ab equuleo pendens cassas tyranni minas despiciebat, cùm ZENOBII etiam soror ZENOBIA accurrit, & verò ex eodem tam forti sanguine se prognatam jactitans sociam Germano se junxit. Lysias utrumque in ferreum lectum injici & subjici ignem jussit. Sed hunc cœlum mitiore rore facilè temperavit. In fornacem succensam posthæc abjecti iterū flammas triumpharunt, Superis acclamantibus & certos esse beatitatis jubē-

tibus,

tibus. Meruêre ergo laurum, quâ ut coronarentur, capita ſecuri ſubmiſerunt. *Ex Metaphraſte.*

S. WOLFGANGVS EPISC.

31. Octobris.

STellam parturire ſibi mater WOLFGANGI videbatur. Non fefellit. WOLFGANGVM peperit, ſidus, à quo omnis Bojaria illuſtrem ſe fatetur. Natalium ſplendori jam inde à puero majorem lucem à bonis artibus, maximam deinde à virtute accendit. Hæc cùm inter Herciniæ ſilvæ Aſcetas aliquandiu latuiſſet, ſuis tandem ſe radiis prodidit, & prælucere Bojis Ratiſponæ juſſa eſt. Agnovere in Præſule ſuo vitæ magiſtrum omnium ordinum homines. Virgines præcipuè Deo dicatæ, quas ille à vitæ, ad quam nunc etiam pronum eſt deficere, licentiâ, ad ſanctiorem diſciplinam faciſè omnes revocavit. Poſteà in deſertos montes aufugit, ſtruxitque ſacellum miraculis etiamnum inclytum. Sed non potuit oculos effugere ſtella tam nobilis. Retractus WOLFGANGVS poſt longam abſentiam pulchriùs jam Ratiſponenſibus velut poſt tenebras luxit. Illud minimè tacendum. Henricum Bavarum poſteà Auguſtum educaſſe, illíque Imperium tum in vitâ, tum à morte ſuâ prædixiſſe, nam ferunt Henrico dor-

dormiēti WOLFGANGVM adſtitiſſe, & parieti gemina hæc verba *(Poſt Sex)* inſcripſiſſe: experrectum illum mortem primò in ſextum diem, pòſt in ſextum menſem, tum in annum ſextum expectaſſe, ſed tunc pro morte Imperium ſcilicet adiiſſe. At WOLFGANGVM, cùm aſſem omnem ſuum in fratres (ut ipſe vocabat) pauperes partitus eſſet, cælum ex ipſo templo D. Othmari, qui & Epiſcopatus illi & mortis vates fuit, ad ſe rapuit. Nec injuriam terræ fecit, ſuum abſtulit, ſtellam tulit. *Ex Surio.*

NO-

NOVEMBER.

F. OMNIVM SANCTORVM.

1. Novembris.

IN nuce Iliadem, in pagellâ, inquam, omnes Sanctos tenes. Cæterùm quæ festo huic diei origo fuerit, lubet denarrare. Et principiò id constat, cùm Deos jam Romani plures ferè quàm homines numerarent, fanum exædificasse, in quo totus Deorum Dearumq; grex stabularetur, & hoc ipsum ex re Pantheon dixisse. At anno, postquàm Dii omnes uni cessere DEO, nono suprà sexcentesimum, Bonifacius IV. PP. vacuum à dæmonibus locum lustrare aggressus, rectiùs hunc VIRGINI MATRI & Divis Martyribus sacrum voluit esse. In eam rem XXVIII. Divorum ossibus onustos currus cum triumpho, quàm potuit splendidissimo, induxit, simul ut ille ipse dies festus Romæ sanctusque esset, imperavit. Idem posteà sub annum Christianum octingentesimum trigesimum quintum Greg. IV. per Occidentem sanxit, eam potissimùm ob caussam, ut, quando, tum ob numerum innumerum, tum quòd virorum sanctorum pars longè maxima cælo, nõ item terris nota est, non potest Ecclesia singulis diem dona-

donare, certè omnes uno die venerentur. Atque hæc sunt diei hujus festa exordia. Tu, si sapis, numerum auge beatorum. Nam ex omnibus Divis nisi tu etiam aliquando unus es heu! nullus es. *Ex Bar. & Mart. Rom.*

S. CÆSARIVS M. 1. *Novembris.*

PRæferebat jam penè ipsi Romæ sese urbs Anxur, quòd, quem semel illa omni ævo Curtium ostentarat, ipsa quotannis exhiberet Italiæ. Nimirum vidisses Kalendis Ianuariis lectissimum quemque è juventute equo & armis conspicuum pro salute Reipubl. è sublimi monte in undas ire præcipitem, eoque facto nomen apud cives patris patriæ promereri. Et verò sceleris hujus irritamenta scelera erant alia, quæ sex aut octo totos menses inter omnem luxum & petulantiam impunè piacularis ejuscemodi hostiæ perpetrabant. Enimverò cùm ei spectaculo interesset CÆSARIVS ex Africâ redux, palam facti atrocitatem verbis castigavit. *Insaniam esse, urbem, ne olim pereat, in flore suo facere perire, & ut serventur cives mali, optimum quemque ex his occidere. quid hoc aliud esse, nisi orco victimas sceleribus saginare, & sceleribus velle Superos demereri?* At non ita sentire Dux superstitionis Firminus, cujus impulsu Leontius vir consularis

tridua-

triduanâ fame vexatum CÆSARIVM ante currum ad Apollinis templũ egit, nudum illum sed paratissimum sic ad luctam. Et victum se fassus est Apollo precibus Divi, cum templo & sacrificulo Firmino in terram dejectus sepultusque. Sed & Leontius post annuum carcerem & inediam Athleta Christi succubuit, priorq; CÆSARIO pro fide mortuus est, qui demum culeo insutus cum Sacerdote Iuliano in mare demersus est (ut ipse piè jactabat) & natus cælo & denatus. Certè haud paulò rectiùs pro patriâ mori Iuventam docuit. *Ex Lippeloo.*

COMMEMORATIO FIDELIVM DEFVNCTORVM. 2. Nov.

PIctas lacrimas, Mariane, oculis tuis objicimus, ut his oratoribus tibi exprimamus veras & quibus opem non fictæ calamitati feras, nec jam pictos extinguas ignes. Id porrò quàm meritò facias, ex annalibus D. Dominici disce. Numeravit hic inter alumnos suos duos præ cæteris pietati deditos, Bertrandum alterum, alterum Benedictum. Ille pro peccantibus, hic pro luentibus in flammâ piaculari peccata multùm solicitus, preces ac sacrificia quisque in suos congerenda credebat. Et pugnabat Benedictus magnis rationum momentis & ajebat, illos,

illos, si modò velint, rebus suis abundè posse consulere, ore suo orare, manu suâ avertere iram Numinis posse, hos verò, ut qui manu orarent, utique auxiliari alterius egere. Contrà contendebat Bertrandus tam hos suæ salutis, quàm alteros illos, ni à præcipitio abducerentur, interitus certos esse. itaque gravius periclitantibus succurrendum. Et perstitisset in hâc sententiâ, nisi ex purganti igne anima una omnium legationem functa, terrore suo sub nocte insequentem patrocinium suum, & sociarum ita persuasisset, ut jam nemo alius pro his ad aram frequentiùs Bertrando oraret. Et profectò si sapimus vicina incendia & nobis quoque jam jam impendentia communi operâ sopimus, hoc est, cilicio opprimimus, precibus avertimus, flagris fugamus, gemitibus difflamus, oculorumque imbre extinguimus vindices ignes. Quin quisquis fila manu tenes, & globos *Virgini* sacros, tenere te funem puta, quo ex inferno carcere ascendere hodie ad cælũ animas facias.

S. EVSTOCHIVM VIRGO.

22. *Novembris.*

FVit EVSTOCHIVM nobilissimæ & D. Hieronymo laudatissimæ matronæ filia, ejusdemque virtutis ex asse heres. Degebat illa sub patrui Hymetii tutelâ, certa nulli nisi Agno nubere,

eamque ob rem animi potiùs mundo, quàm corporis ſtudens, & hoc pulchrior, quò negligentior ſui. At Hymetius alia omnia animo volvēs, ut quàm pulcherrimè poſſet ornatam virginem ad nuptias nobiliſſimis juvenibus venditaret, eam curam conjugi Prætextatæ demandat. Hæc igitur EVSTOCHIO veſtes induere ad elegantiam ſeculi factas, faciem fuco tingere, frontem & aures gemmis pingere, crines ferro & igne fingere, denique totam ad laſcivam venuſtatem componere. Sed in tam pulchrâ EVSTOCHIO nihil jam cælo placuit, præter lacrimas, quibus naufragium timens virginitas quotidie innatabat. Periclitanti tamen ſuccurrit Angelus bonus & in ſomnis ad Prætextatam, *nimirum* ait, *egregiæ ingenuique ſanguinis lena mundo conciliabit DEO deſponſam? DEVM nauſeans generum habere, terræ filium quæret? ex fronte virginis palæſtram Veneri facit? ex oculis Cupidini muſcipulas ſtruit? ex capillis laqueos nectit amantibus? At non impune hæc facies. Iam enim ut abſtineat à lenociniis manus diſcant, areſcet manus: Iam domum Chriſtus* EVSTOCHIVM, *te orcus ducet; ſi porrò neptem DEO invides, certè morti coniugem liberoſq; non eripies.* Atque hæc omnia eveniſſe ordine Hieron: affirmat. O Superi! quid ad noſtræ elegantiam ætatis

ætatis dicitis; quando puellæ viros induunt, & (quod turpius longè est) calamistrati viri (phui) in puellas degenerant. *S. Hieron.*

S. WENEFRIDA V. M.
3. Novembris.

WENEFRIDAM nobilem è Britanniâ Nympham CHRISTO Benuocus vir famâ sanctimoniæ id ætatis longè maximâ despondit. Nec abnuebant parentes in tam amplas spes filiam dare, sed obstabat Cadocus Regis Alani filius, ausus castissimam & cælo datam fidem tentare, cùm sola virgo domi ageret. Illa verecundata aliquandiu tam inornatam se deprehensam, in cubiculum abiit velut mundum inde muliebrem petitura, reverà ad asylon (templum) properatura. At Amor tam magnus tyrannus quàm parvus puer pingitur, alas Cadoco insequenti suas præbuit. Hic prehensam virginem & reluctantem ense obtruncat. Et ecce & virtutis & sceleris præmia! Ad sanguinis fontem fons alter aquæ limpidissimus exsiliit, suasque undas ita etjam hodie sociat, ut tamen ripam sanguine castissimo pictam nunquam abluat, muscusque odorem virtutis semper spiret. Porrò Benuocus martyris caput ad latronem asportavit, ut

in eo velut ſpeculo facinus ſuum & videret & fleret. Cœcum morti in eo loco devovit & WENEFRIDAM, junctо cum corpuſculo capite, vitæ reddidit. Et Cadoci quidem ajunt etiam corpus diſparuiſſe, (Orco nimirum cum animâ tumulandum) WENEFRIDAM verò in virtute tam doctam virginibus cæteris Witheriaci magiſtram datam fuiſſe; illic miris multis illuſtrem ultimò concubiâ nocte ab ipſo Chriſto Sponſo ad nuptias evocatam abiiſſe. Ad has quid nî Mariani etiam vos itis? Ite, & ſi vox Virgo vobis eſt, Hymenæum (licet) canite. *Ex Surio.*

S. MILVS EP. M. 4. *Novembris.*

MILVS Perſa cogitabat ſtipendia ſub Rege facere. Sed cælum ſibi auctoratũ ad ſua ſigna compulit, poſtquàm horrido viſo objecto, oſtendit quàm malè ad tyrannum mundum fugitivi homines à DEO tranſiremus, etſi tot ſtigmatibus, quot beneficiis ab hoc notati. Nec diu Chriſto militavit, cùm Pont. inauguratus ordines inter Chriſtianos cœpit ducere. Sed non tam multæ graveſque illi cum hoſte, quàm cum domeſticis pugnæ fuerunt: quamvis quæ paſtorem noluerunt, perierunt deinde oves, urbe & vitâ amiſsâ; quod ipſum bonâ fide illis, ſed non ſine lacrimis MILVS vaticinatus eſt. Alter etiam

etiam Episcopo impendentem è cælo vindictam prædixit; cumque ille non audiret, verborum tonitrua fulmen excepit, & surdas aures correxit. Virum principem graví ægritudine decumbẽtem admotis non manibus, sed precibus absens curavit. His atque aliis adduxit longè plurimos, in Christi leges ut jurarent, sed non regem etiam, qui multis suppliciis excruciatum MILVM ferro devovit, & carnificis munus cum fratre divisit. Hos quoque semianimis Divus adproperantem Nemesin jussit cavere. Nec nisi diem hæc abfuit. Postridie enim, dum ambo cervum fugientem jaculo insequuntur, ambo exerrant, sed mutuis se vulneribus fratres conficiunt. I feram cæli vindictam memora, quando cervo & jaculo ocyor venit. *Ex Menæis.*

S. CAROLVS BORROMEVS.

4. *Novembris.*

ERubescent puto ad CAROLI purpuram omnes purpurati. Reditus Ecclesiasticos, nec ab illustrissimo parente aliter quàm in pauperum usus verti patiebatur. Galero & infulâ insignis Parochorum vitam ipse inspicere, ipse morbidas oviculas curare, ipse pro suggestu his acclamare, ipse Sacramentis pascere. Quid hîc illi animarum pastores, qui suum nunquam nu-

merant, quin neque noverunt gregem? Atqui ille, quę diximus, tunc fecit, cùm provinciam dira lues fameſque popularetur, quando, ut Chriſtum operiret, parietes aulæis, ſe lectulo etiam nudavit. Peſtem ſupplicationibus avertit ad DD. pulvinaria inſtitutis, in quibus ipſe nudus pedes, funeque in collum injecto, crucem prætulit, & in hâc clavum ex illis unum, è quo nobiliſſimum olim anathema Servator pependit. Porrò authoritati Eccleſiæ vitam poſthabuit; & ſuam purpuram ſuo iterum ſanguine pinxiſſet, niſi globus Divum juſſus ferire à tergo ad pedes delapſus eſſet. Puer, cùm alii ludos, ipſe VIRGINIS templa obibat. Præter horas Canonicas, etiam Marianas quotidie dixit, & dici à domeſticis voluit. Sub MARIÆ nomine collegium adoleſcentulis nobilibus extruxit. MARIÆ ſtatuam ante omnium templorum portas poſuit. Hujus icone armari omnes milites ſuos voluit, forti utique clypeo. Mitto cætera, hoc addo: alios purpura, CAROLVS purpuram ornavit. *Ex vitâ.*

S. IOANNICIVS CONF.

4. Novembris.

QVid aula confers, ſi ſanctiùs in caulâ vivimus? Dum gregem paſcit, ovis eſt IOANNICIVS; dum evectus

evectus à fortunâ latus jam Isaurici Leonis stipat, in lupum abit & rabiosâ hæresi correptus tristè terris & cælo ululat. Exi, ah! aulâ exi IOANNICI, si exire errore gestis. Audit talia monentem Anachoretam, sequitur vocem, ab aulæ frequentiâ ad silvæ solitudinem invitantem, jamque inter aulicas larvas etiâ hæresin abjicit. Agnoverunt itaque iterum & amarunt IOANNICIVM suum Superi, cumque invidia illi venenum misceret, fraudem detexerunt. Ille preces veteres frequentavit: *Spes mea Deus Pater, asylon Christus, scutum Spiritus est.* Certè unica crux & panoplia & Panchrestum IOANNICIO fuit. Hâc ille cùm gregem suum circumscripsit ad preces abiturus, nihil unquam ex illo desiderabat; hâc morbos pellebat, serpentes exarmabat, rumpebat vincula, medios hostium cuneos penetrabat, ipsos malos dæmones fugabat. Ipse tamen fugere non erubuit, cùm in impuras cogitationes pugnandum fuit. Quin, cùm è virgine sacrâ has proscripsisset, sed iisdem se obsessum animadverteret, ita ab his abhorruit; ut non dubitaret rectà ad draconem tendere, prædamque; se illi (si Numini placuisset) devorandam objicere. Et profectò, si sapit juventus, non ita ad flammãtes draconis oculos, non sibilos iratos & dentatos

rictus, uti ad aspectus Veneris molles, ad verba mellea, & arridentia oscula exhorresceret. *Ex Metaphr.*

S. EMERICVS C. 4. *Novembris.*

PAter EMERICO D. Stephanus fuit Vngariæ Rex. Matrem in terris Gisselam, D. Henrici Imperatoris sororem, in cælis MARIAM salutavit, cui natum unicè semper pater commendaverat. A tantis parentibus minimè degener EMERICVS, non dies modò, sed quas juventus somno aut voluptatibus, hoc est, somniis, dare amat noctes, precibus pius vigil transcripsit, non priùs ab aurorâ deprehensus, quàm omnia Vatis Iessæi carmina decurrisset, & post singula intercalare osculum terræ fixisset. Oculos habuit tam puros, ut ipse animorum occulta sensa perspiceret. Nam jussus à parente salutem ferre viris DEO devotis, oscula quidem in omnes amicissima dispensavit, aliis tamen plura atq; aliis tulit, non neminem etiam septies dissuaviatus. Caussam deinde rogatus, oscula sua meritis singulorum respondere affirmavit; qui plurima tulisset, eum virginem ad id ætatis animum gestare, mille etiam osculis dignum. Ipse cùm vocem audisset cælo allapsam, nihil præ virginitate Superis arridere, quàm mox DEO DEIque MATRI florem suum dica-

dicavit. nec Sponſam priùs admiſit, quàm ſuum & ipſa cælo deſpondiſſet. Et placuere ita hi Numini, ut abſtinere jam non potuerit manum, ſed ex his EMERICVM beatâ morte decerptum in ſua roſaria tranſtulerit. Eò enim ferri Euſebius Epiſcopus vidit. Invide tu quiſquis adhuc cum vento, cum æſtu, cum hyeme luctaris flos virgo. Marceſcis, ſi te cælum non carpit, & marceſcentem manu ſcilicet VIRGO abjicit. *Ex Surio.*

SS. GALATION ET EPISTEME MM. 5. *Novembris.*

NVlli æquè flores cælo arrident, ut animi virginis lilia, maximè quæ ex thalamo ſurgunt, hoc utique pulchriora, quò rariora. Vides hodie tamen hæc in GALATIONE & EPISTEME, quibus caſtiſſimum thalamũ virginitas ſtravit, verecundia ornavit, mors defendit. Et GALATIONEM quidem matri ſterili, ſi Chriſto adhæreret, ſpopondit Anachoreta, firmavitque pactum in ſomnis viſus in cruce Chriſtus. Liberata utrinque fides, & filio hereditatem parens uterq; Fidem, ſponſam verò EPISTEMEN reliquit formâ ſingulari & omnibus virtutibus dotatam. Hæc cæleſti oſtento, nec uno, inſtructa cùm virginum beatos Choros eſſet intuita, facilè virginita-

tem etiam in conjugio coluit. GALATIONE exinde inter monachos abdito ipsa, inter virgines velatas vixit, abductaq; per visum cum marito in cœlestia palatia, jussaque coronam sperare, etiam ad sanguinem DEO litandum animum erexit. Etenim eunte ad tribunal impium GALATIONEM, mariti passu virum mulier secuta, negavit rectè facere conjugem, si sine conjuge ad coronam aspiraret, quam nuper utriq; cælum promisisset. Et verò hanc non minùs sponsæ quàm sponso deberi. Itaque cùm, ut in lecto casto, ita etiam tormentis omnibus socia esset, post corpus virgis concisum, post infixas sub ungues spinas, linguâ primo & pedibus manibusque, pòst capite etiam sunt truncati, felicissimi conjuges & sine filiis morituri, nisi hoc, in quos omnia bona sparserant, pauperes negarent. *Ex Metaphr.*

S. MALACHIAS EP. 5. *Novembris.*

ADes turba literaria, &, si placet, euntem ad ludum puerulum MALACHIAM comitare. Vides ex viâ subsistentem, & passis brachiis identidem non Apollini sed Numini supplicem? O plures sic ad scholas itarent, ut plures inde Malachiæ redirent. Nunc unicum laudamus, qui Sacerdotio à Musis donatus sororem è piacularibus

laribus flammis facto sacrificio exemit, mox patriæ (Hiberniæ) Episcopatum tulit. Verum uti honor artes alit, ita invidiam provocat. Capiti MALACHIÆ plures insidias posuerunt, ut ipsius infulâ suum tegerent caput. Sed cælum pro virtute pugnavit. Nam dum MALACHIAS ad asylon templum confugit, tempestas omnes ejus hostes fulminavit, laceroſque eorum artus hinc inde stipitibus arborum ad cogitati parricidii infamiam suspendit. Sed & mulier, quæ linguam in Divum armaverat, putrescere hanc sensit, ut oris virulentam infamiam graveolentia proderet. Alios oculorum orbitas, ferrum alios igneſque & dæmon malus sunt ulti. Ita omnibus periculis subductum caput in tutas latebras Claram Vallem tulit, & ut securum jam esset, cucullo abdidit. Morienti oculos clausit D. Bernardus, quem quia præconem laudum etiam suarum habere meruit, non jam Achilli Homerum puto invidebit. *Ex S. Bern.*

S. ANDREAS FVNDANVS EP.
6. Novembris.

RECTÈ dixit, qui dixit primum ad lapsum gradum esse, occasionem non fugere. Id si homines inficias ire velint, ecce mali dæmones ultro fatebuntur. ANDREAS omnibus virtutibus,

tibus, sed castitatis laude inprimis clarus fœminam domi suæ, privatus primùm, pòst Fundanus etiam Episcopus habebat ipsam quoque DEO devotam. O, ut fumo semper ignis est proximus! Ibat Romam ex Campaniâ Hebræus nescio quis: deprehensus à tenebris ad Apollinis fanum divertit, & intempestâ nocte in senatum cum Regulo suo frequentes coire Orci principes videt. Hîc dum rem benè gestam singuli gloriantur, & alii alia facinora sibi quisq; palmaria clamant; insolentior cæteris unus aliquis, & multùm nequitiâ suâ superbus jactat id tandem magno molimine se effecisse, ut ANDREAS Præsul mulierculæ tergum molliter destringeret. Enimvero acclamatum ab omnibus est; & factum id multis Pluto laudavit, velutiq; jam de victo ANDREA triumphus decretus est tenebrioni. Sub ea in discedentium oculos Iudæus incurrit; sed quòd aliena arma, Crucem, more Christiano objecisset, tantùm risere hominem, testam probè signatam cæterà inanem dictitantes. Nempe hic rectà ad ANDREAM, qui Hebræo Christianis, & fano D. ANDREÆ Ap. transcriptis, domo abhinc omnes omnino mulieres proscripsit. Audite hæc aris devota pectora. Fœminæ apud vos si exulaverint, ab exilio castitas redibit. *Ex D. Greg.*

S. EN-

S. ENGELBERTVS EP. M.
7. Novembris.

CVnas, vitam, mortem, omnia in ENGELBERTO præclara reperio, & digna infulâ Colonienſi, quam ille uti & libertatem Eccleſiæ etiam contra cognatum ſanguinem (audiant utinam hæc illi, qui Chriſti patrimonia ſua putant & in ſuos effundunt!) toto pectore propugnavit, ipſiſque adeò vitæ antehabuit. Neque enim alia ulla fuit cauſa Friderico Iſenburgenſi Comiti & patrono ENGELBERTI, cur ſub annum milleſimum, ducenteſimum & vigeſimum quintum, immiſſis ſicariis ex itinere nepotem obtruncaret, parricidio tot ſceleribus, quot vulneribus pleno, quæ quadraginta & ſeptem erāt. Nec verò minùs piè, quàm fortiter eſt mortuus ENGELBERTVS. Nam, ut taceam VIRGINEM ſolemni omnibus diebus Mercurii jejunio cultam, monitus per literas de inſidiis animum quidem confeſſione purgavit & lacrimis expiavit, cæterùm ut ne hoſtem proderet, igni literas damnavit. Fridericum deinde, cùm jam parturiret ultimum ſcelus, hoſpitio non ſemel cum ſuis excepit, neque comitem habere viæ abhorruit, utque malus Genius ex ore alieno palàm faſſus eſt, moriens Chriſto Chriſti verbis pro hoſtibus ſuis

ſup-

supplicavit, facultatem ob id nactus mira (quæ innumera sunt) patrandi. Sub idem ferè tempus lunæ geminam alteram lunam cœnobita vidit gladio insignem, ne dubitaret orbis, sideribus novum sidus ENGELBERTVM additum. *Ex Surio.*

S. GODEFRIDVS EPISC.

8. *Novembris.*

COepit GODEFRIDVS in tempore (quinquennis utpote) ad sanctitatem inter cœnobitas conniti, Musis juxtà & pietate succollantibus. Anno ætatis XXVI. Abbas, inde Pont. Ambianensis mirum est quàm benignum se miseris exhibuerit, tredecim quotidie de his epulo solitus excipere, ablutis suâ manu eorum pedibus; nihil utique alienum à summâ dignitate existimans, facere, quod prior Pont. Max. Christus fecisset. Et fortè bene magnum, & qui culinæ unicus superabat, piscem inde ipse asportaverat, donum leprosis stipem rogantibus. Ei rei cùm absens tunc succenseret posteà Oeconomus, illud modò respondit GODEFRIDVS: *etiam atq; etiam videret, illéne abundaret, an pauper Christus esuriret rectiùs?* Et verò ut hunc regeret, non dubitavit suis laciniis summâ hyeme se spoliare, & mendicabulum his ditare, ipse contra frigora hâc unâ cha-

charitate satis armatus. Iam clementiæ in subditos illud sit argumentum, quòd ad tyrannum, quem ob scelera templo proscripserat, per maxima itinera excalceatus contendit, & ad facinorum detestationem reum supplex in genua Iudex invitavit, quin tunc etiam contumacem nihilominùs captivum posteà in libertatem asseruit. Quòd tamen cives Ambianenses monita ejus vel negligerent, vel contemnerent etiam, igneos urbi exercitus imminere vidit, interitum hujus, ut D. Firminus GODEFRIDO vaticinatus est, portendentes, qui non multò pòst reapse delapsis cælo flammis est insecutus. Nos, ne cælo DEVS ignes, oculis lacrimas rectè pluemus. *Ex Sur.*

MEMORIA CRVCIFIXI BERYTHENS. 9. *Novembris.*

NImirum facilè CHRISTO cum Carpo hodie credemus, velle illum iteratò pro nobis mori, si modò vivere nos velimus. Berytus civitas est Tyro & Sidoni contermina. In hâc sub annum DCCLXV. habitare inter spinas lilia, hoc est inter Hebræos Christianos vidisses. Et fortè Christianus ædibus suis Iudæo cessit alioque migravit, oblitus secum ferre nobilissimam & ab omnibus retro majoribus acceptam here-

hereditatem CHRISTI imaginem cruci suffixam, opus ab artifice manu ipsius Nicodemi commendandum. Spectasses in nepotibus suis antiquos Servatoris hostes, & non jam odii simulachrum, sed ipsissimum veteris impietatis bellum. Iterũ Christus vincula fert, & captivus triumphatur, agitur, raptatur. Iterum sputa volant, alapæ insonant, flagra crepant, spinæ se armant, clavi malleique intonant. Iterum fel & felle suo acerbior lingua sævit. Deniq; (ô cæli patientiam!) iterum pectus ferro impio petitur; atque, ut ne aberrasse existimes, iterum fons geminus sanguinis & undæ fluit. Hic omnium morborum medicus febres pellere, lepram abstergere, claudos in pedes erigere, ipsis denique sceleris auctoribus oculos ita aperire, ut tam cœci nuper fidei tunc lumen aspicerent, miraculo hoc gratiore, quòd urbs tot jam Longinos, quot paulò antè Iudæos numeraret. *Ex actis Nicenæ Syn. I I.*

S. THEOCTISTA V. 10. *Novembris.*

REctiùs hoc die Lesbos THEOCTISTAM, quàm olim Sappho suam laudat. Apage decimam Musam, quæ Virgo non est. At quam scribimus, THEOCTISTA, inter Virgines sacras à primis annis educata virginitatem etiam ipsa spirat, gratissimum odorem illi,

illi, cui odoratum mundus non abstulit. Et potuere THEOCTISTÆ libertatem eripere, Arabes prædones, sed nō pudorem proinde, ut qui nunquam expugnatur, nisi ubi à proditore animo habitatur. Itaque cùm vivere inter latrones animorum se videret, in silvas aufugit horridas & metuendas, sed fidas semper virgini latebras. Hîc ad templi rudera castissima Sacerdos preces cælo facere, corpusculum herbis, animum cæli delitiis pascere. Tandem cùm annos vixisset V. supra XXX. & veste jam defluente foliis pudorem tegeret, venatori visa est, pro monstro utique habenda, si vox & virtus non prodidissent. Texit tunc suis vestibus hic, & anno vertente cibo divino recreavit. Sed cùm à venatione denuò ad illam viseret, exanimem reperit, & de tam nobilibus exuviis manū sibi dexteram abstulit. Verùm cùm non nisi restitutâ hâc solvere è portu potuisset, narrassetque miraculum sociis, accurrerunt hi venerabundi, sed nihil quidquam præter virtutis vestigia invenerunt. Dubitarem à quibus ablatum corpus foret castissimum, nisi tumulari virginitatem ab Angelis Catharina doceret. *Ex Metaphr.*

S. MARTINVS EP. 11. *Novembris.*

EXistimaverat MARTINVS Neophytus etiamnum, mediâ chlamyde suâ medium pauperem utcunque se texisse; sed insequenti nocte totum eâ se vestîsse Christum vidit. Pont. Turonensis Divorum aspectu atque ideo familiaritate, cæli præsertim Reginæ, inter Theclæ & Agnetis comitatum, jucundissimè perfruebatur. Bonorum Angelorum manu palàm adjutus, malorũ fana & simulacra subruit. Quanti Sacerdotii majestatem faceret, tunc ostendit, cùm eam Imperatoriæ antehabuit, primumque in epulo poculum præbibens non Imp. Maximo, sed Sacerdoti suo porrexit. Quin ipsam Imperatricem famulam ad mensam habuit, & tum hæc se basilicè vixisse putavit, cùm micis, quas reliquas fecit MARTINVS, vesci potuit. Orci præstigiatorem, qui Christum ementitus, cætera habitu regio illi se obtulit, ita delusum dimisit, ut diceret, alium nullũ Christum se nosse, præter crucifixum. Venienti ad se cùm Imp. Valẽtinianus assurgere negligeret, facere hoc assurgẽs è sede flamma coëgit. Extremùm æget in fugam iterum dæmonem malum egit, uti lubens moriturus, ita ad majores labores, si Numini placeret, porrò victur⁹. Sed placuit huic MARTINVM

inter

inter beatarum mentium plausus cantusque ad se evocare. Conditionis tamen suæ memor non nisi cineri incubans mori voluit. At ex hoc cinere suus cœlo Phœnix prodiit. *Ex Sulp.*

5. CVNIBERTVS EPISC.

12. Novembris.

VTrumque CVNIBERTVS, & quâ adolescens rapere in se oculos possit, & quid amare oculi in adolescente debeant, docebit. Nam si è pulchro corpore gratior venit virtus, gratissima è CVNEBERTO venerit necesse est, adolescentulo in quo & forma rara, & indoles elegans & mores suavissimi certamen de palmâ videntur suscepisse. Me quidem judice his omnibus imperavit ultima in generoso adolescente animi demissio, quâ nobilissimus æqualium suorum flosculus ad infima etiam obsequia descendere non erubuit, neque jam aut calceos purgare, aut purgatos inducere aliis abhorruit. Talis facilè Regis Dagoberti (cujus inter Ephebos agebat) oculos cepit, tunc præsertim, cùm dormienti cælum inusitatâ luce advigilare perspexit. Nam post hoc ipsorum Superûm testimonium non potuit quin castissimè amplexatus dulcissimeque deosculatus CVNIBERTVM in filium Rex adoptaret. Sed ambivit nobiliorē hæreditatē cæli

capax animulus, mundoque valere juſſo, DEO & aris ſe addixit. Ab his ad Pontificatum Colonienſem evectus eſt, bonis utique avibus, quando ſacrificantis caput ambire candidiſſima è cælo columba viſa eſt. Obiit cæli delicium & amor civium anno DCLXIII. & amare ſe viciſſim hos mortuus oſtendit, cùm graſſantem urbe ignem & jam D. Petri baſilicam expugnantem preſſit domuitque. Neque mirum hoc nobis videtur; majores & Veneris flammas puer jam vicit. *Ex Surio.*

S. MAXELLENDIS V. M.

13. Novembris.

SVpra & ſexum & ætatem MAXELLENDIS Cameracenſis virguncula ſapuit, crepundia rata, quidquid magnum orbis oculis oſtentat, & generoſo faſtidio omnia terræ nauſeans, uni cælo arridens. Quid, quòd necdum viro, ſed cælo tamen matura ſe lubens volens huic deſpondit? Itaque ſerò nimis poſteà filiam in manus dare Hartuino juveni nobili & prædiviti parentes conſtituerunt. Noctem enim illa pro conſultatione cùm petiiſſet, eique qui optima ſuaderet, Tutelaris Angelus interveniſſet, in eam denique ſententiam virgo animus ivit, ne detrimenti quidquam virginitas caperet, omnia & agere & pati, quin vitam potiùs

tiùs ipsam quàm pactam Christo fidem prodigere. Nec multò pòst, duce pessimo amore, bellum movit virginitati Hartuinus, & cùm absentibus parentibus ædes castissimas expugnasset, proditæ ab ancillulâ MAXELLENDI & è latebris protractæ, ubi florem non potuit, vitam abstulit. Verùm, ut videret sub quo stipendio mereret, oculos eo ipso in loco amisit, nec nisi post tertiũ annum, quando ad tumbam virginis veniam sceleris rogavit, recepit, reapse id edoctus, quòd nequaquam Poëtæ mentiantur, tyrannum esse amorem & cœcum. *Ex Surio.*

S. HOMOBONVS CONF.

13. *Novembris.*

FEcit HOMOBONVS nomini vitam respondere. Neq; adeò huic rei conjugium, quo implicatus fuit, neq; mercatura, quam exercuit, obstitit. Quin tum demum non sterilem se putavit, cùm patrem illum miseri appellarent, tum lucrum se fecisse, cùm iis, qui neq; unde persolvant, habent, pauperibus rem credidisse. Multum illi eam ob rem uxor negotii facessivit. Sed huic identidem ille occinebat: neminem unquam quantumvis prodigum in egenos ad incitas redactum esse: plus dando accipi, quàm dari; tutissimum ærarium esse, pauperum sinum: quod his

detur non donum sed mutuum esse: quantum dissolvere Superi differant, tantum fœnoris adcrescere: & quæ demum mercatura lucrosior possit esse, quàm nummo cælum emere? Probavit hoc studium Numen, cùm canistrum non magnum portentosam panum copiam, fons etiam merum dispensatori ministravit. Adhæc positum in more habuit, concubiâ nocte templum precandi causâ petere, quod clausum aliquoties cùm reperisset, nobiles illi Atrienses cælites aperuerunt. Ille nunquam non vel ad magnæ MATRIS vel FILII effigiem cernuus jacuit, pulchrâ vicissitudine, nunc ab ubere, nunc à vulnere ebrius. Certè ad CHRISTI in crucem suffixi pedes in templo vitam posuit; cùm illa Angelorum verba (*Gloria in excelsis* DEO) homines canerent. Sed ille hæc suaviùs cani ab ipsis Angelis scivit. *Ex Surio.*

B. ALBERTVS MAGNVS.
16. *Novembris.*

ALBERTVM, quem nobis Lawinga Suevorum dedit, MAGNVM fecit VIRGO MAGNA, in cujus clientelam parvulus se dedit. Atque hæc adspectabilis ALBERTO, monuit ad D. Dominici castra transiret. Ivit ALBERTVS; verùm quòd indolem ad studia tardiorem attulisset, penè stationem suam

ſuam tyro deſeruit. Iam fugam paranti & ſcalas admoventi cæli ſcala VIRGO iterum ſe objecit, utque animos ALBERTO faceret, juſſit inter omnes & ſacras & humanas ſcientias ejus optionem facere, quæ maximè animo arrideret. Ille continuò Philoſophiam expetiit. Ne tamen ſibi hanc aſcriberet, repetituram ſe dona ſua olim VIRGO edixit. Itaque ALBERTVS ille nuper omnium riſus, per omnium ora nunc volare, Doctorque primùm Hildeshemii, tum Ratiſponæ, Lutetiæ deinde Pariſiorum, Coloniæ Agrippinæ, famâ nominis orbem implere. Sed omnia dixero, ſi D. Thomam unicum ſanctioris doctrinæ magiſtrum, fuiſſe diſcipulum ALBERTI dixero, qui inſulam Ratiſponenſem cùm primùm potuit cum libris ſuis mutavit. Sed ecce tibi dum in ultimâ ſenectâ orbis hoc oraculum reſponſa fundit, ſubitò deficiente rerum omnium memoriâ, obticuit, vivumque è ſcholâ funus diſcipulorum corona domum cum lacrimis deduxit, quas ille etiam toties fudit, quoties aures MARIÆ nomen pulſaret. Porrò quotidie abhinc tumulum ſuum contemplari ſolitus, inſcendit deniq; hunc Anno M. CCXC. Vivit tamen hodie etiam in libris ſuis, & eruditionis ſuæ fontes ubera VIRGINIS laudat. *Ex Bav. S. Raderi.*

S. EDMVNDVS EPISC.

16. *Novembris.*

ANglos Gregorius Angelos dixit. Certè EDMVNDVS fuit. Hic nihil antiquius habuit, quàm eos fugere, qui animorum ipsissimi latrones, Pyladen tamen mentiuntur. Et fortè pratò solus inambulabat, cùm videt formâ scitissimâ pusionem; capit salutem, redditque. Audit eum esse, qui latus suum in classe, & ubi ubi esset assiduus stiparet. Mox exaratum in fronte IESV nomen legit, & hoc tunc jussus est contra mortem inopinam memoriæ semper infixum ferre. Tam IESV igitur amicus ausus est sponsam MARIAM ambire; quod ut amor faciliùs impetraret, annulos sibi geminos fabricavit, è quorũ geminâ gemma altera MARIA ab angelo salutata emicabat; horum altero VIRGINIS digitum, altero suum coronavit. Atque ita quidem ille pulchrè virginitatem suam obsignavit. Cæterùm cùm statas sponsæ suæ & D. Ioanni preces percurrere omisisset literis absorptus, ferulam Ioannes intentavit dormienti. Itaque à mediâ semper nocte AVRORAM MARIAM veneratus, tum demum sacra volumina ante eburneam illius imaginem lectitavit, non nescius ex hujus potissimùm uberibus divinæ sapientiæ rivos scaturire.

Ar-

Archiep: Cantuarienſis factus affirmavit, malle ſe in ignem, quàm in noxam labi. Exul moriturus, mi IESV exclamavit, te teſtem habeo, te præter nihil unquam expetiſſe. Hujus vulnera tunc millies eſt exoſculatus, pectus præſertim ſaucium, in quod etiam vitam expiravit, nobilem ad invidiam tumulum. *Ex vitâ.*

SS. SAMONAS, GVRIAS ET ABIBVS MM. 15. *Novemb.*

TRiumpharunt tergemini Heroes iſti Edeſſæ. Alii multa eorum miracula, nos unum narrabimus. Erat Edeſſæ matrona vidua Sophia, & huic filia Euphemia; illam virtus, hanc etiam formæ gratia commendabat. Sed & miles præſidiarius Gothus erat, qui oculis puellæ captus eò demum matrem perpulit, ut Barbarum ſocerum quàm hoſtem mallet. Priùs tamen jurare ſibi hunc ad martyrum noſtrorum tumbam conceptis verbis voluit, eo loco habiturum ſe novam nuptam, quo ſocii thori fides juberet. Facilè jurare militi fuit. Ergo in Italiam abducit Euphemiam non dominam, ut ipſa rebatur, ſed ſervam planè, ut qui domi conjugem pridem habebat. Huic inſuper forma tam liberalis in ancillâ minimè placebat. Multò maximè libertus ex eâ natus diſplicebat. Itaq; dolorem

vultu & imperiis vindicat, partum veneno tollit. At Euphemia reliquias hujus ab ore filioli legit, meroque miscens novercam infantis Manibus inferias mittit. Ipsa utrique parentatura tumulo hujus à cognatis includitur. Sed adfuere tandem fideijussores GVRIAS, SAMONAS & ABIBVS, & Euphemiam somni beneficio transvectam patriæ & parenti reddiderunt. Subinde & Gothus adest; rogatus à Sophiâ de filiâ & nepote, salvum utrumque & ab utroque salutem nuntiat, venturis utique, si gradum militarem gradi vel mulier vel infans potuisset. Verùm perfidiæ à productâ ex adytis Euphemiâ convictus capite pœnas dedit, & occidit ecce puer Amor, cui ingens Mars pepercit. *Ex Metaphr.*

S. LAVRENTIVS EPISC.
14. *Novembris.*

PArentem LAVRENTII nostri fuisse ajunt Mauritium inter Hyberniæ proceres latissimè imperantem. Obid cùm oculi Regi Dermicio dolerent, Mauritius fidei suæ obsidem in filio, quem natu minimum & charissimum habuit, animum dedit. Et poterat suavissima pueruli indoles barbarum licèt cujusvis pectus expugnare. Vnus Dermicius Rex gratulatus sibi est, quod ægrè deniq; patri in filio posset facere.

Quare

Quare innocentissimam animulam vinciri jubet & in Insulam desertam asportari squalore & sordibus reo utique quàm obsidi similiorem. Subjecit ea res justas iræ faces Mauritio, ut è satellitio regio duodenos etiam ipse vinctos abduceret morituro filio, nisi in tempore hic redderetur, omnes uni parentaturos. Mitiùs proin habitus, & in sacrorum hominum sinu eductus Abbas Glindalacensibus, tum Dublinensibus Archiep: datus, denique à Pont. ad omnem Hyberniam legatus est. Ergò omnium primò mores Canonicorum in pejus prolapsos ad Majorum regulam correxit, sui etiam severissimus censor. Nam corpus cilicio vestivit, & ter quotidie flagellari à familiari servulo voluit, carneque sibi, quo ad vixit, interdixit. Interim ex egentibus nunquam pauciores triginta quotidie convivas habuit, satis ipse jucundissimo hoc oculorum epulo pastus. Vltimò dum pacem paciscì inter Henricum Anglorum & Deriogum Hybernorum reges laborat, ab hoc Hybernià proscribitur, & in Nortmanniâ moritur, reperit in exilio patriam. *Ex Lipeloo.*

S. GREGORIVS THAVMATVRGVS EP. 17. *Novembris.*

MIracula, quę GREGORIVS patravit, pagellâ hâc circumscribere, novum

novum foret miraculum. Famam castissimi juvenis traduxerat muliercula; obsessa tamen à Dæmone palinodiam cecinit, obsidione non nisi à GREGORIO liberata. Sub initia Pontificatus magistram VIRGINEM MATREM, VIRGINEMq; IOANNEM habuit, dignus his discipulus, utpote & ipse VIRGO. Cacodæmoni oracula loquenti silentium indixit, & fano proscripsit; pòst eidem ab exilio redeundi potestatem per literas fecit. Vt fratres duo, quos lis de paterno lacu disjunxerat, in amicitiam rursum coirent, cedere omnem inde aquam; ut fidem testatam faceret, temploque exædificando locum, montem aliò ambulare jussit. Iterùm Lyco flumini exundanti moram posuit scipionem suum, qui illicò frondescens ripam umbrâ suâ vestivit. Insequentis se sociumque hostis oculos ita precando fefellit, ut, quos impius quærebat, arbores crederet. Moriturus è suis septendecim duntaxat reliquit superstitioni deditos, cùm sub adventum suum non plures Christo addictos reperisset. Tumulum cum aliis sibi communem esse voluit, ne, quod vivus nunquam fecerat, mortuus proprii quid haberet. Suspiciant alii hæc mira; ego de GREGORIO, quod de Malachia Bernardus, dico: inter multa magnaque miracula, maximum mira-

miraculum, quod fecit, ipse fuit. *Ex Greg. Nyss.*

S. GREGORIVS TVRON. EPISC. *17. Novembris.*

ILle est GREGORIVS, cui nomen insula Turonensis fecit. Parentes illi è primâ nobilitate, nutrices à teneris annis Musæ fuerunt, quibus vicem ille tam posteà rependit, ut nesciam plúsne ille Musis, an Musæ illi debeant. Puer vitam, quam à patre acceperat, bis eidem reddidit, nec sine miraculo, cùm medicinâ morituro nunc nomen IESV ligno inscriptum, nunc alter Tobias piscis exta adhibuit. Ipse quoties ægrotavit (& ægrotavit sæpiusculè) è cælo medicos, vel D. Eligium vel Martinum habuit, cujus vitam rectè in templorũ parietibus, sed multò rectiùs in animo suo depinxit. Sub noctem VIRGINI sacram, Ædem hujus frequentari ab Angelis cum multo lumine vidit, & portâ sponte suâ reseratâ ipse etiam admissus est. Tam charus cælo castigatus scilicet ab hoc non semel est. Etenim somnum dormientis in natalitiâ Christi nocte Angelus alapâ discussit. Tam non possunt ferre Superi Episcopum dormientem! Iam simul ac lapsus est in nescio quam gloriolæ vanæ cogitationem, equus etiam ipse lapsus sub GREGORIO reprehendit GREGORIVM.

RIVM. Itaque impoſterum miracula, quæ plurima patrabat, non ſibi ſed Divorum lipſanis, quæ ferebat, adſcripſit. Congreſſus Romæ cum Greg. Pontif. cùm hic viri ſtaturam (multum animo minor erat) tacitè miraretur, non neſcius arcanarum cogitationum noſter, *Dominus*, dixit, *fecit nos; non ipſi nos.* Itaque maximi deinceps GREGORIVM ipſe etiam Magnus Greg. fecit. *Ex Sur.*

SS. ROMANVS ET BARVLA MM. 18. *Novembris.*

PArabat anno Servatoris CCCL. Aſclepiades Procoſ. exſcindere templum Chriſtianorum Antiochiæ. Huic nimirum ROMANVS ſeſe oppoſuit & dictis ſuis animos ſociis unicus addidit. *Nunc demum pugnandum pro Aris cogitarent. Hoſtem utiq; eſſe Aſclepiadem patriæ, qui huic* DEVM *ereptum iret. Pulchrum fore, ut aras defenderent, cadere ad aras litaturos. In quamcunq; demum partem alea caderet pugnæ, victores Chriſtianos futuros.* Captus igitur velut ſeditioſus ROMANVS, & ex equuleo ſuſpenſus, cùm plumbatis cæderetur, ferreum ſe præbuit. Quin cauſæ optimæ fidens auſus eſt ad teneræ ætatis teſtimonium provocare. Audiret vel ex hâc judex, Deumne unum an dæmonas tot colere præſtaret? Et ecce evocatus BARVLA infans penè non minùs

minùs fortiter quàm facūdè pro DEO & ROMANO dixit, dictaque sua flagris & ipse concisus sanguine firmavit. Sic enimverò peroranti filiolo acclamavit è turbâ mater fortissima, quin inter tormenta sitibundum objurgavit etiam, quòd aquam rogaret, quando superi sanguinem ipsius sitirent. Inde ad supplicii locum & dux & bajula filii caput abscissum & sanguinem, dulci urnâ, sinu excepit. At ROMANVM ad ignes damnatum patrocinante cælo imber absolvit. Quin linguâ orbatus innocentiam suam tamē priùs loqui non desiit, quàm strangulatis faucibus vox intercepta est. Sed & hujus Echo cum plausu cælo excepta. *Ex Prud. & Chrysost.*

S. ODO ABBAS. 18. *Novembris.*

OFficio suo fungi patres à patre ODONIS discant, Vnicum & vix natum filiolum è cunis inter brachia in cælum sustulit, divoque Martino & sacris devovit. Dixisses assensum infantem, ita non tam lac maternum, quàm erga Martinum amorem suxit, qui scilicet cum puero deinde crevit, dum literis excultus inter Canonicos Turonenses est cooptatus. Sed cum tunc etiam vanis poëtarum (& Virgilii præcipuè) commentis plus quàm piis commentationibus vacaret, per somnū

vas

vas vidit cumprimis elegans, sed serpentibus plenum. Monuit scilicet iterum cælum, quod ipse Maro, anguem ut juventus caveat in herbâ latentem, dum fraga legit. Noster deinceps precibus ad D. Martini noctes invigilavit, quò sæpiùs euntem cùm ex itinere vulpes infestarent, mirum dictu suppetias contra has lupus tulit, idem deinde ODONIS hospes ædiumque non ridiculus jam custos. Sub hæc dum Lutetiæ Parisiorum amplius literis operam navat, ab ipso Greg. Pont. noctu calamum dono accipere visus est, quo magni Doctoris moralia, ut ajunt, sparsa omnibus libris in unum corpus colligeret. Iam monachus laboravit tamdiu, quoad monachum etiam pater, mater velum indueret inter virgines. Abbas Gigniacensis mox Cluniacensis miranda & fecit & passus est, dum collapsam monasteriorum disciplinam erexit. Ad extremum æger Romæ impetravit, ut redire in patriam liceret. Ibi denique vitam posuit ubi accepit, ad D. Martini tumulum. *Ex Surio.*

S. PATROCLVS CONF.

19. *Novembris.*

GEnus & origo PATROCLO humilis fuit, sed indoles næ generosa, quę tum se prodidit, cùm rus ad oves est ablegata, fratre Antonio ad ludum lite-

literarium amandato. Etenim cùm hic oblitus eodem ovo se prognatum fratrem opilionem aversaretur musarum pullus, tam ille succensuit silvis, ut relicto in his pane ad Apollinis castra etjam ipse transfugerit, nec multò pòst ostenderit, non ingenio, non studio se fratri, solo fastu cedere. Ita hodie etiam videas convitiis (veluti ventis incēdia) non extingui, sed ali artes. Cæterùm ab Apolline transiit ad sacra; ab his ad solitarium locum, & operam in erudiendâ juventute posuit, fuitque omne Minerval *una* DEI *gloria*. Inde quoque, ubi solum esse non permiserunt prodigia, in silvas aufugit, cùm loci ac sacelli heredes sacras virgines instituisset. Sed & silvæ miraculis coruscarunt viri, & dæmon pulsus ex hominibus passim per urbes famam PATROCLI ferebat. Pulsurus tamen vicissim statione suâ hostem veterator cogitationē de reditu ad urbes ingessit. Hìc Tutelaris Angelus conscendere secum columnam jussit, indeque totam mundi tragœdiam, hoc est, furta, rapinas, adulteria ac denique horum omnium Epilogum interitum jussit spectare. Dedit lacrimas arbiter ludi PATROCLVS, nec placuit jam spectare, minùs agere fabulam tam funestam; quin totus mundo ut exiret, ad cælum abiit. A morte pluribus cœcis oculos aperuit: utinā nobis

etiam, quò nempe mundum iis, quibus ille, oculis aſpiceremus. *Ex Surio.*

S. ELISABETHA VIDVA.
19. *Novembris.*

AGe ſuperbe, qui deficiente animo ELISABETHAM ad Servatoris Chriſti effigiem vides, audi etiam quæ dolor intus loquitur. *Nimirum me terræ pulviſculum purpuræ involvit, tu, mi Chriſte, heu! nudus meam erubeſcis ſpeciem. Mihi corona auro & gemmis, tibi ſpinis & ſentibus riget. Ego pulvinaria calco, tu locum capiti circumſpicis, nec, eheu! invenis. Me aulæ ſervitia vallant, te ſoli hoſtes ſtipant. I, purpura; rectiùs ſanguis me Sponſi pinget. Ite gemmæ; nobiliores ſub cruce legam. Abi gravis auro corona; roſas è ſpinis nectam. Tollite pulvillos; Crux, Sponſæ erit lectulus. Secedite amicorum cohors; dolores me rectiùs ambient.* Hæc inquam tantum apud ELISABETHAM potuêre, ut jam ſe ipſa ſuperbior omnem pedibus mundum ſubderet, totamque miſerorum ſe ſervitiis addiceret. Ergo igitur extructo quàm ampliſſimo Xenodochio, ingentis familiæ mater nongentis quotidie victum ipſa miniſtrare, aquam capiti pedibuſque affundere, ſordes abſtergere, ipſa adeò fœdiſſima ulcera nobiliſſimis oſculis honorare. quid? quod conjuge è vivis erepto, arce pulſa omnis in-

injurias ipsamque famem forti animo concoxit, damnatisque regiis fusis pulchriora sibi ipsa è cælo novit: Interea apud Deum omnia potuit, & matrem exemit è piacularibus flammis, juvenem verò nuper ab impuris ignibus ardentem sanctioribus cæli amoribus tantùm non emori fecit. Morienti ut aliàs sæpè Christus adstitit, & accinuere cælites aviculam induti. Bonis igitur avibus è vitâ abiit. *Ex Iacobo Montano.*

S. DASIVS M. 20. *Novembris.*

ID quod palàm hodie, & sine larvâ dæmon facit, hoc jam olim fecit Saturnum mentitus. Voraverat hic plus quàm inhumanâ ingluvie filios suos & viscera sua in viscera crudeli dente congesserat. Scilicet divinitatem hæc impietas meruit, cui deinceps orbis puerorum sanguine ac morte litarec. Et tenuit hic mos non unam ætatem atque Christiana sæcula etiam infamiâ suâ aspersit. Ita Dorostorum urbs scelere, quod nec, qui alluit illam, Ister satis eluet, annis singulis ipsum juventæ florem principemque infando sacrificio immolabat. Vt verò eo pulchriùs hoc adornaret, XXX. omnino dies omnibus delitiis victimâ infelicem saginavit, utque splendidiùs periret, purpurâ auroq; induit, sic inter

visus potiùs quàm gemitus moriturâ. Atque hæc sors cùm DASIVM formæ omnis compendium nominasset, invitatus scilicet ad patria sacra palàm detrectavit nõ mortem, sed causam mortis. Nam qui Saturno noluit, rectè Christo victima procubuit. Exhorrescitis, scio, parentes infanda hęc sacra: At quid aliud paratis, quàm Orco victimam, cùm filios voluptatibus frangitis, vestium luxu corrumpitis, & in patriæ conspectu indulgenti amplexu perimitis, ipsissimi & heu! inter medios Christianos, Saturni? Quàm rectiùs, filios Christo, cùm hic parvulos ad se vocat, non negaretis! *Ex Menæa & Menolog.*

S. EDMVNDVS MART.

20. *Novembris.*

ALter EDMVNDVS Rex est; altera Angliæ gloria. Hic Anno DCCC. LXX. cùm Ingar Daniæ Rex, vastitate Angliæ ingenti illatâ, misisset, qui regias gazas veluti suæ jam victoriæ præmia, ni totas mallet amittere, dividere secum jùberet, fortiter respondit. *Nulla se latronibus stipendia numerare solitum: liberum se & regem meminisse, neq; aliter, cùm vires starent partiturũ divitias suas, quàm ferro fuisse. Nunc post lacerum regni corpus quid capiti parceret? plebeio sanguine huc usq; ebrium rectiùs regium hausturum.*

sturum. Tum denique se extincto totam hereditatem adiret. Inter spolia Numinis iram etiam, & vindictam reperturum. His in majores jam iras versus lugar captum non regiis catenis oneravit; flagris deinde servilem in modum acceptum, scopum esse militum sagittis jussit; demum caput auferri, aliter à cœlo jam coronandum. Porrò hoc feris in pabulum inter dumeta abjectum præclarus jam denique custos lupus tutatus est, & cùm caput suâ voce se quærentibus prodidisset, etiam funus mœsto ululatu prosecutus scribitur. Tyranno in lupum abeunte, lupum in hominem rediisse dixisses. Sed & caput corpori suo redditum integrumq; à tabo longè pòst repertum ajunt; quin barbæ capitisque pilos succrescentes quotannis detonsos esse. Et dubitabimus porrò virtutem etiam post mortem vivere? *Ex Surio.*

PRÆSENTATIO B. MARIÆ V. 21. *Novembris.*

HEus! ad spectaculum hodiernum omnes vos in orbe parentes voco, liberos omnes. Ne dubitate oculos adferre, cùm, ut hos pascant, effundere se cælo & convolare Superos videam, videam arridere, acclamare audiam. Ecce TRIMVLA VIRGVNCVLA, Iudææ delicium, patris & matris amor, spes

familiæ unica, unica fessæ ætatis virga, hæc inquam talis ac tanta è parentum sinu & brachiis non ad Veneris alicujus gynæceum, non ad nuptias, quas cunis promittere amant patres, sed ad castissima vota, ad templi adyta deproperat, evolatque ad aram, ipsa mox templum, ipsa Numinis ara futura. Assentiuntur intereà Ioachimus & Anna & filiæ sibique plaudunt. Quid hîc nostra ætas? Nimirum pereat flos virgineus, ne stirps avita: intereat pudor, ne familia. Lacrimentur Angeli, modò nepotes rideant: Sit vacuum incolis cælum, modò domus non heredibus. Si quid pulchrum in liberis, si quid ingenuum & liberale, aulæ hoc debetur genio, mundi servitio mancipatur & carnis amplexibus. At si quid monstri nascitur, illud demum, ajunt, in claustra religiosa (desertas insulas cogita) exportetur. Si quid bardum, blæsum, luscum, claudum, hoc hoc cellâ occultetur, silentio monastico corrigatur, cucullo abscondatur, togâ involvatur. Deus sibi habeat, quod nemo hominum velit. Christus domum ducat, quas thalamo omnes terræ filii excludunt. Erubescite parentes, & ruborem vestrum in speculo, in vultu Ioachimi & Annæ hodie corrigite.

S. CO-

S. COLVMBANVS CONF.

21. *Novembris.*

ECce ſub pedibus filii triumphatam matrem! Quid oculos avertitis filii molles, ſi Deus arridet? Nimirum ſic pugnandum eſt, cùm mater in filium movet, non jam mater ſed hoſtis; cùm lacrimæ claſſicum canunt, tela volant verba melle illita, trabales è pectore ſagittæ, gemitus veniunt, ferreum pectus penetraturi; cùm inſidias ubera detegunt, & uni tota acies (mater) ſe opponit. Perrupit tamen COLVMBANVS, & quod Chriſti militi Hieronymus ſuaſit, per calcatam matrem ad victoriam ſibi iter ſtravit, Religioniſque opima ſpolia ex parente tulit. Domito cognato hoſte, quid mirum ſi virtuti lupi ceſſerunt; quos inter duodenos obambulantem COLVMBANVM ovem aurei ſeculi putaſſes: ſed & urſus antrũ ſuum ceſſit fortiori. Vnus Theodoricus Galliæ Rex monitis piis auſus eſt reſiſtere, ſed ſuo & poſteritatis ſuæ interitu. Hoc igitur etiam triumphato, Dux COLVMBANVS eorum factus eſt, qui in parentes cælo auctore pugnant. His caſtra ille ſtruxit cœnobia, &, ne commeatu deſtituerentur, precando nunc creſcere in horreis, nunc in manu annonam fecit. Vt verò in obſequio Tyrones exerceret,

ægros è lectulo surgere & flagellare frumentum jussit. Et verò laboris fructum sanitatem tulerunt. Mitto alia mira, sed non illud; ut subjicere Christo plures animas allaboraret COLVMBANVS, Angelum illi Tutelarem in membrana orbem, (magnum virtutis stadium) ostendisse. Quid, ah! quid nos igitur agimus, quibus non jam unum, sed geminum stadium, geminum inquam orbem Superi explicant? *Ex Iona.*

S. CÆCILIA V. ET M.

22. *Novembris.*

SI quæris, quod intercinentibus Organis CÆCILIA carmen dederit, illud respondeo, quod unæ, quæ Agnum sequuntur, virgines sciunt modulari. Itaque quo die homini in manus danda erat, nuptialem vestem cilicio astrinxit, quo nobiliorem virginitas non habet zonam. Noctu sponsum Valerianum monuit, caveret pudori suo manus inferre, cujus longè fortissimum custodem è cælo Angelum haberet. Hunc coram intueri cum ille percuperet, suasit impuros à superstitione oculos sanctiori priùs baptismatis undâ elueret. Eluit, & voti mox compos formosissimum multâque luce vestitum Ephebum vidit; qui serto nobili utrumque coronavit, & precantes miro odore

odore perfudit. Et fecit hic odor post Christum currere etiam Tiburtium Valeriani germanum, amboque ita in stadio Christiano cucurrerunt, ut brayium martyres obtinerent. CÆCILIA e balneārum, quas tyrannus succenderat, flammis pulchrior, tribusq; in collo vulneribus velut totidem monilibus ornatior, cùm triduum supervixisset, ædesque suas in templum vertisset, martyrum vestigia velut paranymphorum insistens, cælum & ipsa petiit, & Agno denique nupsit minimè sterilis virgo, ut quæ moriens uno partu Christo CCCC. peperit. *Ex Metaphr.*

S. CLEMENS PAP. M.
23. *Novembris.*

PRodiit CLEMENS è D. Petri schola: Virtutis primò magistri, tum insulæ etiam hæres inter Pont. Max. tertius numeratur. Impietatis sub Trajano accusatus, & in exilium ultra Euxinum Pontum deportatus, munere suo nec in eâ quidem fortunâ oblitus est fungi; docuitque bis mille Christianos, quos ad Latomias tyrannus damnaverat, præter saxa è terrâ patientiam eruere, ad quam verbis & exemplo erexit, & miraculis firmavit. Etenim cùm aquæ dulcis penuria laborarent, eamq; petere per VI. milliaria cogerentur, CLEMENS è proximo manare copiosam

sam jussit, cùm ipse Servator familiarem sibi Agnum indutus dextro pede & omine fontis indicium feciſſet. Porrò cum aquâ longè lateque miraculum emanavit. Et jam ad trecenta milliaria fana Deorum evertebantur, undisque sanctis quingenti quotidie tingebantur; cum denique Procos: Ausidius Pontificem anchoræ illigatum in mare præcipitavit. Emicuit tamen ingens animus, & ad portum cæli enatavit. Ad preces deinde Christianorum mare cessit ad tria milliaria, structumque in imo à cælitibus martyri templum tumulumque è marmore ostendit, iterato quotannis deinceps hoc miraculo: quod auxit puer quandoque à parentibus per errorem illic relictus annumque totum incolumis servatus. Fruſtra igitur tyrannus mergere laudes CLEMENTIS mari voluit. Anchoram suam Martyr cælo fixit. *Ex Metaphr.*

S. TRVDO CONFES.

23. *Novembris.*

IN Hasbanensi agro spinas inter, hoc est, divitias patrias educatus floscu lus TRVDO suffocari tamen minimè potuit. Quin caput supra nubes puer tulit, eoque altiùs quò profundiùs in se descendit. Itaque servulis suis inservire Dominum TRVDONEM vidisses. quam virtutem ut tegeret, vilissimos

mos corpori vestiendo pannos injecit. Porrò omnia etiam quæ per ludum egit, egit seriò. Quare cùm tumultuario opere & congestis temerè saxis sacellum extruxisset, futuri operis sui hoc typum & votum voluit esse, quod reapse posteà in provectâ ætate persolvit. Placuisse & operam & artificem puerum, cælum ostendit, cùm mulieri improbæ ædificium ludicrum disturbanti oculos eripuit, quos tamen, ubi primùm facinus animo vidit & agnovit, reddidit TRVDO. Egenis tam favebat, ut suas cum illis vestes communes haberet, &, ut illos indueret, se his exueret. Talis Angelo bono adhortante patriam fugit, & cælesti disciplinâ ampliùs erudiendus concessit ad Tungrensem Episcopum Remaclum. Profectum cælestes in vitâ radii, à morte odor & prodigia alia complura prodiderunt; ex quibus illud memorabile imprimis est, quòd cognatum, qui contra vota cælo facta in thalamum sponsam induxit, virgâ castigavit per somnum, claudumque reddidit adulterum Amorem patri suo deinceps Vulcano in hoc similem. *Ex Surio.*

S. FIR-

S. FIRMINA V. ET M.
24. Novembris.

ITerum ecce terra Astris nubit; iterum dos sanguis virgo, & arrha cælum est: iterum cœlites sunt paranymphi. Nomen si nosse sponsæ cupis, FIRMINA est, Calphurnii urbi Præfecti filia, & digna tam magnâ fortunâ; quæ ut amoribus tam castis liberiùs vacaret, deseruit urbem, & Ameriam habitavit. Sed ubique castitas insidias incurris; una tibi tota vita lucta est. Invidet Christo sponsam suam homo Olympius, cui Ameriæ præfectura tunc erat demandata; ad cœnam & nuptias invitat, renuentem thalamo includit adulter procus. Quid ageret captiva Christi nupta? precibus pugnat; cælum miraculis. Etenim cùm Olympius jam in exosa amoris vincula manus stringeret, obriguere eousque hæ, dum castitati victas daret, & Christianam fidem cum totâ familiâ (centum erant & quinquaginta) amplecteretur, cujus pulchritudinem ingens, quod è cælo affulsit lumen attonitis ostendit. Et jam ecce primus pro castitate & fide Olympius occumbit, ex Christi rivali paranymphus factus, habuitq; socium tortorem non absimili miraculo sociatum. Sic præeuntem non invita jam secuta est FIRMINA. Viam flagra

stra-

ſtravere verberaque, &, quas inter expiravit, faces lateri admotæ. Itaque has etiam rectè nuptiales fuiſſe dicemus. *Ex Ferrar.*

S. MERCVRIVS MART.

25. Novembris.

AVdete milites: non excludit vos cælum, ſi quam aliis, vim, etiam huic facitis. Fecit MERCVRIVS, qui malè Decio primùm, ſed benè pòſt Chriſto militavit. Cùm enim in ipsâ acie de Angeli ſui Tutelaris manu gladium accepiſſet, quo hoſtium bene magnam partem trucidaverat, non moratus eſt ſub illo deinceps mereri, qui optimum ſtipendium certam victoriam numeraret, quam ille etiam contra Decium reportavit. Quid enim, Superi! quatuor palis alligatus, diſtractuſque, abſtrahi tamen ad tyranni partes non potuit. Suſpenſum è capite ſaxum ipſe pedes ſuſpenſus, velut faſcem ſuum generoſus miles portavit. Sed neque ignes horruit, & plagas pro Chriſto etiam averſas adverſas putavit. Exilium velut miſſionem accepit. Caput ſpiculatori velut Imperatori coronandum porrexit. Illud imprimis memorabile, quòd MERCVRII operâ, etiam cùm in cælo jam ageret, VIRGO MATER ſit uſa. Nam ajunt D. Baſilium ante VIRGINIS effigiem Iuliani impietatem accuſaſſe,

ſaſſe, hanc capitis in tyrannum ſententiam dixiſſe, & ad id ablegaſſe MERCVRIVM; à quo ille confoſſus haustum è vulnere cruorem cum hâc impiâ voce in cælum ejaculatus ſit: *Vicisti Galilee:* rem omnem ab abſente tunc martyris haſtâ & poſtridie cruentâ proditam eſſe. Atque hoc puto etiam Sodalibus aurem vellicabit, quæ ſemper MATER audit, etiam nonnunquam eam judicem eſſe. *Ex Bar. & Metaphr.*

S. CATHARINA V. ET M. 25. *Novembris.*

PAlladem Chriſtianam damus, CATHARINAM inquam, fortiſſimam Virginem & ſanctiorum Muſarum dignisſimam Præſidem, non Ægide aut haſtâ mendaci, ſed rotâ fractâ & lacteo gladio formoſam. Auſa eſt hæc una ex omni Alexandriâ Diis ſacrificantem Maximinum interpellare, ſtultitiæque propalàm arguere, quin captiva cum quinquagenis Philoſophis pro Chriſto in arenam deſcendere. Et faſſi ſunt tot viri à virgine ſe victos, & in flammas abjecti, manus Deo, & palmam CATHARINÆ dederunt. Illuc CATHARINA etiam Imperatricem, quæ ad vinctam inviſerat, carceriſque præfectum Porphyrium cum ſuis præmiſit. Ipſa ultima cum tyranno commiſſa

missa primas tamen abstulit. Nam carceris tenebras cur non suspexisset, in quibus præsentem illi licuit Christum aspicere? Iam verbera ac plagas facilè tulit, cùm idem, ut promiserat, robur suppeditaret. Negatum verò undecim ipsos dies cibum potumq; etiam contempsit, cùm commeatus è cælo suppeteret. Quid? ingeniosam in tormenta rotam, velut melior fortuna calcavit. Denique virum (ut nobilis ævi nostri Poëta ait) credidisses, nisi cùm caput ensis abstulit, virginem lac, quod pro sanguine fluxit, prodidisset. Meruit tanta virtus ab Angelis in monte Sinâ tumulari, & è tumulo hodie etiam CATHARINA oleum terris dividit; ut quod de suâ Pallade finxit antiquitas, de nostrâ sine mendacio possimus affirmare. *Ex Meraphr.*

S. CONRADVS EPISC.

26. *Novembris.*

CONRADVS infulam Constantiensem accepit à D. Vdalrico Augustanorum Præsule. Fuit cùm uterque cœnam frugalem sanctis de Deo sermocinationibus aspergerent; Et erat is dies Iovi dicatus; jamque protracto ultrà mediam noctem colloquio is expiraverat, Veneriq́ue cesserat; cùm fores nuntius pulsat, admittitur, auditur, & pernæ frusto ab inadvertente dona-

donatus dimittitur. Nimirum, ajebat ille ad alios, hoc est, in Veneris odium carnem edomare; simul carnem è sinu parabat producere, cùm ecce piscem ostentat, jamque pisce suo magis mutus se ipsum damnat. Inambulabant aliàs animi causâ, & cadentes ex alto Rheni aquas arbitrabantur; cùm geminas inibi animas volucrem indutas torqueri cognoverunt. Vix pro his ad aram fecerunt, & ad cælos vitæ sunt evolare. Cæterùm CONRADVS priusquàm obiret, GEBHARDO nobili adolescenti sedem suam insidenti vates fuit, seriò id post se facturum, quod nunc per ludum faceret. Dum ad aram sacrificat, delapsus araneus in calicem se infert. quid faceret? eodem poculo & vita & mors propinabantur. Bibit tamen, & imperterritus à sacris mensæ accumbit. Ibi omnibus admirantibus ex ore araneus innoxius exit, meritò pedem efferre jussus à mensâ, quem invocatus intulerat. *Ex Membran. Eccl. Cont.*

B. SILVESTER CONF.

26. *Novembris.*

OCulos & aures advertite omnes Veneris columbi, & quam vos in aliis, in vobis alii deperunt faciem, in aliena cum SILVESTRO contemplamini. Auximi natus in Piceno vivebat, imò

imò moriebatur SILVESTER, formarum elegantium idem amor atque amator. Fortè sepulchrum vespillones aperuerunt, adolescentis nobilitate & divitiis inclyti, & formâ dum viveret ad miraculum excúlti. Hujus spectaculi arbiter SILVESTER, cùm occidisse oculorum tam lucidas stellas, defluxisse turpiter aureos illos capillos, turbatam putore illam frontis serenitatem, expirasse illam oris ambrosiam, illum genarum dulcissimum risum, illum denique, quo tota urbs ardebat, ignem omnem in pauculos subsedisse cineres videret; *heu mihi!* exclamavit, *nisi cum mente sanâ oculos etiam abstulit Venus, in hoc speculo meum video vultum. Video planissimè. Sum, quod hic fuit: & vero erò non multò pòst, quod hic est.* Verba hæc gemitus interruperunt, lacrimis deinceps loquentibus. Iamque patriâ relictâ solus deflere incepit, quod cum multis peccaverat. Mox hujus etiam instituti socios invenit, quos undique miraculis accivit tenuitque. Namque, quos flendo ipse corrumpebat oculos, reddidit aliis amissos, quamque bibebat aquam, vinum aliis non semel voluit esse. Denique quid multis? rectè vivere à mortuo didicit. *Ex Ferrar.*

S. IACOBVS INTERCISVS M.
27. Novembris.

IACOBVS inter proceres Perſarum facilè princeps, Regiq́ue Iſdegerdi unicè charus, ut huic fidem ſuam probaret, Chriſto datam abjuravit, communi Aulicorum vitio abreptus, qui hodie etiam quoſvis mores in Rege DEOS putant & DEOS adorant. At mater conjunxq́ue IACOBI, nobilis utraque & Chriſtiana matrona, non ferendum facinus ratæ, literas cignas ſe ad eundē ſcripſerunt. In his & ſinu mater & thalamo conjunx proſcribebant. Neque enim mater agnoſcere ajebat ſe filium præter eum, qui ſuo in vultu patris matriſq́ue vultum, hoc eſt, Chriſtianum oſtenderet. Vbera ſua ſi bibiſſet, ſpiraturum, quam cum lacte inſtillaſſet pietatem. Scire cælo ſe filium genuiſſe, non terræ, qui Superis bellum indiceret. Abortum proinde eſſe, quem nunc Iacobum dicerent, ideoq́ue abjicere hunc ſeſe. At conjunx deſperare ſe de thori ſocio ſcribebat, qui ipſam fidem adulteraſſet; nimirum qui hanc frangere immortali DEO non dubitaſſet, mortali ſervaturum, ſanctamq; caſtitatē habiturum, qui Numina Venere adulteram, qui vagum Amorē coleret? Qui igitur & filiū & conjugē exuiſſet, nomina quoq; tam ſplendida poneret, nec

nec alius dici quàm esse vellet. Habuere momentum literæ, amore dictante & lacrimis suggerentibus atramentum scriptæ, & recepit meliorem mentem IACOBVS, palamque Christianum iterum se confessus, novem horarum carnificinâ, manuum primò pedumque articulis, tum brachiis surisque, ultimò capite truncatus atrum factum nuperum omni sanguine obliteravit. *Ex Niceph.*

SS. BARLAAM ET IOSAPHAT CC. *27. Novembris.*

ETiam Indis pulchra jam olim fuit juventus. Princeps hujus memoratur IOSAPHATVS Regis Abenneris filius, voluptatibus ab ipsis cunabulis innutritus, & ne, quid miseria humana esset, vel nosse posset, procul ab oculis aliorum, inter omnes illecebras educatus. In tam blando carcere agentem adiit BARLAAMVS Eremi incola gemmarum Mangonem præseferens. Certè nobilissimam illi gemmam fidem vendidit. Mox cùm deambulatum produxisset cupidum, in homine primùm mendico, tum leproso, in decrepito denique sene ad eum diem nunquam visis, mundi vultum & ementitum colorem, velut in minimè mendaci speculo ostendit. Laborabat itaq; necquicquā parens, vel ad Deos filiū,

vel ad voluptates iterum abducere. Fruſtra abſente BARLAAMO nefci quis impoſtor, qui vultum hujus quàm ſimillimè referebat, alia velle docere aggreſſus eſt; cùm ita Numine volente palàm pro Chriſto loqui lingua ſubdola cogeretur. Fruſtra & Theodas Magus ab orco auxilia evocavit, & regia puella blanditias admovit, cùm IOSAPHATVS oſtenſis ab Angelo cælitum & inferorum ſedibus, pluris orci poenas, quam minas, pluris cæli gaudia, quàm carnis fallacias faceret. Tandem in meliorem ſententiam cùm patrem etiam abduxiſſet, hoc mortuo, regnum alteri ceſſit, & quam inter homines minùs poterat, inter feras Angelicam vitam, annos V. ſupra XXX. vixit. Accepit tamen tumulum cum magiſtro ſuo in regiâ urbe, cui tunc primùm mortuus videbatur, cùm ille jam olim fuiſſet. *Ex Ioan. Damaſceno.*

S. STEPHANVS MART.

28. Novembris.

STEPHANO huic tempora cognomen Iunioris fecerunt. Natus ei poſt votum VIRGINIS imagini, quæ Blachernis colebatur, à matre factum. Monachus non tamen Reipublicæ non profuit. Pugnavit è latebris ſuis fortiſſimè in communem Divorum hoſtem Copronymum; tum præcipuè cùm in tem-

templum Blachernense (cunas STEPHANI) debacchatus barbarus furor est. Tunc, inquam, STEPHANVS pro Matre & DEI & suâ pugnaturus prodiit, & producto in conspectu tyranni nummo, qui imaginem ejus præ se ferebat, ostendit facilè augustissimas etjam DEI Divorumque imagines honore debito colendas esse. Igitur insidiis appetitus & impuritatis à mulierculâ mendaci accusatus è spelunca suâ ad tribunal, inde in exilium abducitur. Ibi quoque cùm imaginum cultum multis miraculis tueretur, vinctis à tergo manibus in publicos carceres reducitur, sex panis uncias & tres scyphos in hebdomades singulas matronâ Christianâ subministrante. Quòd tamen cæli Saturnalia instare sibi certus esset, hęc etiam vitæ fomenta XL. ante mortem diebus respuit, & cùm Icones Divorum (tota illi hæreditas erant) matronæ illi, de quâ diximus, donasset, obvius hostibus ivit, & post multa ludibria raptatus per urbem calcibusque passim insultantium pulsatus, tigno denique cæsus oppetiit. Parricidæ carnifex dæmon fuit. Mulierculam lactentes gemini infantes in lecto lacerarunt, ipsi etiam sceleri immortui. Nec verò aliter decebat aut parere aut mori viperam. *Ex Sur. tom. 7.*

S. RADBODVS EP. 29. *Novembris.*

VItas Divorum RADBODVS ſpeculum ſuum dicere eſt ſolitus. In hoc dum oculos ſuos defixit, alterum nobis ſpeculum vitam ecce ſuam dedit. Pietatem in Caroli & Ludovici Imperatorum aulâ edoctus eſt, ipſiſſimâ virtutis tunc ſcholâ. Hæc clienti ſuo infulam Trajectenſem peperit, digniſſimo omnium calculis, præterquàm ſuo. Submittere tamen eandem ad pauperum pedes, quos quotidie abluebat, non dubitavit, utque oculos & ſuos & aliorum falleret, ex auro quidem bibit, ſed aquam; quam cùm libare vellet non nemo, in merum vertit RADBODVS, itaque cavit ne peſſimus pocillator gloriola venenum ſuum virtuti affunderet. Iam Danos, cùm dicenti ad concionem obſtreperent, diris devovit, quas illico ſenſerunt peſte abrepti. Demum mortem ſibi, alteri infulam ſuam vaticinatus, inter preces, quibus ferè vitam duxit, abſolvit vitam, in opem præcipuè D. Martinum vocans, qui morienti adfuiſſe non vanis argumentis creditur. Illud indubium, ad decumbentem virginum Reginam SS. hinc Theclâ, illinc Agnete ſtipatam veniſſe, eam ob cauſam, uti ipſa ajebat, quòd in precibus ſuis RADBODVS nunquam non memor VIRGINIS fuiſſet.

fuisset. Et verò quî matris oblivisci filius posset? certè oblivisci filiorum Mater hæc non potest. *Ex Surio.*

S. ANDREAS AP. 30. *Novembris.*

ANDREAM, quo D. Petrus germano gaudebat, tradũt omnium primum Christi scholæ nomen dedisse; arcanorum Magistri inter paucos omnium conscium, quam hauserat doctrinam, ab ejus morte Scythiæ primò, mox Epiro & Thraciæ, tum Achajæ etiam intulisse; hîc contra Procos: Ægeam, crucis acerrimum inimicum, fortiter rem gessisse; ab hoc ad impia sacrificia invitatum id respondisse: nobilius sibi sacrificium, idque quotidianum esse & incruentum; Agnum illum omnis maculæ expertem, & qui, postquàm ejus carne sanguineque omnes Christiani vixissent, non minùs tamen etiam ipse integer viveret; sub hæc in vincula conjectum esse, eximendum facilè, nisi manus ipse Christianis, precibus suis, vinxisset; Protractum inde, ne supra magistrum primus etiam discipulus esset, virgis cæsum, ad crucem raptatum esse; hanc procul conspectã amicissimè salutasse, ad hanc velut ad exoptatam vitæ metam properasse, hanc velut expetitũ senio suo scipionẽ amplexatum esse, velut nobilissimum suggestum cupidissimè conscendisse, ab

eâ duos dies totidemq; noctes, ab ejus ore hominum millia XX. pependisse; quorum accursu cùm territus Procos detrahere eum de cruce cogitaret, ANDREAM, id ne fieret, magnopere Deum esse precatum, ac proinde inter multum, qui precantem cinxerat, splẽdorem, è cruce ad cælum, Ægeam verò â malo dæmone, ob torto collo, ad pessimam crucem in orcum abiisse: ex tumulo denique ejus oleum stillasse, & hoc uno dolorem suum Christianos leniisse. *Ex Bar.*

S. IOSCIO C. 30. *Novembris.*

VT nullo non tempore suam VIRGINI nectere corollam possis, Mariane, ecce tibi rosas in hieme etiam suggerimus. Cape sis, & hortum ex quo illæ veniunt, nobiscum mirare. Vixit anno post partum virgineum M. C. LXIII. apud Audomarenses IOSCIVS monachus & MARIÆ unicus amator. Amoris alia argumenta taceo, unum prodo, quod priùs cælum prodidit. Igitur, ut nunquam animo dulce illud nomen MARIA excideret, quinque quotidie sibi dicendos Psalmos delegit, quibus initium optimi ominis literæ ex eodem sacrosancto nomine dederunt, *Magnificat. Ad Dominum cùm tribularer. Retribue servo tuo. In convertendo. Ad te levavi.* Quoties

ties igitur hos decurrebat, MARIAM oculi legebant, aures bibebant, lingua ſonabat, cor ſuſpirabat. Et vide ſis quàm hoc ſtudium MARIA probaverit. Moritur IOSCIVS in pervigilio S. Andreæ, & ecce geminæ & purpurâ tinctæ roſæ ex oculis, totidem ex auribus, ex ore denique una pullulat, ſingulæq; literas ſuas, omnes MARIÆ nomen loquuntur. Et quaternæ quidem ad primum tactum & ipſæ mortuæ cum corpore ſunt tumulatæ. At illa, quam ex ore prodiiſſe diximus, quamque decerptam Epiſcopus cryſtallo incluſit, vivit hodie etiam, credo ut germen eſſet, ex quo ſimiles roſas daret Mariana poſteritas. *Ex Molano.*

DECEMBER.

S. ELIGIVS EP. 1. *Decembris.*

QVàm altùm ELIGIVS virtute suâ evolaturus in cælum esset, aquila monstravit parturienti matri per somnum visa. Puer aurifici instituendus traditus, artem eam non multo tempore ita perdidicit, ut nemo alius hâc tam gratus Regi Clotario esset; tunc præcipuè ubi fidem suam ita probavit, ut ex auro, ex quo sellam unam tantum facere jussus erat, geminas concinnaret. Intereà tertiam sedem cælo aggressus parare, animum suum, hîc demum artificem se ostendit: quando lacrimis hunc perpolivit, asperis pœnitentiæ studiis scalpsit, omnibusque virtutibus ita exornavit, ut ad spectaculum Cælites traheret. Etenim ex his unum aliquem, cùm de more noctem ante hierothecam sacrarum reliquiarum insomnis inter preces traduceret, ipse vidit rataque preces suas apud DEVM esse intellexit, mox caput rore tam copioso perfusus & tam suavi est, ut jam minimè lacrimarum pœniteret, quibus hunc deliciarum imbrem provocaverat. Iam quidquid arte suâ corradebat, ELIGIVS id omne non jam ELIGII sed pauperum & captivorum

lucrum

lucrum erat. Ad hos juvandos, nec aliò Regum benevolentiâ utebatur, à quibus, cùm jam miraculis etiam clarus esset, Episcopus Noviomensis dictus, cùm eo in munere Apostolus Flandriæ dici meruisset, cœnobia plura fundasset, corpus etiam S. Quintini Mart. repertum terrâ eruit, vicemque ipsius suum huic mandavit. *Ex Lippeloo.*

S. PHILARETVS CONF.

1. *Decembris.*

PAphlagonia PHILARETVM genuit rusticę sortis hominem, sed qui sementem egregiè facere novit. Cùm enim optimos agros non malè existimaret pauperes esse, in hos liberali manu disseminare sua non priùs abstinuit, quàm ipse denique egeret. Non tamen fidem fefellere optimi coloni tam bene culta arva. Etenim cùm Irene Imper. filio Constantino sponsam diu circumspiceret, Maria demum, formæ id temporis unicum miraculum cademq; PHILARETI neptis placuit. Igitur Maria ad regium thalamũ, PHILARETVS ad summos honores, Consulatum evocatur. Hîc verò noster ab aratro Consul in id potissimũ incubuit, ut paupèrum necessitati consuleret. Nimirum vidisses proletarios & uno capite prius censos censum jã Consulis nu-

numerare: Iam pontem Consulis Curiam dixisses, pontisque incolas conscriptos PP. qui utique frequentes coibant in eum senatum, in quo de ipsorum salute consultabatur. Porrò PHILARETVS supremùm ægrotans, cùm agnati sanguinis omnes convocasset, multa præclara moriens oracula dedit, ultimò eos omnes suæ in miseros pietatis heredes scripsit, & testamentum pulcherrimo dicto *(estote misericordes)* obsignavit. *Ex Menæis.*

S. FRANCISCVS XAV. S. I.

2. *Decembris.*

FRANCISCVM XAVERIVM damus, virum, cujus animo alter etiã orbis angustus fuit. Dum vixit, virgo vixit. Testimonium animo integerrimo corpus dixit, longè post mortem etiam in vivâ calce integrum. Sui semper egregius victor non semel è morbidi ulcere ipsum pus hausit. Sed tam sitibundum DEVS deinde tot delitiis per omnem vitam perfudit, ut ebrius sæpè exclamare, diducto à pectore vestimento, coactus sit: *satis est Domine, satis est.* Apostoli per novum orbem non tam nomen, quàm vitam tulit, ad id muneris ab ipso Numine dilectus. Siquidem multò antè in somnis tetri coloris hominem, & qualem Indum effingimus, portare humeris sibi per quietem visus est,

est. Et quid aliud vigilans posteà egit, cùm ejusmodi hominum decies centena millia ad Ecclesiæ gremium suis humeris tulit, & tot nō tam vultus, quàm animos fuscos sacrâ undâ solus lavit, & cæli candidatos esse jussit. Vaticinia insuper edidit innumera, precibus mare exarmavit, exercitus vicit, idem eodem tempore geminis in locis & longissimè dissitis, periclitantibus adfuit, demortuos in vitam revocavit quinque supra viginti: Omnibus omnia factus in conviviis etiam atque ludis animorum lucrum quæsivit, invenitque. Ad extremum dum amplissimum Sinarum Regnum laborat ingredi, in ipso ejus portu ad cælum animam appulit. *Ex vitâ.*

S. LVCIVS REX M. 3. *Decembris.*

IGnosce iterum Anglia, quantū heu! quantum mutata ab illâ es, cùm præcones veræ fidei aliena regna Reges habuerunt tuos! Sed age in memoriam juxta mecum revoca avita decora. LVCIVS ille tuus (è stirpe regiâ germen) puer jam Catholicæ fidei, & verò hæc illi etiam arrisit. Nimirum quin hanc amplecteretur, unum illud moram injiciebat, quòd nulli ferè tunc nisi sanguine suo purpurati eam ambirent. Vbi verò primum transire ad Christianorū partes etiam palmatas Romæ togas inaudiit, quàm mox statuit etiam coronam

ronam ſuam Chriſto ſubmittere. Igitur ſanæ fidei Doctores Româ ab Eleutherio Pont. accivit: mox è diſcipulo ipſe etiam Doctor, & calcato regni faſtu è rege Apoſtolus Auguſtam Vindeliciam venit. Conſtitit hic operæ ſuæ fructus, ad fidem præter alios nobiliſſimâ familiâ adductâ. Sed & merces ſua LVCIO conſtitit, utpote qui verbera & lapidationem in lucro poſuit, præcepſq; actus in puteum maximam ſcilicet inde voluptatem hauſit. Nec verò hanc ſolum Auguſtam Coloniam, etiam alteram Reginoburgum adiit, neque priùs quàm Chriſtum per omnem Vindeliciam Noricumq; circumferret, morte beatâ Curię quievit. Gratias igitur Anglia tibi habemus exteræ nationes, & ſi modò vis vicem rependimus, noſtrosque tibi Doctores ecce ſubmittimus. *Ex Brev. Cur. & Bav. S.*

S. THEODVLVS C. 3. *Decemb.*

AScenderat in id faſtigium honorum THEODVLVS, ut aula illum Theodoſiana Præfectum ſalutaret. Verùm his etiam altiora virtus ambiit. Etenim quòd aulæ technas & inſidias probè perſpectas haberet, ludos facere hanc viciſſim voluit. Quare aſſem omnem (Philippeorum millia quinque ſupra quinquaginta) liberali ſparſione in miſeros

seros abjecit, ipse columnam Edessæ ascendit, inde aulæ fastus, minas, pericula, omnia despecturus. Ita mundo & sese altior respuit jam cum homunculis prandere, cœpitq; cum Cælitibus solâ ambrosiâ, hoc est, Angelorum pane deinceps vesci. Post annos sic traductos XXX. cupido subiit scire eccuinam ex DEI amicis vitæ meritis æquiparandus foret. Responsum è cælo, Cornelio Mimo æquandum. Ruborem expressit hoc THEODVLO. Adiit tamen virum, & hæc deniq; sibi fateri coëgit: mimicam artem à primis annis tractasse, nūc cùm in mentem ultima illa nec ficta mundi scena veniisset, serium se & frugi esse, nuperque adeò, ut pudori nescio cujus matronæ unaque decoctoris ejusdem viri, qui à creditoribus in vinculis tenebatur, libertati consuleret, vestem & supellectilem vendidisse & corrogatum inde quadringentorum aureorum assem alienæ miseriæ donasse. Laudavit tam bene clausam à Mimo fabulam THEODVLVS, & lætus iterum conscendit columnam suam, paulò pòst ex hâc in vicinum cælum transcendit. *Ex Menæis.*

S. GALGANVS C. 3. *Decembris.*

VOluptatibus primò GALGANVS militavit, tum Christo, D. Michaëlis ductu, qui tertiò dormientem monuit,

nuit, è veterno ut surgeret, & cum somno vitia excuteret. At ut porrò malè dormiret, mater & amici thalamum obtrudere laborabant virginis formâ & divitiis inclytæ. Ad hanc cùm visum iret, equiti suo frenum equus injecit, contraque omnia calcaria contumax pedem proferre medio in itinere negavit, disertè tandem cum asinâ Balaami locutus, quò minùs progrederetur, ab Angelo se prohiberi. Contra tot stimulos calcitrare cùm equus non posset, neque homo jam voluit; sed damnatis nuptiis, eo ipso in monte (in quo & equi & miraculi vestigia hodieque visuntur) castra sua novus miles, hoc est, cellam posuit, primumque trophæum de se, crucem inquam ex ense suo inibi defixit. Pugnatum deinde sæpiùs, & sæpiùs orcus fugatus. Illud plenum periculis prælium fuit, cùm proditum à venatore (ei vestes suas GALGANVS & equum dederat) inopinantem mater & sponsa oppressêrunt. Constitit tamè sibi, & tunc etiam victor matrem Deo se dedere, sponsam etiam castitati, potentissimis verbis coëgit. Exinde cùm Romam profectus fuisset, qui casam D. exussêrũt hostes, malè omnes perierunt, & id ipsum Pontifici, cùm fieret, Romæ GALGANVS narravit. Redux deinde ad beatam missionem illis verbis à Deo vocatus est: *Satis est quod laborasti;*

borasti; *Metes nunc quod seminasti*. Quin igitur & tu laboras, nec parcâ manu rectè facta seminas? Ibi certè falcem suam in alienam messem nemini licebit mittere. *Ex Ferrar.*

S. ANNO EP. 4. *Decembris.*

ANNONEM à puero pater suis, hoc est, militaribus studiis imbuit. Abhinc avunculo auctore à Marte ad Musas honestissimâ defectione, transivit. Iam Musæ commēdarunt Henrico III. Imp. qui eum inter Palatinos suos adlectum mox infulâ Colonienſi donavit. Hác ornatus ad concionem nunquam sine lacrimis auditus est; quod suis ille signum veluti omnium singultibus daret. Divitiis cùm affluueret, sæpè tamen nec obolum ipse, omnia pauperes habebant, quos ille velut thesauros suos (& erant) secum circumducebat, pater idem horum & mater pupillorum. Ædes Xenodochii unas, monasteriorum condidit & amplissimè dotavit quinque, non morituras filias. Libertatis Ecclesiasticæ egregius propugnator infulam nulli, neque adeò, à quo eam acceperat, Cæsari submittebat, juris quam vitæ appetentior. Sed nec urbe pulsus à civibus suis animum despondit. Quòd tamen redux alieniorem ab his animum ferret, visus est sibi noctu cùm inter Divorum Episcoporum

rum comitia locum vellet capessere, aditu prohiberi, quòd in veste cæterâ candidissimâ unicam maculam præ pectore gestaret, quam tamen ipsam mox unà cum injuriæ memoriâ ex animo delevit. Mortuus est anno M. LXXV. cùm se MARIÆ unicè ac sæpiùs commendasset. Cælum nempe subiturus januam hujus pulsabat. *Sur.*

S. BARBARA V. & M. 4. *Dec.*

NVllius tam à vitâ nomen abluſit, quàm BARBARÆ. Dioscorum habuit parentem Deorum mancipium, ipsa DEO addicta. Matura, ob formam, turri inclusa, libertate Christianâ, si unquam, est usa. Ter sanctæ enim Triadi devota, ut fidei radii splendidiùs animis illucerent, binis fenestris tertiam superaddidit, balneum verò multâ cruce insignivit, gnara qui mentibus lavandis ex hâc fontes scaturirent. Interea cum stomacho Dioscorus intelligit, filiam Christianam esse, & ferro insequitur. Sed sinum, quo parens expulerat, mons præbuit disclusus. Et lubens thesaurum hic occultasset, ni, qui miraculum viderat, innocentem oviculam pastor nequam prodidisset. Captam itaque filiam inaudito exemplo ad tribunal pater rapit, cædi virgis viscera sua videt, sanam à Christi manu iterum affligi, quin ubera etiam ca-

stissi-

stissimæ abscindi, non facturus, si bibisset ubera. Hinc novus filiæ suæ leno per urbem ludibrio circumduci sustinet unâ verecundiâ tectam. Demum è tyranno carnifex suâ manu non barbaram filiam barbarissimus parens demetit. Sed carnificis carnifex fulmen fuit, quod in eodem loco scelus extinxit. Nunc BARBARA illis è cælo opitulatur, qui, ne sine sacro epulo diem ultimum obeant, orant. Testis ejus rei locuples Stanislaus est sanctissimus è Societate IESV adolescens; quem si æmulabitur, rectè faciet adolescentia. *Ex Baron.*

S. SABAS ABBAS. 5. *Decembris.*

SAbam si spectasses, Imperatorem dixisses; ut qui monachorum exercitum non unum ducebat, viros omnes, quales vultu etiam se ferebant, cùm ille imberbem in castra sua neminem admitteret. Sævientis fornacis flammas scribitur crucis signo extinxisse; feras & feris magè feros homines domuisse: Agarenum qui fallaci animo accesserat, terræ hiatui devovisse: templum, cœlo monstrante, in rupe alicubi reperisse: in genium malum ab ipso Christo amarus depugnasse, ab eodem nunc cibariis, nunc pecuniis donatus. Iam leonem, qui medicam SABÆ manum expertus erat, ajunt

asino custodem ducemque ad pascua fuisse tamdiu, quoad Agaso luxuriæ fœdâ se contaminavit, tunc enim devorasse asinum. Ipsum SABAM, cùm ad Anastasium Imp. hæreticum iret, anteambulonem habuisse Angelum, verbis impium liberis castigasse, mortemque ei imminentem multò antè prævidisse. Sed & Iustinianum itidem Imperatorem palàm coronam cœlo vidisse descēdere & caput SABÆ ambire, qui tamen exorari non potuit, ut heredem Imperatori apud DEVM impetraret, quòd hunc hæreticorum partibus accessurum sciret. Denique in cœlum abiisse anno D. XXXI. inter DD. Martyrū comitatus. *Ex Metaphr.*

S. NICOLAVS EP. 6. *Decembris.*

MOres cum lacte ab infantiâ imbibi NICOLAVS probat, qui cùm à primis cunabulis diebus Mercurii & Veneris semel in die, idque noctu tantùm, maternum lac admisisset, eam consuetudinem jejunii per omnem deinde vitam sacrosanctam habuit. Adolescens divitias omnes in pauperes dilapidavit, ad hoc ingenio etiam, ne gloriolam mercaretur, usus; uti tum fecit, cùm tribus puellis, quas noverca paupertas prostituere parabat, dotem trinis noctibus furtim per fenestras immisit. Subinde cùm pietatis causâ ter-

terram CHRISTI vestigiis nobilem peteret, iratum mare quieti, nautam extinctum vitæ reddidit. Pòst ex eremo ad homines divinâ voce evocatus, & divino item indicio Pontifex creatus Myræ, pro libertate Catholicâ fortiter carcerem & vincula tulit. Pro salute suorum solicitus, etiam cùm longissimè abesset, adfuit tamen. Ita Imperatori quandoque Constantino conspectus jussit sententiam revocare, quam in tergeminos Tribunos innocentes tulerat. Ita institorem in somnis monuit, frumentum, quod haberet, in urbem suam, quam fames vexabat, conveheret. Aliàs vocatus à navigantibus, sæpiùs opem tulisse visus est. Quid? quòd animum NICOLAI tumulus ejus est imitatus, oleum miseris propinans. Tumulatus verò memoratur circa annum CCCXXVI. cùm moriturus Angelos obvios habuisset, etiam nobis occursuros, si rectam viam insistamus. *Ex Justinia. & Brev. Rom.*

S. PAVLVS C. 7. *Decembris.*

PAVLVM parentes dixere. addidit deinde virtus *Obsequentis* cognomẽ, quod ille nec cum Alexandris aut Scipionibus nunc commutabit. Quid? quòd cœnobio ipsi, quod habitabat, nomen miraculis ingens peperit? Nam illud quantum obedientiæ sive exem-

plum sive præmium fuit, cum picem in aheno bullientem à flammâ, jam jamque exundantem nudo brachio, quoad subsideret, impunè versavit? Quod factum cùm alii, ut par erat, laudibus extollerent, convitiis alii deprimerent, perstitit tamen ille in statione suâ, suopte judicio terræ purgamentum & canis pigellus, cœlo intereà omnia alia de ipso sentiente. Cùm enim socii scire percuperent, quo loco apud Superos PAVLVS esset, abrepti animo in felicissimos primi parentis hortos PAVLVM illîc invenerunt, qui munera (fructus miros) in singulos dispertiret, simul vale omnibus diceret. Siquidem altero mane ad montem è cœnobio contendit non procul Constantinopoli situm. Ad hujus pedem cùm annos aliquot habitasset, evocatus denique à DEO, velut alter Moyses, in culmen, inde facili transitu in cœlum est. *Ex Menæis.*

S. ASELLA VIRGO.

7. Decembris.

FElix ASELLÆ pater, cui Superi filiam, priùs quàm nasceretur lympida crystallo clausam spectandam obtulere, ut jam tum animi castissimi sive candorem sive splendorem miraretur! Sed felicior ipsa ASELLA, quæ in primâ ætate Agno jam nupta thalamum in

in parentis domo cellam anguſtam, lectum terram, delicias cum ſale panem & fontanam habuit. Atque ad has nuptias poſt annum ætatis duodecimum, ut mundum muliebrem non inconvenientem ſibi pararet, torquem aureum, quem pro more familiæ (nobiliſſima erat) è collo pendulum geſtabat, clàm vendidit emitque qualem à matre exorare nunquam poterat, vilem & pulli coloris veſtem, omnibus hâc teſtata jam mundo ſe mortuam eſſe. Ita deinceps unius Chriſti amoribus vacare, hunc lacrimis poſcere, anhelare gemitibus, precibus orare, jejuniis cogere; domo intereà niſi ad templa nunquam pedem efferre; verbo ut genibus ita vitæ conſuetudini callum obducere, jamque raro miraculo inter medias mundi turbas ſola agere, & patrias ædes ſibi in monaſterium vertere. Conſtitit intereà corpuſculo etſi tam male habito ſuus nihilominùs vigor & integra ſemper valetudo, ut videres non tam aſperitatē vitæ, quàm delitias obeſſe. Obiit anno partæ ſalutis CCCCL. Vitæ laudatorem habuit Hieronymum; imitatorem quem nunc? *Ex D. Hier.*

S. AMBROSIVS EPISC.
7. Decembris.

AMBROSII infantis oſculum apes ajunt inſediſſe, veriſſimos ejus elo-

quentiæ vates. Deprompsit sanè, cùm libuit, ore suo melos, & hoc adeò ipsum Augustinum inescavit, ut qui à Manichæis venenum hucusque hauserat, ex ore deinceps AMBROSII mel legeret. Episcopum Mediolani prodigiosus præco infans proclamavit. Dicenti ad populum astare bonum Angelum ipsi hæretici viderunt & invide-runt. Inter hos multum illi negotii Arriani, plus Imperatrix Iustina, latrones, magique, plurimum dæmon malus fecit, sed incassum omnes, Majestatis Pontificiæ memor, neque majestatem Imperatoriam exhorruit. Itaque Theodosium ob cædem Thessalonicensem publicè reum non nisi post publica pœnitentis animi signa templo pedem permisit inferre, illud Davidis exemplo se tuenti inclamans, secutus es errantem, sequere pœnitẽtem. Vidit igitur tunc orbis caput suum ante pedes Episcopi jacere, nunquam ita extollendum, nisi ita dimisisset sese. Porrò AMBROSIVS obsessos ab orco libertati, infantem demortuum vitæ reddidit, Divorum multorum ossa è tenebris in lucem gloriosâ pompâ transtulit, ipsius verò calumniatores morte subitâ vindex Deus abstulit. Moriturum cælesti voce excitus Honoratus Ep: sacro pane refecit, morienti verò blandùm arridere Christus visus est,

arri-

atrisurus etiam nobis in morte, si flentes in vitâ viderit. *Ex Paulino.*

CONCEPTIO B. M. V.
8. *Decembris.*

SPeculum sine maculâ ostendimus, VIRGINEM Conceptam. Festi hujus diei originem, quæ sub annum cœpit millesimum ac septuagesimum, sic habe. Wilhelmo Nortmannorum Duce Angliâ potiente, missus ab hoc Helsinus Præsul est, qui hostium numerum ac robur exploraret. Dum facit hic imperata, forte per eos dies gravi tempestate jactatur. Nulla aliunde ope affulgente, Stellam maris MARIAM vocat. Adest pro hâc è cælo Nicolaus, spondet manum naufrago, si VIRGINIS Conceptę diem habiturum se festum spondeat. Illico convenitur. Subsidit mare, enatat & vota Helsinus Sospitatrici exsolvit. Atque hæc initia ampliora D. Anselmus fecit: amplissimis deinde indulgentiis ornavit Sixtus IV. Pont. Max. in VIII. continuos dies, quos etiam ipsos luculento miraculo Numen probavit. Etenim Nicolaum Pratensem memorant ad icona immaculatæ VIRGINIS rosam cum his precibus deposuisse, vellet juberet, si gratū ei esset, octo dies memoriam Conceptionis suæ agi, nunquam eo anno rosa illa marcesceret. Floruit semper, &

cum rosâ multorum etiamnum in hanc diem pietas floret, quam ipsa ædium limina in Hispaniâ his verbis loquuntur: *benedictum sit S. mysterium immaculatæ Conceptionis* MARIÆ. Quid? quod aliter sentientes DD. rectiùs nuper ab Hispanis infantibus eruditi vidimus. Se certè accuset, qui maculam hodie videt; suam dicat: Non habet purum, sed ostendit maculas, speculum. *Ex Baron. & Spinello.*

S. SYRVS EP. 9. *Decembris.*

SAcra nostra SYRVS à D. Hermagora est edoctus, ipse Papienses docuit, multùm eâ in re S. Iuventii operâ usus, quem socium expeditionis Hermagoras addiderat, cuique à morte SYRVS noster medius martyres inter triumphare est visus. Veronâ transeunti, ut de fide nostrâ dicenti fidem haberent incolæ, testem è tumulo mortuum excivit, & cùm primùm Papiam est ingressus, senis civibus gravissimè decumbentibus salutem corporis, multò pluribus deinde animorum tulit, qui verbis mirisque ejusmodi inducti facilè Christianis accesserunt; tunc præsertim, cùm novo hospiti cedere hospitem Orcinum viderunt, qui è puero Syri imperio illico ad ergastula sua migravit. Addo è plurimis aliis illud, quod unum Papiensibus admirationem

tionem

tionem parere poterat; nobis justissimum metum potest, si impiati sacram mensam frequentemus. Ausus est Hebræus inter Christianos profanus accũbere, Divinum cibum ore exceptum non stomacho, sed cœno post sacra daturus. Prohibuit Numen, & vindices ignes se ore servare scelus advertit, qui tamdiu miserabili incendio impurum exusserunt, dum quæ palato impio pendebat, Hostiam sacram SYRI manibus reddidit. Quid hîc Christiani? porrò mensam cum Iudæo impuri accceditis? Non sentitis ultores hos ignes? graviores sentietis. *Ex Surio.*

S. MENNAS M. 10. *Decembris.*

MENNAM Maximinus Antiochiæ præfecit suis, ut quidem putabat, sacris, revera Christianis addictum. Erravit feliciter tamen Imperator, neque Respublica unquam meliùs illîc stetit, quàm cùm Christianis jùs Christianus Proconsul diceret, & alios verbis, alios miraculis, omnes vitæ exemplo ad Christum traheret. Id ubi aliquantò seriùs rescivit Maximinus, qui rem Deorum restitueret, Hermogenem misit. Hic de loco ac munere MENNAM, sed non perinde de constantiâ dejecit, ut qui resectâ fœdè à pedibus carne in sententiâ tamen perstitit, neque post erutos oculos linguamq; vel à viâ

viâ virtutis exceſſit, vel clamare animo Chriſtum deſtitit; quin cùm ſub noctem medicinam membris omnibus ipſe Chriſtus feciſſet, & Angeli palàm ſe martyri junxiſſent, aſſociare etiam ſe Hermogenes non dubitavit, pulchrâ Metamorphoſi ex tyranno Epiſcopus urbis factus. Tot damnis mactatus Imperator ipſe adfuit, Deosque & ſe ulturus, Hermogeni manus pedeſque auferri cremarique, ipſum ventre diſciſſo aquis mergi, MENNAM verò ex arbore, ex MENNÆ pede ſaxum ſuſpendi juſſit, nobile anathema. Sed ecce mortem tunc uterque, ſed & poſtridie Maximinum iterum triumpharunt capite truncati. Oſſa quoque tumbâ ferreâ condita & in mare abjecta nautæ Angeli Byzantium deportarunt, à loci Antiſtite tumulanda. Ibi molliter nunc quieſcunt, qui duriter olim vixerunt. *Ex Surio.*

S. EVLALIA V. ET M.

10. *Decembris.*

EMerita Luſitaniæ oppidum, oppidi longè maximum decus EVLALIA eſt virgo, quæ plures palmas quàm annos, dum vixit, numeravit. Certè annum cum vix duodecimum ageret, ſæviretque in Chriſtianos impietas, vigilem licèt parentum cuſtodiam noctis beneficio fefellit, interque Angelorum comi-

comitatum in jus ultro ambulavit. Ibi sic rea ipsum judicem accusare ausa est, & ejus in pios tyrannidem populo spectante & audiente multis objurgare. Quid, quòd cùm hic dictis mellitis suadere insisteret, ut ad Deos transiret, quò dicta illa despueret, in vultum tyranni exspuit; Deosque & thus Deorum, cumque his minas omnes heroo pede calcavit: flagris deinde lacera risit etiam, sanguineque suo picta velut superbè circumspexit sese; demum cùm faces ardentes admoverentur, flammas ore patulo excepit, Deoque cum animâ lætabunda transmisit? Et verò ecce testes castissimi & animi & corpusculi! Ille, uti ipse carnifex spectavit, argenteas columbæ pennas indutus cælo se abdidit. Hoc, ut tumulus manibus responderet, prodigiosæ nives texerunt. Et erubuerunt, puto, hæ, cùm candidius aliquid se, virginitatem viderunt. *Ex Prud.*

S. DANIEL STYLITA, 11. *Decemb.*

COelo vicinus incola DANIEL est, qui annos XXIX. columnam habitavit, indeque tempestates & cum his mortalia omnia generoso supercilio despexit, orci ingens terror, Superis gratissimum spectaculum. Nempe terris adeoque se altior clientes sibique obnoxios reges habuit. Ita Leonem filio

filio beavit & mortis periculo exemptum Imperatorem sibi vitam debere fecit. At Zenoni regni jacturam longè antè vaticinatus est. Contra Basiliscum verò Ecclesiæ hostem ut pugnaret, è columnâ descendit, & impendentes Numinis iras sævienti objecit non vanus augur. Iam & in Dæmonas malos regnum tenuit, eque corporibus humanis, cùm libuit, proscripsit; fuitq; cùm mulier, quæ Divi innocentiam infami rumore aspersérat, à vindice Genio obsessa, non potuit obsidione nisi ab ipso DANIELE liberari. Cæterùm cum cælo uti propinquum, ita frequens illi fuit commercium, sub ultimos præsertim tres vitæ dies; quibus Cælites plurimi ad ægrum viserunt. Horum nomina prodidit hominis item incola Dæmon, uti & horam, quâ moriturus DANIEL & ipse fugādus erat. Obiit verò anno CCCC. LXXXIX. In corpore, quod diu tergemina crux illustravit, tumulando Reges laborarunt. Animus fecit quod in vitâ jam fecerat; cælum habitavit. *Ex Metaphr.*

B. IVVENIS ÆGYPTIVS ANONIMVS. 11. *Decembris.*

VT exciderit antiquitati nomen Adolescentis hujus, aliud certè sibi & immortale apud posteros peperit. Et videtur etiam hic minùs facturus fuisse,

fuisse, si minùs peccasset. Etenim Amirani Saracenorum Regis favorem ut aucuparetur, Christum cum Mahomete mutavit, & calcatâ cruce, more barbaro impioque sacramentum Acinaci dixit. Ingemuere ad impium facinus parentes pii, & pœnitebat hostem Deo & cruci genuisse, nec jam heredem volebant, qui ex asse optimam partem avitam pietatem nollet. Quod tamen unum poterant, precibus pro perituro apud Deum agebant, scelusque non suum suis lacrimis plectebant. Et profectò plus lacrimis parentũ filius, quàm lacti olim debebat. Instillarunt enim hæ denuò bonam mẽtem. Rediit prodigus & pulchrum parentum cõsilium secutus, signa, quæ turpiter abjecerat, crucem inquam, manu venerabundâ sustulit, & intrepidus palàm iterum ad Amiranum tulit, lacrimis interim & gemitibus perorantibus, quos sæpiùs intercalaris illa Ecclesiæ vox Kyrie eleison interpellabat. Illum ergo cum neq; fames aut verbera, neque carcer aut vincula avellere à cruce possent, naviculæ Amiranus imposuit capite minuendum. Ergo animus cæli, caput abscissum urbis portum petiit, redemptumque à Christianis centum aureis, & argento inclusum diu oleum sudare visum est, ut vel ex hoc Christi Athletam agnoscerес. *Ex Menæis.*

S. SPI-

S. SPIRIDION EP. 12. *Decembris.*

SPIRIDION ex opilione Cypri Episcopus, non vitæ conditionem sed gregem mutavit, omnes pascere solicitus, pauperes præsertim. Itaque serpentem mutasse in aurũ fertur, quò egenti esset, unde frumentum coemeret. Alio item tempore cùm avari animum nullis precibus expugnare civis indigens posset, SPIRIDION huic diserris verbis in crastinum annonam spopondit. Neque aliter factum quàm dictum. Aquarum alluvio avectum ex Enclionis granario frumentum ad ipsas inopis ædes detulit, nullo nec rei nec vecturæ pretio. In fures etiam non minùs beneficus quàm comis fuit: Nempe cùm gregem hi direpturi adveniissent, & arcana Numinis vis ligatos omnes SPIRIDIONI tradidisset, exsolvit hic officiosus & viæ comitem abeuntibus ultro ambulare arietem jussit. Porrò filiã, quam, dum olim in matrimonio ageret, sustulit, ut defuncta depositum aurum indicaret, tantisper è tumulo evocavit. Sed & alium morte sublatum vitæ & matri reddidit, mox matrem filio etiam, cùm hæc gaudio emortua esset. Vltimùm cùm in messe occupatum æstus gravior affligeret, ros cælo illapsus recreavit, simul alii capilli albescere, nigrescere alii, alii denique canescere

nescere visi sunt. Hos ille ut mortis prodromos accepit, post quàm illum laudibus omnis ætatis homines mactaturi essent. Tu etiam disce hîc non senes modò, sed & juvenes, quin vix natos capillos emori. *Ex Surio.*

S. LVCIA V. ET M. 13. *Decembris*

SI virgo è cælo sidus lucet, LVCIAM esse credidero virginitatis laude præ aliis illustrem. Hæc dum cum matre ægrâ ad tumbam D. Agathæ precatur, adest ecce hæc ipsa sanitatis primò nuntium matri ferens, tum LVCIÆ mortis optatissimæ & pro Christo subeundæ. Sic igitur moritura LVCIA omnium primò testamentum cogitat, & pauperes non jam scribit sed facit heredes. Id enimverò non ferendum ratus LVCIÆ sponsus, queritur apud judicem, & sponsæ dotem sibi clamat deberi; hîc demum agnoscit in amoribus non se, sed Christum esse. Mox igitur amori ira successit. Dei nupta lenonibus traditur, mancipiis amoris prostituenda. Sed nequeunt mille manus unam virgunculam, nequeunt funes & plura boum juga de loco, minùs de proposito casto dimovere. Ergo sarmenta congeruntur, rogus accenditur. Sed lucet pulchriùs ignibus suis LVCIA. Gladio trajicitur; sed vivit virgo & viros animat, & è flammis Imperatori-

toribus mortem, Syracusanis præsentem opem, Ecclesiæ pacem vaticinatur. Denique dum judex in vinculis Romam abducitur capitis damnandus, divino cibo recreata, cælo Sidus, ut dixi, inseritur. Sed & tibi illîc adhuc locus est Mariane. Stella & tu es, si virgo es. Fuisti? Ah! stellam cælo crecas decidisse. *Ex Surio.*

S. IODOCVS C. 13. *Decembris.*

NOvam litem audite Mariani, quam IODOCVS Angliæ Regis filius germano fratri de regno movit, non iter hoc eriperet, sed uter cederet alteri. Fugiebant novo more non opes Dominos suos, sed Domini opes suas, & quam aliis invitis mors auferr coronam, ultrò ab his abjiciebatur. Deniq; Rex sibi videbatur, non qui regnum conctus adiit germanus, sed IODOCVS, qui regno subduxit sese, & in Galliam aufugit. Hic ille sibi scilicet imperavit, sed & feris non multò pòst, quas obsequentes illi cælum voluit esse. Illud perjucundum accidit, cùm fami placandæ ultimum subsidium panis unicus in penu fuit, & hunc in IV. partes à IODOCO sectũ CHRISTVS alium identidem atque alium pauperẽ præsefereus unus omnes piissimâ fraude asportavit. Negabãt id rectè factum esse discipuli. Sed rectiùs illos edocuit Ma-

Magister, cùm pro IV. è pane frustulis, secundo flumine descendere submissas à cælo totidem naviculas frumentarias ostendit. Demum sacris operanti manus è cælo bene visa est dicere, quæ quòd terrena regna despexisset, cælestia promisit. Hęc demum placuere IODOCO, potitusque his est anno DCLIII. LX. omnino annos in tumulo integer, virtute in IODOCO faciente, quod in viris principibus aliis balsama faciunt. *Ex Flor. Abb.*

SS. NICASIVS EP. ET EVTROPIA V. MM. 14. *Decembris.*

QVid ni animos etiam tu Lector ad pugnam sumis, toties qui sanguinem Martyrum vides? Hic NICASII Rhemensis Pont. & sororis ejusdem germanæ EVTROPIÆ est. Fudit Attila, ebrius jam dudum ab alio. Rem breviter sic habe. Flagellabat Gallios Dux barbarus, jamque Rhemensibus etiam malum minabatur, cùm cives ad asylon suũ NICASIVM confugerunt. Ille exitium urbi vaticinatus edixit peccata esse, quæ Attilam armassent; hæc si ponerent, illum quoque exarmandum. Interim brevi morte æternã ut redimerent, suasit, neque jam pro se hosti, sed pro hoste Deo supplicarent. Se vitæ hucusq; ducẽ, nõ abnuere, quin mortis etiã esset. Ita latus EVTROPIA

stipante obviam hosti ad D. VIRGINIS progreditur, & humi nixus dum versum Davidis canere incipit, caput gladio amittit, carmen tamen etiam mortuus absolvit. Satis spectatum esse soror putavit. Quare cum formæ miles parceret, execrata crudelem misericordiam in oculos carnificis involat mortemque invitam in se armat. Interea contra barbaros cælum movit, cujus copiæ visæ, simul iratæ è templo voces in fugam illos conjecerunt. Ad Martyrum verò corpora tam diu lucere faces suas sidera voluerunt, dum terrâ tegerentur, splendore olim his ipsis certatura. *Ex Sur.*

S. DACHATIVS M. 15. *Decemb.*

DACHATIVS Palæstinus sex fratres germanos fertur numerasse, ipse septimus, imò inter omnes primus meritò laudatur. Nàm cùm pater exigui lucelli spe, quam Rex Saracenus ostentabat, inductus, à Christo ad Mahometis partes malum pedem tulisset, repressit suum DACHATIVS, rectè sic à parente degener. Post ubi mortem infelicem sed debitam sceleri tanto pater oppetiit, DEI ductu & matris optimæ, Ierosolymas abiit, tinctusque Christianis undis in D. Sabæ Cœnobio, ingentibus, quæ posteà edidit, prælüis egregius sui victor præluſit. Tum denique &

& cæli ope & suâ virtute satis armatus in patriam excurrit, &, cùm matri copias junxisset, post multas pugnas fratres omnes dare manus victas Christo coëgit. Vnum tantum excipe, qui fide non germanâ, sed Punicâ sanè, DACHATH nomen ad Prætorem detulit. Hic vinctum ad Tribunum misit. Sed neque fratris perfidia, neque carnificum tormenta tantum potuerunt, ut non vinceret DACHATIVS. Victor igitur caput gladio submisit tot civicis coronis condecorandum, quot patriæ cælesti cives fratres servavit. *Ex Menæis.*

S. CHRISTIANA ANCILLA IBERA. 15. *Decembris.*

HVjus quoq; nomen nescimus. credo, quia virtus supra cælos hoc evexit. Illud satis constat, vixisse, cùm rerum Constantinus potiretur, & Iberis servitutem serviisse; cæterùm præter conditionem servile nihil habuisse, quin ab hâc SERVA Iberos pileum libertatis Christianæ accepisse. Res sic gesta memoratur. Filium Ibericæ matronæ gravi morbo afflictum precibus ad DEVM fusis valetudini restituerat, cùm ejus facti rumor ad aures Reginæ gentis perlatus est, tunc itidem graviter forte è morbo decumbentis. Ergo, cùm in spem valetudinis & ipsa venisset, deportari servulorum manibus ad Divam

noſtram voluit. Ibi in lectulo ſervili collocata ſanitatem extemplò & vires recepit, quas fruſtra in regiis ſtragulis ſuſpiraverat. Vt verò grata Numini foret, autor eſſe conjugi regi cœpit, ut Chriſto ſe dederet, cui morbi & mors ipſa jam parerent. Ille moris moras nectebat, dum inter venandum iratos & cælos & ventos expertus, & in ultimum vitæ periculum devolutus, opem Chriſti præſentem ipſe etiam ſenſit. Tum verò templum Deo poſuit, in quo Diva hæc columnam, cùm viribus nullis poſſet, precibus erexit, ſuſpenſamque in aëre tam diu ſervavit, dum ſpectantibus omnibus ſuopte motu in locum ſuum deſideret. Atque in hoc templo primas Chriſto Iberi aras, pectora ſua devoverunt. Gere caſtum cor, & templum Salomonæo præſtantius erexiſti. *Ex Socrate & Theodor.*

SS. ANANIAS, AZARIAS, MISAEL. 16. *Decembris.*

APage vetus Roma cum foculo ſuo Scævolam tuum! In fornacem hanc oculos mitte, & ſuperari à pueris Hebræis viros tuos ſpecta. Tres erant (ANANIAM, AZARIAM, MISAELEM dixerunt) principes juventutis interque ephebos Regis Nabuchodonoſoris accenſi. Hic in eâ ætate formæ gratiam & ſenem in pueris ſapientiam ama-

amabat; at DEVS ampliùs quid, virginem animum & à regiæ mensæ deliciis abstinentem. Ita de adolescentum amore Rex magnus & Max. DEVS certarunt. Quid nî hic vinceret? Fortè statuam posuit Nabuchodonosor, auream illam, sed superstitione infamem. Facilè erat aliis persuadere, ut aurum adorarent, in quo omnis ætas delirat. Vni ex omnibus hi pueri sapuerunt, disertis verbis dictitantes Regem se, ut par est, veneraturos, cæterùm DEVM solum adoraturos, & antè morti animam quàm statuæ genua submissuros. Stabat fornax validè flammans: In hâc abjiciuntur nobiles animæ. Inhorruit ad facinus ignis & vim à virtute venerabundus repressit; quin impetu potiùs in hostes facto longè plurimos corripuit & succidaneas victimas cremavit. Angelus etiam è cælo submissus flammas beato rore temperabat, leniquè aurâ demulcebat juvenes magnanimos. Ergo inter hæc supplicia cantare etiam placuit, & quò plenior foret musica, cælum terrasque animare. Iamque Nabuchodonosor ipse innocentiam patrono igne sanctam absolvit, miraculique toto regno per literas præco, divinum honorem rectè homo Numini transcripsit. *Ex Daniele.*

S. LAZARVS C. 17. *Decembris.*

ILle LAZARVS est, quo fratre germano nobiles sorores Martha & Magdalis gaudebant, Christo dilectus & ab hoc amici etiam nomine donatus. Plus dico. Ille est, qui mortuus lacrimas Deo & gemitus potuit excutere, coque adigere amantem, ut contra ferreas mortis leges sepultum jam & tabescentem vitæ, &, quod caput est, amicitiæ suæ redderet; quæ unica puto causa fuit, cur è sinu Abrahæ non invitus rediret LAZARVS. Cæterùm sic vivus invidiâ tantùm nō emori Iudæos fecit, nimis contra improbos magnus certusque Servatori testis. Itaque alteras illi mortis insidias struxerunt, stultissimo consilio, cùm fatis jura dicere Christum viderent nouum jam nuper LAZARI patronum. Hoc tamen in cælos, & Apostolis in divisum à se orbem abeuntibus, revixere odia in LAZARVM nobilemque familiam. Itaq; cum Maximino (è scholâ Christi & LXXII. discipulis fuit) Marthaque & Magdalenâ sororibus, virgine item Marcellâ, exul in navim compingitur, velis remisque sed non cælesti etiam aurâ destitutam. Nam LAZARVM socioque in Gallias tulit & innoxios Massiliæ exposuit. Miraculo & hæc & aliæ vicinæ urbes permultæ Christo cre-

crediderunt. Tum demum amoribus suis in silvis Magdalena vacavit, Martha sanctis virginibus, LAZARVS civibus Antistites præfuerunt. Dubium ergo est LAZARVS ne invenerit illîc portum, an ostenderit Gallis? certè absque LAZARO fuisset, naufragium in portu Massilienses feciſſent. *Ex hist. Evang. & Brev. Rom.*

S. MODESTVS EP. 18. *Decembris.*

NObiliores nemo MODESTO habuit cunas. Rogas quales? carceres fuere, in quos ad captivum patrem vix natum mater asportavit, docuitque à teneris martyrem esse. Quinto à partu mense inter preces uterq; parens inibi animam Deo reddidit, opulentam filio hereditatem vincula post se relinquens. At hanc invidens Maximianus Imp. educendum viro Senatorii Ordinis tradidit. Sperabat hic patris nomen; sed cùm primùm MODESTVS per ætatẽ intelligere cunabula sua potuit, doluit scilicet vel insciũm se à parentum vestigiis deflexisse; & degenerem tam diu se putavit, quousque fugâ Athenas delatus Christianis se junxit. Hîc dum sacro lustratur fonte, radiantem ignibus columnam in caput pueri descendere Episcopus vidit. Cùm deinde è cive genium malum, è sorore verò Heri sui morbum depulisset, heredem hic

MODESTVM cum cæteris liberis suis scripsit. At isti, quò potiùs accederet aliquid ad hereditatem, quàm decederet, Ægyptio homini & à sacris nostris alieno adolescentem vendiderunt. Septem annos cùm servisset, è servitute Deorum tandem etiam Dominum eripuit, & libertus Solymas abiit. Ibi demum ad Patriarchatus dignitatem evectus, cùm veneno infectum fontem purgasset, fontisq; incolam serpentem neci, cacodæmonem sub cane latrante fugæ dedisset, hospitioque, qui in servitutem illum dederant, coheredes illos suos peramanter excepisset, dignam Natalibus suis mortem obiit. Sed amisit Ecclesia, vel cælo teste, tunc columnam suam. Imò non amisit; transtulit eò, ubi ipsa sese ædificat. *Ex Menæis.*

S. MEGENGAVDIVS C.

19. Decembris.

ILla demum vera nobilitas est, non pauciores virtutes, quàm ceras quæ potest numerare. Potuit MEGENGOR Geldriæ Comes, idemque fortissimus militum Dux, & hoc nomine Imperatori Ottoni III. cumprimis charus. E conjuge Gerbirge Zirtphanensi item Comite cùm filias IV. filium sustulisset unicum, hunc ipsum in primo ætatis flore, bello Bohemico amisit. Quid expectas? scilicet lacrimas vel armato

Marti

Marti exprimendas, & dignos patre gemitus? viduos matris capillos & lacerum planctu pectus? omnia alia audies. In funere filii mortuique vultu suum agnovere parentes, hoc est mortalem. Vtiq; mortem lecturam maturos ætate fructus suos, quæ immaturos carperet, satis oppido jam vixisse parentes, qui vixisse filium aspicerent. Convasare igitur MEGENGOR & in tuto locare impedimēta, opes, hoc est, in cœnobio, cui Adelhaidem filiam præfecit, deponere; ipse quoque animo à mundo abesse, cum non posset corpore; castitatem deinceps cum conjuge colere; lectioni sacrarum literarum se dedere; denique in oculis nihil præter mortem & æternitatem habere. Ita non imparatum hæc offendit anno ab obitu conjugis tertio. Mortuus filiæ primò visus est illa verba Vatis blandissimè effari, *Ecce moritur justus & nemo recogitat*, tum alteri deinde è virginibus regio habitu fulgens nuntianſque MEGENGORIS nomen in MEGENGAVDII sibi mutatum esse, *Ex vitâ S. Adelhaidis & Molan.*

SS. AMMON ET SOC. MM.
20. *Decembris.*

SVb annum partæ salutis CCLIII. Alexandriæ eodem tempore in Christianos sævitum est & in latrunculos

culos animadversum; simili in longè dissimillimos supplicio. Fortè inter nomina horum nomen delatum est Genesii. Hic quòd extra culpam esset, facilè se purgavit; Sed dum à latrocinii suspicione absolvitur, ut Christianus accusatur. Hîc nihil negare jam Genesius, gloriari hoc facinore. Latronibus igitur sociatus pejusque his ipsis habitus igne crematus est. Hoc verò supplicii genere territus alius quispiam è Christianis, cùm nutare non dubiis signis ad tribunal impium videretur, ecce AMON, ZENO & PTOLEMÆVS (fortissimi milites) per medium agmen penetrare, & cùm verbis non possent, nutu labantem ad constantiam hortari. Itaque jam oculis annuere, jam manibus loqui, jam lacrimis & gemitibus clamare, jam toto corpore supplicare, ne indignum quidquam Christiano admitteret. Hoc ipsum verò cùm oculos non posset fugere spectatorum, vulgum scilicet in se armarunt. Tum verò nihil dissimulandum amplius rati in mediũ omnes prodierunt, & Christum jam pleno etiam ore confessi populum omnem in stuporem rapuerunt, socios contra tyrannum mirum quantum animarunt, ipsi verò gaudio exilierunt, quòd cæli civem, hoc est, Martyrem servassent. *Ex epist. Dion. Alex. apud Euseb.*

S. THO-

S. THOMAS AP. 21. *Decembris.*

DIvus THOMAS est, cui etiam palpare fidem licuit; & profuit, dubitasse THOMAM, ut Indus crederet. Nam fidem in Indiam Meliaporem usque tulit, firmavitque miraculo, cùm ingenti mole arborem, & quam multi & homines & Elephanti movere loco frustra laborarant, obsequentem ipse cingulo suo per milliaria X. tractam templi structuræ devovit, simulque vaticinium edidit, cùm mare pertingeret illuc, affuturos, qui quam ipse nunc fidem præluceret, extinctam iterum populis accenderent; quod fieri nuper sub cœptas Hispanorum navigationes vidimus. Cæterùm fuit è sacrificulis tũ temporis, qui suâ manu filium mactavit, sceluſq; THOMÆ affinxit. Hîc aliũ nullũ pro se causam dicere THOMAS voluit, præter infantem mortuum. quis credat? Absolvit disertis verbis infans THOMAM, & patrem suum damnavit. Enimverò his miris uti nuper arborem, ita nunc in sententiam Regem ac populum omnem traxit, si unos sacrificulos demas, qui aliò ab invidiâ abstracti precantem ante sacram crucem THOMAM sagittis primò, tum hastâ trajecerunt, strenuum utique fidei propugnatorem, qui, ut signa defenderet, cecidit ante signa, *Ex Maffeio & Osorio.*

S. ANA-

S. ANASTASIA M. 22. Dec.

ANASTASIA è Romano & patritio sanguine patrem in fide agnovit S. Chrysogonum. Nupta viro (Publio nomen erat) à Christiana religione alieno, matrimonii usu semper abstinuit, sive castitatis amore, sive superstitionis odio. Interea tamen mater pro Christo victorum audiebat, quos illa summis studiis ultimisque servitiis colebat, tunc præsertim, cum conjunx malus malam mortem obiit, qui carcere omnibusque malis, dum vixit, ANASTASIAM exercuit. Publio Ulpianus in impietate successit, sed quod vim inferre castissimæ tentasset, oculis primò orbatus, mox vitâ ejectus, Publium ad orcum quoq; subsecutus est. Sub hæc cùm bene magnus numerus Christianorum in navim perforatam imponeretur, certo naufragio perituris dux ANASTASIA data est. Sed neque sic navigantibus sidera defuerunt. Visa est in velis D. Theodota nuper è flamnis cum tribus filiis astris inserta. Hæc Helenâ magis propitia navim ad littus appulit. Sed hem in portu alia tempestas insurgit! ANASTASIA tribus palis alligata igne exuritur; socia turba omnis per diversa supplicia fortes animos expirat, eâ in vultu & oculis lætitiâ, ut ad nuptias ire omnes di-

dixisles. Et ibant, sed Agni; ituri porrò, quocunque hic iverit. quid? quod vestigia sua, quò nos etiam sequi sciremus, sanguine signarunt. *Ex Metaphr.*

S. VICTORIA V. ET M.

23. Decembris.

NEmpe nuptias VICTORIA parabat, nihil magis sollicita, quàm ut ad easdem abhorrentem Anatoliam impelleret. Ajebat itaque nuptias primos homines celebrasse, DEO ipso paranympho. Easdem sacrosanctas ab omnibus gentibus, etiam Christianis, habitas esse. Christum nuptias adiisse & miraculo probasse: ipsum adeò despondere sibi Ecclesiam voluisse. denique quid liberis & nepotibus dubitaret orbem implere, quando, ut hic crescceret, DEVS imperasset? Contrà pugnabat Anatolia, in primâ mundi ætate hæc locum habuisse, cùm juvenem hunc crescere & impleri inquilinis opus erat. At nunc incolas non tam orbi quàm cælo deesse. Christum non nisi è Virgine voluisse nasci, vivere moriq; virginem voluisse, Sponsum Ecclesiæ non nisi Virginis esse. Neque verò se nuptias respuere, modò sponsus Deus esset. Videret ipsa, an hic terræ filio postponendus esset? Nuper adeò se ex Angelis didicisse (& didicerat) dotem huic unicè virginitatē placere,

Eois

Eois lapillis omnibus chariorem. Itaq; in hunc amores suos se transtulisse. Quòd si invideret VICTORIA, paratam se esse etiam illi hunc conciliare. His & similibus dictis jam dudum parili amore VICTORIA in Christum ferebatur. Quò ergo eum sibi devinciret, misso homine, dotem in paranymphos pauperes profundit, & in exilium acta ad alteras jam nuptias se parat. Iamq; unica purpura nuptialis deerat. Bonum factum! dedit hanc sanguis pro sponso fusus. *Ex Adone & Adelmo.*

S. NICOLAVS MILES.

24. Decembris.

HAnc militum ego periculosissimâ pugnam puto, quam cum castitatis hoste Amore pugnant. Nam huic succumbere, quid aliud est, quàm triumphos suos vendere? NICOLAO nostro crede, qui cùm in Bulgaros movit, Nicephori Imp. auspiciis, ecce priusquàm bellum hostis faceret, militi mulier fecit hospitis filia. Ter impetum in castissimum fecit; sed ter NICOLAVS repulit verecundiæ umbone tutus. Poterat ergo ante pugnam victoriam canere, solus ex omni exercitu Nicephori victor. Etenim sub noctem somnus NICOLAVM in campum producit; videt stantes utrinq; acies, signa signis inferri, viros viris concurrere, scuta scutis

tis, pede pedem hærere. Intereà aſpicit ex cæleſtibus Ducibus unum, qui decuſſatis in crucem pedibus, aleam belli regebat, & victoriam ex ſuo arbitrio diſpenſabat. Nam cùm ſiniſtrũ pedem dexter premebat, Romani; cùm ſiniſter dextro incumbebat, Bulgari vincebant. Sed & inter cæſorum corpora locum vacuum videt, auditq; fatalem eum ſibi & commilitonibus ſuis futurum fuiſſe, ſi Veneri heri palmam ceſſiſſet. Somnii veritatem cum ſole dies oſtendit, & ſtrages Romanorum, quibus vincentibus primò, Bulgari ultimò victoriam extorſerunt. Tum enimverò NICOLAVS rectiùs dehinc bellaturus nomẽ militiæ religioſæ dedit. In hâc tot trophæa poſuit, quot pugnas pugnavit. Illud nobiliſſimum omnium eſt, quod NICOLAVS de NICOLAO ſtatuit. *Ex Menæis.*

NATIVITAS CHRISTI.

25. Decembris.

EVge nox omni die candidior! Vides, quæ nullus dies vidit. Surgit, ecce, non ab undis, ſed ſtipulis Sol meus. Superi! tam propè junctam ſoli quis unquam lunam conſpexit? viden' ut è filii vultu lætiores radios mutuetur maternus oculus? Cœcus ſum, niſi in hâc nocte amorem DEI mei video: video, video in hoc ſpeculo ruborem meum.

Stabulum, stipulæ, panni arguunt: Boreas frigus pectoris accusat: Bos asinusque ingratum clamant: loquaces puelli lacrimæ, & è parvo pectore magni gemitus damnant. An sisto igitur meum reum? at iratum metuo. At infans est: risu placatur. Negant manus tam parvæ fulmen ferre: si ferre velint, fasciæ vetabunt; Mater non feret. Et nunquid non pacem Angeli nuntiant? Quin quod blando insuper risu puer dulcissimus invitat, obvius etiam iturus, si pedes ferrent. Certè in amplexus brachiola offert. In tam amica vincula non curram? Imò pedibus plumbum denique demo. Ite, omnia puero vos membra substernite. Fœnum etiam vos estis. I, culcitra lingua esto: aptior VERBO non potest esse. Et tu cor pulvillum præbe: tactu molleſces. Vos quoque ite suspiria, & algentem fovete. Ejà brachia in fascias; in balnea oculi abite. Denique ignoscite, qui aëra & rusticos mulcetis, silete Angeli. Præ omnibus modulis vestris vox optima, vox vagientis placet.

S. STEPHANVS M. 25. Decemb.

PRimus pro fide Christianâ sanguine suo STEPHANVS subscripsit, ut purpurati in cælo agminis Antesignanus non immeritò habeatur. Sapientiâ ΘΕΟΦ; plenus, coq; ab Apostolis inter

ter VII. principes Diaconos adlectus, mirum est, quàm multis magnisq; prodigiis sive Christianorũ animos erexerit, sive fregerit dejeceritq; Iudæorum. Et movit ea res bilem indurato ad omnem malitiam populo, ut, veluti legem profanasset, in jus raperent. Sed ille pro DEO; & se ita dixit, ut ad oculorũ verborumque fulmina attoniti omnes hærerent, jamq; non in hominẽ pugnare se, sed Angelum crederent. STEPHANVS hoc acriùs victis instare, tunc præsertim, cùm ad spectaculum cælo se effundente, virtutis arbitrum ponè dextram Patris stantem CHRISTVM habere se vidit. Itaq; cùm urbe exturbatus saxis obrueretur, in genua subsidens egregius triarius fortissimè omnia excepit; DEO identidẽ nunc se, nunc hostes suos commendans. Et licèt horũ caussa pessima esset, tam bono tamẽ patrono perorante, veniam impetravit Saulus, non ita multò pòst CHRISTO conciliandus, & in Paulum mutandus. Tam verum jam tunc fuit, martyrũ sanguinẽ Christianorũ semen esse. *Ex Act. Ap.*

S. MARINVS M. 26. *Decembris.*

AGe Sparta, & vel omne juventæ tuæ robur cum unius adolescentis MARINI fortitudine compone. Hic Romanus, & patricius, flagra tamen ecce concoquit. Catenas ut torques induit.

Carceri ut palatio arridet. Suspensus ab equuleo despicit tyrannum. In lacero uncis corpusculo animum jactat non saucium. Serrâ ligneâ secandus gaudet geminus pugnare. In crate velut thoro accumbit. Ignis ubi subjicitur, flammas Hercules invitat. Dum plumbum superfunditur liquatum, blanditias probat. Dum in sartaginem immittitur flammantem, laudat delicias. Arboris ramis distrahendus evadit Milone fortior puer. Iam ad feras damnatus, ecce colludit his, & pardus pedes veneratur linguâ blandâ; manus tigris exosculatur; collum leo blandus amplectitur. Sed à feris in succensam fornacem ducitur inter Angelorum comitatum. Scilicet post binos dies aurum exit. Denique ad gladium vocatur. Sed tu crederes ad præmia invitari. Quid? quòd mortuus perrexit tyrannum fatigare. Custodes enim corpori additos fulmine fugavit, dum terræ hoc Theophilus quidem mandaret; & Martianus judex à partu suo (vermibus) periit corrosus, inhonestum, sed vivum tamen nactus sepulchrum. *Ex Mart. Rom. Pet. de Natal. & Ferrar.*

SS. INDES & DOMNA MM.
26. *Decembris.*

DOMNA superstitionis in aulâ Maximiani Imp. summa Antistita, dum

dum quæ fortiter egerunt Apostoli, legit, & aures Christianæ dat Virgini, sacrificare rectiùs Christo discit, & jam semet parat immolare. Tam sancti propositi socius, qui illi à cubiculis erat, INDES est factus. Cum hoc primò omnium aurum, & argentum in manibus miserorum occultat. Tum cibos, quos quotidie Imperator lautissimos submittebat, ad eosdē transmittit, ipsa cibario pane, & aquâ famem sitimque martyrii accendit. Ea res cùm aulam omnem in admirationem raperet, curiosus Eunuchus in cubiculum se penetrat DOMNÆ, & cum libro, de quo diximus, & cruce, itemque thuribulo & ciſtellâ, quâ delitias suas panem Angelorum asservabant, rem omnem in lucem protrahit. Cæsi igitur fame ultimâ excruciandi in carcerem concluduntur. Sed nunquam aliàs tam opiparè vixerunt, quando mensam Angeli posuerunt omnibus lautitiis instructam. Inter hæc DOMNA unicâ zonâ, quam gestabat auro, & gemmis gravem, per fenestram demissâ, totam pauperum cohortem vestivit. Mox, ut cum cœnobio aulam liceret mutare, prudenter desipere se adsimulavit. Iterum deinde insidiantem Maximianum virili veste eluſit, cumque jam non hanc modò, sed animum etiam virilem induisset, & INDEN mari mersum extractumque

tumulasset, cæsa pro Christo, & in ignes conjecta, ex Sacerdote rectè victima est facta. *Ex Metaphr.*

S. CONSTANTINVS C. 26. *Decemb.*

NAtus est hic CONSTANTINVS Hebræus, vixit verò Christianus, cùm Christianum alium, qui in fossam lapsus signo Crucis se munierat, surgere incolumem vidisset. Ab eo tempore ita CHRISTI Crucisque amore arsit, ut flammas pectoris prodigiosus in vultu splendor proderet. Impuram è gente suâ puellam ad illicita se pellicientem cruce neci dedit, cruce vitæ reddidit. In cœnobium deinde, divino ductu, cùm venisset, dum Servatoris è cruce pendentis pedibus osculum tulit, Servator ipse amplexum illi rependit, simul suâ manu ductam crucem fronti ejus impressit. Ipse quoque locũ eum, quo sacris undis est tinctus, pedum suorum vestigiis insignem, eum verò, quo preces solitus est facere, cælestibus odoribus nobilem fecit. Iam templorum portæ spontè illi pandebantur. Totus oculeus illa etiam, quæ in animis hominum gerebantur, pervidit: undas sicco, cùm libuit, pede perambulavit, terrâ obrutus umbilico tenus XL. dies sine cibo duravit. Obiit verò anno, postquàm sacris est initiatus, VIII. verissimus Abrahæ filius. *Ex Menæis.*

S. IOAN-

S. IOANNES APOST. 27. Dec.

ECce, MATER magna, filius tuus! Ecce quisquis filius MARIÆ es, germanus VIRGINIS Sodalis IOANNES, cui ultimùm cœnans Christus in pulvillum pectus suum, moriens in matrem, matrem dedit suam, nostrā etiam deinceps, si Ioannes sumus. Asiam administravit. Exul patriam tamen cælestem, aliaque quæ scriptis mandavit, arcana vidit. Venenū, quòd cruce temperasset, innoxium bibit, nec ab hoc tantùm abhorruit, quantùm ab hæreticis, Cerintho præcipuè, quicum ne lavare quidem eisdem in balneis voluit. Amorem ejus aquæ multæ non potuerunt extinguere. Magis etiā arsit, cùm oleo Romæ ab igne bullienti immissus fuit. Ajebat summā legis *Amorem* esse. Illud unum in ore habuit: *Filioli diligite alterutrum.* Certè quantùm animos dilexerit, argumentum ingens juventæ nescio quis juvenis est. Hunc Ephesum abiturus IOANNES Episcopo unicè commendaverat, sed pessimo custodi. Ecce adolescens is capitur ab animorū prędonibus (socios hodie male dicimus) mox ipse corporum etiā latro, mox dux latronū evadit. Subinde IOANNES adest, & pretiosum ab amico depositū exposcit. Amissum ubi audit, graviter fidem malā objurgat, in silvas

deinde excurrit (senio alas amore ministrante) visamque prædam tamdiu insequitur, dum lacrimis suis sistit, canisque, & amplexibus impeditam in viam reducit. Cessit itaq; feliciter hæc venatio. Hodie multæ ejuscemodi feræ pereunt, quia retia fugiunt, maluntque ab orco rapi, quàm à cælo capi. *Ex Bar.*

SS. INNOCENTES MM.

28. Decembris.

MAla omnia nunciabat Herodi nuncius à Magis allatus. Quid? mea demum corona erit, quæ duos Reges ferat? aut regni mei alienum hæredem vivi spectabunt liberi? vivus ego? quin caput illi nunc aufero, ne ille diadema mihi? purpuram si ambit, domi habet; suo pingat de sanguine. At ne novi quidem hostem meum. Hoc plus etiam metuo. Certè infans est. Pereat hic omnis in regno, ut unus ille pereat. Etiam innocens? jam nocens est, qui hostis est. Sed qui hostis? quia ego hunc timeo. Sed tyrannum dicent. Nimirum vetus hoc Regis nomen est. I, miles, omnes æmulorum cunas everte; balneum his para cruentum, sed dignum hoste. Hæc ille; cum interea Angelus parvulum Regem, magnumque exulem in Ægyptum, gloriosâ fugâ, deducit. Sæviit nihilominùs barbarus mucro. Vbique clades, & funera. Vidisses majora vulnera,

nera, quàm corpora, plus lactis fundi quàm sanguinis; hunc saxo, illum capulo frangi; hunc è gladio, illum ab hastâ pendere, multis teli vicem militis vultum esse. Dedit tamen pœnas tyrannus: morborum enim omnium theatrum factus, eodem anno, cùm tot homicidia parricidio insuper maximi natu filii cumulasset, vitâ regnoque excidit, periitque. At prætextata illa turba cælo scilicet vivit, ridetq; etiamnum tyrannum, quòd talis infantes timuerit. *Ex Bar. & Saliano.*

S. THOMAS EP. M. 29 *Decemb.*

NOn jam primùm sanguine piorum rigaris Anglia. Iã olim fuso THOMÆ cruori fructũ debebas, nisi eheu! sterilitatem hæresis induxisset. Sed ego ad THOMAM me verto. Adolescens cùm eripere aquis accipitrẽ laboraret, ipse iisdem pænè abreptus est. Sed molæ rota exitiũ aliàs adnatantibus, tunc sponte suâ consistens, THOMÆ scalâ fuit. Debebatur scilicet diutiùs Angliæ regno, cujus Cancellarius posteà creatus à rege est. Paulò post hic insulam Cantuariensem addidit, quam tanti THOMAS fecit, ut hanc posteà regi edictis impiis contra Ecclesiam pugnanti non dubitarit opponere; quin solâ cruce armatus cum irato congredi. In illâ pugnâ, ut amat fieri ad tribunã-

lia, damnatur innocentia ad vincula. Sed libertas Christiana exilium elegit, in quod ipsum Rex omnes amicos THOMÆ egit, ut si non suæ, suorum certè miseriæ succumberet. Sed his calamitatibus ille ad martyrium, velut tyro ad palum, se exercebat. Nec multò pòst ipse conspicuus Christus ad palmam invitavit. Ergo redux in Angliam in templo invaditur. Prodit THOMAS in amplexus hostium, vetat primò cuiquam alteri è suis manum injici, jugulum deinde præbet, cadit, & muneris sui neque post mortem oblitus, bene omnibus è feretro dicit. O nunc iterum aliquando, THOMA, bene Angliæ tuæ precare. *Ex Eduardo.*

S. MARCELLVS C. 29. *Decemb.*

APameæ natus MARCELLVS patrem morte puer amisit. In puero tamen hoc miseri patrem suum invenerunt, cùm hereditatem omnem his cederet. Ephesi quoque quod scribendo lucellum sibi parabat, habebat cum egenis commune. Pòst verò Abbas certavit etiam cum Deo liberalitate. Sed cur hic ab homine vinceretur? Itaq; cum X. nummos, qui uni reliqui erant, omnes erogari in captivos nuper Episcopos jussisset, mox dono XC. talenta recepit. Succensuit nihilominùs dispensatori, quòd uno retento nummo,

mo, fœnus x. talentis imminuiſſet. Taceo horreum vacuum mox frumento plenum, quod unis ſcilicet precibus ſuis MARCELLVS cōvexit, quas quidem quàm acceptas haberet Deus, ille vidit, qui ſupplicem humo ab Angelis vidit attolli, & ſolis inſtar nitere. Porro corpora ægrorum ita curabat, ut ſimul medicinam animis faceret. Quare Iudæus in morbum toties, quoties in perfidiam eſt relapſus, dum ludentem cum DEO & Divo mors caſtigavit. Iam cùm Byzantium urbs tota flammis delenda eſſet, mediam ſervavit MARCELLVS, igne lacrimis extincto. Cœnobiū ipſius cùm ſpoliare pararent milites, lux ingens hoc tegere viſa, in luce crux, è cruce verò tot fulmina, quot tela, quę non jam manus in prædam, ſed pedes in fugam docuit prædones conjicere. Addo illud, cùm Reipublicæ causâ Leonē Imp. adiret, honoris causâ ab Angelis deductum eſſe, uti tam nobiles ſtipatores corporis monacho ipſe puto Imp. invideret. *Ex Metaph.*

S. EBRVLPHVS C. 29. *Decemb.*

EBRVLPHVS è Regis Gallię ad Chriſti aulam tranſiit, haud paulò honeſtiori loco futurus. Permovere ad tranſitionem illa Chriſti verba, quibus non modò EBRVLPHVM, ſed te etiā, Lector, hodie invitat: *Si quis vult venire*

venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. Hæc, inquã, cùm attentiùs apud animũ suum considerasset EBRVLPHVS, quàm vulgò solemus, non insuper habendã ratus est conditionẽ, quam non homo Rex, sed Deus offerret: mox igitur conjugi, liberis, aulæ, opibus, & clientelis valẽ ultimum dixit. Accessere comites EBRVLPHO tres alii, quibus omnibus in solitudines dux bonus Angelus bonus fuit. Ibi, ut, quod initio dixeramus, non aulã, sed dominũ scires deseruisse, cellas exædificavit centum & quinquaginta, totidemque clientes numeravit, aluitque, commeatũ subinde cœlo suppeditãte. Nã cùm dimidius fortè panis, qui unus reliquus, imperio Divi, pauperi cessisset, adfuit continuò mulus cibariis onustus. Plus etiã sollicitus fuit viaticũ divinũ abeuntibus è vitã ut daret, quare cùm sine hoc è Sodalibus quidã decessisset, in vitam revocavit tantisper; tùm demũ cum hoc ire feliciter jussit. Ipse quoq; ultimùm æger præter hunc cibum alium nullũ multo tempore admisit, stomacho, (vel animo potiùs) omnia humana respuente. Mortuus deinde inter preces suorum revixit, dum æssem in miseros ipse dispensaret. Funeri dũ illacrimatur in sacris Diaconus, moriqúe etiã ipse exoptat, voti damnatus unà tumulatur anno D. XC. *Ex Sur.*

S. PHI-

S. PHILETÆRVS CONF.

30. *Decembris.*

MIrentur alii in PHILETÆRO Procos: Nicomediæ filio illustre formæ decus, quo illum ævo suo Diis parem homines fecerunt; ego in pulcherrimo corpore pulchriorē animum demiror exosculorque; & hoc amplius, quòd animi æstimator ipse egregius, nihili membrorum decorem fecit, omnibusque tormentis præbuit lacerandū. Primùm Diocletianum vicit, qui cùm blasphemus Christum incesseret, vindex divini honoris PHILETÆRVS, terram cœlosque ad iras movit. In fornacem deinde succensam injectus, se ipso pulchrior egressus est. Iam sub Maximiano virgis uncisque fœdum in modum acceptus, omnium tamen in se oculos Superûm rapuit, & tum denique his formosus est visus. Feræ sive formâ & ipsæ, sive fortitudine adolescentis captæ, ad pedes se abjecerunt victoris; feras verò cùm duo homines induissent, gladioque martyri imminerent, in loco obriguere. Vltimò cùm virtus hæc oculos jam tyranni etiam perstringeret, exulare jussa est. Et ecce de viâ morbi dæmonesq; mali cedere, pedibus Dii se & templa sua substernere: quibus permotus Comes cum VI. militibus fidem nostram est amplexus.

PHI-

PHILETÆRVS cùm Eubiotum virum sanctitatis famâ celeberrimum adiret, monitus hic ab Angelo bono obviàm Martyri progressus est. In ejus antro Divum septimo die, socios verò duodecimo, ab exilio mors absolvit. *Ex Men.*

S. SILVESTER PAPA.

31. *Decembris.*

PAtria SILVESTRO Roma, Romæ, hoc est, patriæ, pater ipse SILVESTER fuit. Hoc tamen orbare Romam urbis probrum Tarquinius voluit. Sed SILVESTER ad tribunal citatus, novo more mortem judici reus indixit. Dictum, factum. Piscem dum cœnat, os fortè ex hoc gutture receptum Tarquinius hamum mortis esse sentit. Post hæc dum Constantinus remissiùs rem Christianam curat, & sopitæ nuper iterum in pios persecutiones recrudescunt, exul SILVESTER montem Soracten infidet; impietatis fœditatem, ut videret Imperator, lepra inficitur. Sacrificuli, lepram ut abluat, balneas è parvulorum sanguine suadent. Ingemuere ad consilium impium omnes Romanæ matres, cùm audirent sanguini, quo vel manum aspergere scelus semper non expiandum habitum est, totum velle Imperatorē innatare, certè innatare rectiùs tot matrum lacrimis jam poterat. Et verò ejulatus, & com-

plo-

ploratio totâ urbe facta aures Imperatoris exoravit, factiq́ue pœnitens, censuit ipse hoc quoq; ingens scelus esse, facere scelus voluisse. Intereà principũ Apostolorum species dormienti oblata vocare SILVESTRVM jussit, qui sanctiores illi thermas ostenderet. Vocavit, & Christianis undis lotus, lepram corporis animiq́ue exuit. Triumphum SILVESTRO mortuo an. CCC. XXXV. cœlum decrevit. *Ex Baron.*

S. BARBATIANVS CONF.

31. *Decembris.*

BARBATIANVS Sacerdos Antiochiâ Romam venit, credo ut virtus viri, & prodigia faciliùs inde in orbem se diffunderent. Etenim cùm sub adventum suum cæcum, alteramq; oculis laborantem puellam curasset, oculos omnium in se vertit; & cùm servulum Imp. Valentiniani per scalas præcipitem in pedes erexit, ipsum sibi Imperatorẽ devinxit. Igitur à Placidiâ Augustâ Ravennam deductus, auctor huic cœpit esse, ut D. Ioannis, quem Evangelistam dicimus, honori templum augustum moliretur. Persuasit, & ubi ad fastigium fabrica fuit deducta, ecce ipse Divus Ioannes Pontificali habitu insignis ædem sacrare visus est, & miraculi vestigium sandalium dextri pedis Augustæ relinquere. Atq; hoc templũ,

cùm

cùm illi jam totum se BARBATIANVS addixisset, miraculis pluribus decoravit. Nam Cruce (familiari jam medicinâ) & strumam à collo nobilissimi adolescentis, & à matronâ sanguinis fluxum pepulit; atque hæc cùm grata sæpiùs ad templum inviseret, sinistrâ suspicione ductus maritus, BARBATIANVM in templo stricto ferro aggreditur. Sed manus, pes, lingua hominis tam diu in loco obriguerunt, dùm facilis etiam in hostes medicus BARBATIANVS precibus suis emollit. *Ex Ferrar.*

S. COLVMBA VIRG. M.

31. *Decembris.*

INnocentis COLVMBÆ sanguinem qui fundere hodie potuit, an non rectè hunc accipitrem dixero? Fuit hic Aurelianus Imp. qui ubi Senonas (patriam COLVMBÆ) venit, illico in virginem castissimam involavit, prædamq; filii amoribus servaturus, precibus, promissis, minis à Christi amplexibus virginem studuit avocare. Sed quî potuisset avelli, quæ his se tam arctè illigaverat, hedera? Ergo aut sacrifica, ait tyrannus, aut tutè igne sacrificabere, nec priùs quàm quem maximè amas pudorem Veneri litaveris. Risit ad illa virgo, ad hæc cohorruit. Nec mora ad lupas abducitur; & ecce Barucha juvenis prin-

princeps audaciæ, & impudentiæ irrumpit. Quid faceret inter ungues milui COLVMBA? Gemit, & gemitus ſurdis hominibus audit in theatro urſa, accurrit afflictumque humi DEI rivalem tam diu terret, dum ille Deo manus, virgo veniam dat. Intereà ædibus Aurelianus irâ flagrans, ignes ſubjicit. At cælum hos imbre, mox gladio cæſa COLVMBA ſanguine extinguit. *Ex Ferrario.*